

Giới thiệu Đại Thanh Tử Vương

Đại Thanh Tử Vương của tác giả Mạc Nhan là câu chuyện về sự đối đầu giữa hai người là kẻ thù của nhau nhưng liệu có triệt hạ nhau ???

Hắn là Khương Thế Dung, là tử vương lập đại nghiệp tại kinh thành. Là một tên ra tay tàn độc với kẻ thù đặc biệt là những kẻ chuyên gia ăn trộm công thức nấu rượu tuyệt đỉnh của hắn, hay tin Tử Vi nàng cũng được kẻ nào đó cài vào để sao chép nên lần này hắn cũng không bỏ qua...

Nhưng chẳng ngờ được nàng lại có một biệt tài phân biệt và nhâm nhi rượu hay đến thế. Nhìn cách nàng thưởng thức rượu mà hắn chẳng nở ra tay, lần này hắn se bắt nàng vào để dạy dỗ!!

Bạn đang đọc truyện *Đại Thanh Tử Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Trộm?” Hề ra khuôn mặt thanh tú, đại mi ninh nhanh, nhìn nữ nhân trước mặt cả người phát ra đã tâm tung bừng.

“Đứng đi trộm.” Nữ tử điểm lệ nói mặt không đỏ, thờ không gáp, còn thật sự tung bừng hứng trí.

Đồ Tử Vi cảm thấy nhất định là chính mình không có nghe rõ ràng, cho nên thanh thanh yết hầu, hỏi lại một lần: “Người muốn ta... đến Như Ý tửu phường trộm này nọ?”

“Đúng vậy.”

Nghe thấy đối phương đáp rõ ràng, một khi đã như vậy, nàng cũng cự tuyệt thật sáng khoái:

“Ta không làm.”

Mắt đẹp dụ dỗ nheo lại nguy hiểm đầy cảnh báo: “Người nói cái gì?”

“Trộm này nọ là phạm pháp, ta không làm.”

“Người có nghe không lời của ta nói?”

“Nghe, đương nhiên nghe, nhưng trộm này nọ là chuyện hữu nhục môn phong (minnamin: thứ lỗi câu này mình không hiểu), ta là sợ liên lụy đến người, nương.”

Tử Vi nể nang cuộc đời thật đáng buồn, phải kêu phá hư nữ nhân này một tiếng nương (mẹ), ông trời cũng quá hội ma người, cha nàng ai không cưới, lại có tình mê muội vị nữ tử trẻ tuổi mỹ mạo lại đầy ý nghĩ xấu xa này, cũng chính là mẹ kế của nàng.

Hồ ly tinh giao hoạt tốt đẹp! Đồ Tử Vi hướng đến giả ngu, cẩn thận ứng phó loại nữ nhân này, nhưng nàng ngàn vạn lần cũng không nghĩ đến, mẹ kế lại dùng đến chiêu này. (mấy dòng này mình phóng tác là chủ yếu)

Vừa nghe được lí do sau của nàng, nữ tử đang dụ dỗ nguyên lai không những không tức giận mà biểu tình lại khôi phục tươi cười, vươn tay mang áo ngọc, bàn tay mềm mại đeo nhẫn vàng khoát lên vai Tử Vi:

“Hài tử ngọc, đừng để lộ ra không phải là được sao?”

A, lại lộ ra cái loại ngoài cười nhưng trong không cười, nhất định là có vấn đề!

“Chuyện này, người biết, ta biết, chúng ta không nói, vậy thì ai biết được?”

Là nha, một khi đã như vậy, tại sao người không đi? Tìm ta làm kẻ chết thay.

“Chỉ cần người đồng ý giúp nương đem một vật trộm đến, nương nhất định sẽ không bạc đãi người.”

Sẽ không bạc đãi? Người cao nhất can, nói là bạc đãi chúng ta vài cái đại phòng sinh đứa nhỏ! (câu này mình chịu, ai hiểu chỉ mình với!)

Tuy biết rõ ràng hồ ly tinh này có ý định bắt lương, nhưng là bàn tay kia đang đặt trên vai nàng, móng tay vừa dài lại vừa nhọn, tựa hồ như móng vuốt của hồ ly bình thường, tiểu lí tăng đao mon tròn làm mặt nàng tê da nộn thịt, vì sợ bị hủy đi dung mạo, nàng đành phải hỏi ra lời mà nữ nhân độc ác này muốn nghe: “Nương muốn trộm cái gì vậy?”

“Như Ý tửu phòng nhường rượu bí phương”

Từ Vi trong lòng cả kinh, ngoài mặt vẫn duy trì vẻ vô tội: “Nhường rượu bí phương?”

“Đúng vậy.” Nữ tử điểm lệ trong ánh mắt dần lộ vẻ tham lam “Mấy năm qua, Như Ý tửu phòng có Hoa hồng tửu, xưng bá đại giang bắc nam, tung hoành trong nghề rượu, trong triều đình quan to hiển quý, mặc kệ là gã chồng thú vợ hoặc chương khách yến khách, có người nào không chỉ định Hoa hồng tửu? Ngay cả những người dân ngoài này, cũng theo chân bọn họ việc buôn bán, làm hại chúng ta tửu phòng nhỏ không kiếm được đến mấy lượng bạc.”

Nữ tử khê cần môi, trong lòng tràn ngập niềm ghen tị “Láng giềng dân chúng còn còn vì bọn họ ca tụng công đức, gọi cái gì Như Ý tửu phòng, tụy nhiễm quần chúng linh tính, hừ!”

“Là Như Ý tửu phòng, huân nhiệm đoàn mâu...” Nàng nhỏ giọng nói.

“Cái gì?”

“Nàng tiếp tục giả ngu.”

Nữ tử liếc mắt nhìn nàng một cái, lại tiếp tục nói: “Nếu có thể đem Hoa hồng tửu rượu bí phương trộm đến...” Hoa môi đỏ mọng giáo hoạt cười: “Đến lúc đó xưng bá trong nghề rượu thành danh hiệu Tửu Vương là ta Hiệp Hồng Anh chứ không còn là Khương Thế Dung, khi đó láng giềng ngõ nhỏ ca tụng, cũng sẽ là Cát Tường tửu phòng của chúng ta... ha ha a~~~~”

Không cần chờ người khác ca tụng, Từ Vi nàng hiện tại có thể xưng: “Cát Tường tửu phòng, hồ ly đương gia, bao ngược danh lợi huân tâm, cát phi cát, tường phi tường, gia truyền vô vọng, phá sản có thừa...” (hihi Vi tí hài hước ghê!)

“Ngươi lại niệm nhỏ cái gì?”

“Nha, nữ nhi niệm đem Như Ý tửu phòng thay thành Cát tường tửu phòng.”

Hiệp Hồng Ánh nghe xong, trong lòng thầm mừng rỡ, đối với Từ Vi hươu thêm vẻ mặt ôn hoà.

“Nương muốn ngươi đi trộm, cũng là vì tửu phòng chúng ta suy nghĩ a.”

“Nhưng nương a, nhường rượu bí phương là mạch máu của Như Ý tửu phòng, nhất định bọn họ sẽ đem giấu ở nơi ẩn mật, tìm không thấy.”

“Cho nên ta mới muốn ngươi đi tìm a. Ta muốn ngươi trà trộn vào Khương phủ, tìm ra bí phương kia, chỉ cần ngươi có thể trộm được, nương nhất định có thưởng cho ngươi! Nếu ngươi trộm không được...” Mắt đẹp vừa chuyển, lộ ra ánh mắt âm ngoan khó lường: “Đừng trách ta đối với ngươi không khách khí, bao gồm 2 tiểu quý kia, cũng đừng nghĩ tới ngày lành.”

Trái tim Từ Vi trầm xuống. Chỉ cần nghĩ đến 2 đệ muội, nàng nhất định sẽ không thỏa hiệp.

Nàng có thể chịu khổ, nhưng là đệ muội còn nhỏ tuổi, nàng phải bảo vệ họ, không để cho mẹ kế làm tổn hại đến.

Tại cái gia đình này, cha nàng ham mê sắc đệ mặc kệ thế sự, khiến cho nữ nhân này nắm trọn tay hết thầy, mặc kệ là ăn hay ngủ, đánh cái hất xi, liền ngay cả đi nhà xí đề phải xem sắc mặt bà ta.

Từ Vi có thể bảo hộ chính mình, nhưng đệ muội tuổi còn nhỏ, không thể chống đỡ được, chỉ đành dựa vào nàng.

Chuyện nương giao, nữ nhi nhất định làm được, nhưng là nữ nhi không phải là không muốn trộm bí phương, mà không biết cách nào trà trộn vào Như Ý tửu phòng...” Nói đến đây, gương mặt thanh tú kia cố gắng bày ra bộ dạng tự hỏi, kỳ thật là đang nghĩ làm cách nào tránh được 1 kiếp.

“Chuyện này ngươi không cần quan tâm, ta đã sớm an bài tốt lắm, vừa vặn Khương phủ cần tăng thêm vài nha hoàn, ta dùng tiền đã thông qua quan hệ, ba ngày sau, ngươi phải đến Khương phủ báo danh.”

Ba ngày? Nguyên lai nữ nhân này đã sớm chuẩn bị tốt tất cả, còn nói nhiều điều vô nghĩa như vậy, quả thật là gian trá không ai sánh bằng a!

Nàng có thể nói không sao?

Nàng có thể nói không sao?

Không, nào không thể, cũng không được, nàng có thể tưởng tượng ra những chuyện xấu xa mà nữ nhân này sẽ làm để bức nàng, kết quả là, nàng vẫn phải khuất phục, nếu đã là như thế, chỉ bằng nàng đáp ứng nàng ta trước, ít nhất trong thời gian nàng đi trộm bí phương, nữ nhân này tạm thời sẽ đối xử tốt với đệ muội.

Một khi đã hiểu rõ, nàng không hề làm bộ giả vờ, khuôn mặt làm bộ kính cẩn nghe theo, lời nói ôn thuận, vô hại cùng với chân thành tươi cười:

“Vâng, nương”

Trong lòng nàng, lại một lần nữa máng nữ nhân này thứ một ngàn linh một, con hồ ly linh xấu xa!

Phòng thượng, một cỗ không khí trầm úc, giống như ngàn cân trọng thạch đặt trên ngực mỗi người .

Mọi người bao vây quanh kẻ đang quỳ trên mặt đất, có người khinh thường, có người phẫn nộ, nhưng phần lớn đều là lắc đầu thờ dài.

Còn nam tử đang quỳ trên mặt đất, run rẩy như gió thu lá rụng, vì biết chính mình sắp phải chịu hình phạt riêng mà sợ đến xanh cả mặt, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Thiếu gia tha mạng a, tiểu nhân lần sau không dám nữa, thiếu gia tha mạng!”

Nam tử không ngừng dập đầu xin tha thứ, mỗi lần dập đầu, trán liền đập mạnh xuống sàn, trải qua nhiều lần như vậy, cái trán đã bắt đầu chảy máu. Mọi người có mặt nhìn thấy cảnh này, cho dù tâm sinh đồng tình, nhưng cũng không dám vì vậy lên tiếng biện hộ cho hắn.

Trộm tửu phường nương rượu bí phương, ở Khương gia là trọng tội lớn nhất.

Ngồi ở ghế trên gian thượng phòng, bọn họ là chủ nhân của Khương gia đại trạch, ba huynh đệ nắm trong tay Như Ý tửu phường.

Ba người đều mang khuôn mặt lãnh đạm, không chút biểu tình, nhất là nam tử ngồi ở giữa, gương mặt kiên cường lạnh lùng, dường như là dùng đao điều tạc ra, không mang theo một tia độ ấm.

Tuỳ ý nam tử dập vờ đầu, Khương Thế Dung vẫn như cũ mặt không chút thay đổi. Nam tử kia là cấp dưới của hắn, đã ở Như Ý tửu phường làm trâu làm ngựa hơn mười năm, trong mắt hắn biểu lộ, chính là cực độ lạnh lùng.

Đối với kẻ phản bội, hắn tuyệt không lưu tình.

Trần Tam thân là Khương gia gia nhân, lại mưu đồ đào trộm nương rượu bí phương đem bán cho người ngoài, lại càng không thể tha thứ!

“Trần Tam, ngươi như thế nào lại phản bội chúng ta. Uổng công chúng ta đối đãi ngươi như người nhà.” Hảo tính tình nhị thiếu gia Khương Thế Hoài phẫn nộ quát.

“Theo như tửu phường quy định, lấy trộm nương rượu bí phương, phải chặt lấy hai tay trừng phạt” Tam thiếu gia Khương Thế Quảng, so với nhị ca nhã nhặn, liền có vẻ tục tũn dửng dưng, có chuyện nói thẳng.

Bọn họ tuy rằng trong lòng có tức giận, nhưng nhất thời nhớ đến Trần Tam ở Khương gia hơn mười năm, trong lòng có chút không đành lòng.

Khương Thế Quảng phát tay vịn ghế dựa. “Khương gia chúng ta đối đãi ngươi không tệ, cấp cho ngươi ngân lượng cũng không ít, ăn uống quần áo cũng không thiếu, vốn là thăng sau, đại ca còn tính tìm giúp cho ngươi con dâu, ngươi lại làm ra cơ sự này, thật làm chúng ta thất vọng!”

Nói hắn phẫn nộ, không bằng nói hắn đau lòng, hắn và nhị ca cùng Trần Tam tuổi tác tương đương, có thể nói từ nhỏ vui đùa cùng một khối lớn lên, thật sự không thể tin được, Trần Tam lại làm ra chuyện phản bội bọn họ.

“Ta sai lầm rồi! Nhị thiếu gia, Tam thiếu gia! Trần tam nhất thời bị ma quỷ ám ảnh, mới có thể hồ đồ làm sai, thỉnh khai ân, tha Trần Tam, ta... Ta lần sau cũng không dám nữa!”

Hắn nói xong lại tiếp tục dập đầu, khiến cho mọi người không khỏi cho tâm không đành lòng.

Trần Tam mặc dù đáng giận, nhưng dù sao cũng là lần đầu phạm lỗi, nhị ca, ngươi cảm thấy sao?” Khương Thế Quảng nhìn về phía nhị ca, trong mắt truyền đến không đành lòng.

Khương Thế Hoài hiểu được tâm tình tiểu đệ, cùng với việc một khối lớn lên cùng Trần Tam, hắn cũng có chút mềm lòng.

“Hắn ở Khương gia chúng ta, mười năm cũng không phạm cái gì sai, cho dù không có công lao cũng có khổ lao...” Lời này, kỳ thật là cố ý nói cho người nào đó nghe, hai huynh đệ nhìn về phía đại ca khuôn mặt thủy chung lãnh đạm, không nói một câu nào.

Đại ca bọn họ Khương Thế Dung, nghiêm nhiên phụ thân bình thường uy nghiêm, từ nhỏ đến lớn, bọn họ đối với đại ca vừa kính lại vừa sợ, sự việc lần này, muốn nói tới người phẫn nộ nhất, phải nói tới đại ca, bởi vì hắn hận nhất người khác phản bội hắn.

Hai huynh đệ nhìn nhau, cuối cùng vẫn là giao cho nhị ca mở miệng, nói không chừng còn có cơ hội.

“Khụ... đại ca, trộm nương rượu bí phương tuy rằng rất đáng giận, nhưng dù sao bí phương kia cũng là giả, mà Trần Tam dù sao cũng ở trong phủ hơn mười năm, có lẽ là do nhất thời hồ đồ...”

“Nhất thời hồ đồ?”

Ánh mắt sắc bén nguy hiểm hướng Lão Nhị tảo đến, làm cho hắn không khỏi căng thẳng da đầu.

“Ách... ta nghĩ, hẳn là nhất thời bị ma quỷ ám ảnh, cho nên...”

“Mười năm ân trọng nghĩa tình, nhưng lại đánh không lại nhất thời quỷ mê, tâm hồn?” Bạc môi dật ra một tia lãnh trào, làm cho người ta không nhận được run lên.

Khương Thế Hoài cuối cùng nói lại không được, trong lòng hiểu được, nếu nói gì thêm nữa, chính mình cũng sẽ gặp tai ương.

Hắn cùng tam đệ phi thường hiểu được Đại ca đã phải chịu biết bao đau khổ, một bên muốn nuôi nấng bọn họ tuổi nhỏ, còn một bên làm việc cực nhọc, thật vất vả mười năm trôi qua, Như Ý tửu phường sở dĩ có gia nghiệp hiển hách như ngày hôm nay, cũng không phải là ngẫu nhiên.

Làm nghề rượu mọi người đều biết, mặc kệ là rượu trắng, rượu vàng hay rượu đế, mỗi vị chủ nhân tửu phường đều phải có trong tay những bí phương, cần phải làm sao cho rượu nhà mình chưng cất ra ở sắc, hương, vị đều phải khác biệt sao với nhà khác.

Như Ý tửu phường những rượu bí phương do Khương gia nắm giữ, nay chẳng những độc bá thiên hạ, hẳn còn có được những rượu sư (người chế rượu) đến từ nam bắc khắp nơi hảo hán, không những tay nghề chưng cất rượu cao, lại khẳng khẳng một mực trung thành với hắn.

Như Ý tửu phường nổi tiếng đại giang nam bắc, hằng năm tại lễ mừng thượng của triều đình còn được khâm điểm vì nư rượu vinh quang, cũng không phai ngẫu nhiên! Tất cả là dựa vào Khương Thế Dung quyết đoán cùng thủ đoạn quả quyết.

Đối đãi với kẻ dưới, hắn thường phạt phân minh, dưới sự dẫn dắt của hắn, từng kẻ hạ nhân chẳng những chính mình âm no, mà toàn gia đình cũng không phải lo cơm ăn áo mặc, những ngày lễ tết vui mừng, hẳn đều cho rất nhiều đãi ngộ hậu hĩnh.

Thế nhưng, đối với những kẻ đã hán bội lại hắn, hẳn tất nhiên cũng không chút lưu tình nào, lãnh khốc tới cùng, bởi vậy được cái danh là Tửu Vương.

Những rượu bí phương, là Như Ý tửu phường bảo tàng, một khi bị đã bị trộm đi, Như Ý tửu phường thuần hươu rượu thơm ngon dĩ nhiên sẽ không còn là độc nhất vô nhị, đối với tửu phường hính là đòn trí mạng -- mà nay Trần Tam có ý đồ lấy trộm bán đi những rượu bí phương, chẳng khác nào không quan tâm đến sinh tử của Như Ý tửu phường, cũng chính là đem mười năm ân tình cắt đứt.

Chung quy, lão Nhị đánh mất ý định khuyên bảo đại ca trong đầu, quay sang đối lão Tam lắ đầu.

Khương Thế Dung đôi mắt lạnh lùng quét lại người đang quỳ trên mặt đất liều mạng cầu xin tha thứ.

“Quản thúc.”

“Ồ.” Phòng biên, một nam tử trung niên đứng ra, cung kính đáp lại. Hẳn chính là đại quản gia của Khương gia, từ khi lão gia hu nhân còn sống, hẳn đã ở tại Khương gia.

Khương Thế Dung đứng lên dõ đi, lạnh lùng mệnh lệnh: “Chặt đứt hai tay hắn, đuổi ra khỏi đại môn.”

Trần Tam nghe xong, cơ hồ muốn ngất, khuôn mặt sớm đã bị dọa trắng bệch, hai chân mềm nhũn ngồi phịch xuống.

“Người đâu, đem hắn ra ngoài đi.” Quản thúc vung tay lên, chỉ thị các thuộc hạ khác.

Đoàn người lập tức tiến đến, đem Trần Tam trời chặt, đem sang phòng bên cạnh, bên kia bỗng truyền đến âm thanh khóc thét, kêu khóc thảm thiết, khiến cho Khương gia trên dưới rơi vào một khoảng không khí lãnh trầm, mọi người đều lâm vào cảnh lông tơ thẳng dựng.

Đây là Khương Thế Dung thủ đoạn tác phong mạnh mẽ, cũng là lí do vì sao hắn có thể hùng bá đại giang nam bắc, được đến đại danh Tửu Vương.

Muốn làm ra thuần hương hảo tửu, ngoài việc có nước tốt, chỗ chưng cất tốt, có một những rượu sư tốt, còn cần có những rượu bí phương ghi lại quá trình ủ rượu phức tạp dài dòng, thời gian dài ngắn, cùng với phân lượng nhiều ít khác nhau, cùng với thể chế cất rượu mà người khác không biết.

Một thể chế cất rượu tốt, khi nào phóng? Phóng bao nhiêu? Trình tự như thế nào? Đều có quy định nhất định về tỉ lệ, chỉ cần sai sót một chút, rượu làm ra có thể thất bại trong gang tấc. (edit đoạn nhiều rượu này ta say mất thôi)

Đối với Trần Tam tuyệt không lưu tình, cũng chính là muốn nói cho mọi người biết, những kẻ vọng tưởng đào trộm những rượu bí phương chính là phải nhận kết cục đó, mặc dù có bao nhiêu ân tình, hậu quả của phản bội, chính là tuyệt tình.

Mỉm cười, là cách tốt nhất để tiếp đón.

Đỗ Tử Vi cố gắng hé ra khuôn mặt tươi cười, không phải cái loại quyến rũ, mà là mang điểm nhu thuận, thoát nhìn chính là loại nữ nhân không hiểu chuyện nhu thuận thiên chân vô tà. Ngày ngộ cười là được rồi, nàng vụng trộm nói cho chính mình.

Đối mặt có một người không tốt mắt, ánh mắt lợi hại, bộ mặt khả tăng, hoặc là khoe miệng suy sụp hạ nhân, nàng thùy chung lấy ngây ngô cười đối mặt.

Quản sự được gọi là má Lư, đang dùng cặp mắt lão chanh chua kia để đánh giá cao thấp các nàng tân nha hoàn, nghe nói, má Lư này chuyên phụ trách chọn lựa nha hoàn.

Nàng cũng không hiểu được, nguyên lai muốn vào Khương gia làm nha hoàn, lại phải cạnh tranh quyết liệt như vậy a. Ngoài việc tư sắc tốt, dáng người phù hợp, phải là được người quen giới thiệu ở ngoài, còn muốn phải có khí chất tốt, phản ứng mau, kiểm tra các năng ứng biến, quả thật giống như đang tuyển cung nữ nha.

May mắn, nàng tư sắc khá tốt, mặc dù không làm người kinh diễm mỹ mạo, nhưng cũng coi là thanh tú.

Về phần dáng người, nơi cần nhỏ thì nhỏ, nơi cần đầy đặn thì cũng không hằm hỏ! (nói chung Vi ti là dáng người mẫu rồi!)

Về phần thông minh lanh lợi, lại càng không cần bàn tới, phải đối phó với loại mẹ kế độc ác, vì sinh tồn, nàng luyện được sự không khéo lời đời, gặp người nói tiếng người, gặp quý thì nói chuyện ma quỷ.

Trải qua một phen cạnh tranh kịch liệt, nàng không phụ sở vọng, cuối cùng, nàng cùng với hai vị cô nương khác trúng tuyển.

“Từ hôm nay trở đi, các ngươi chính là nha hoàn của Khương gia, đi theo ta.” Má Lư quay người lại, các nàng ba người lập tức đi theo phía sau.

Nghe nói Khương gia đại trạch ở Tô Châu là một trong hai đại gia lớn nhất, không thua kém các danh gia vọng tộc tại các nơi khác. Bởi vì gác công uy nghiêm, nên người ngoài không thể nhìn trộm, các nàng ba người nay thành nha hoàn trong Khương phủ, mới có cơ hội mở mang kiến thức về Khương trạch giàu có nề nếp.

Từ Vi tuy rằng cũng rất ngạc nhiên, nhưng có vẻ đứng đắn, mặt khác hai cô nương cùng đồng hành Bình Nhi và Ngọc Diệp lại có vẻ dị thường hưng phấn.

Xa xa bỗng có âm thanh kêu khóc, hấp dẫn sự chú ý của nàng, ba cô nương không khỏi giật mình, ở rất xa liền nhìn thấy một nam nhân bị mấy nam nhân khác lôi đi.

“Đi? Nam nhân kia làm sao vậy?”

“Hắn khóc thật thê thảm a.”

Bình Nhi cùng Ngọc Diệp ánh mắt tò mò, một lòng muốn biết rõ ràng việc gì xảy ra?

Má Lư hừ một tiếng. “Hắn cũng bị chặt tay, đương nhiên là phải khóc thảm.”

Một cô nương lộ ra biểu tình kinh ngạc ” Chặt tay? Hắn làm chuyện gì, cũng bị chặt tay?”

“Tiểu tử kia ăn gan báo, vọng tưởng trộm của đại thiếu gia nhường rượu bí phương giả.”

Từ Vi cảm thấy kinh hãi! Trộm bí phương giả, cũng bị chặt tay?

Bình Nhi cùng Ngọc Diệp sợ hãi nhìn đối phương.

“Thật đáng sợ a ~”

“Có gì phải đáng sợ, chỉ có làm ra việc phản bội, mới có thể bị trừng phạt, nếu các ngươi ở trong này an phận thủ thường, thiếu gia tuyệt sẽ không bạc đãi các ngươi.”

“Ta nhất định sẽ hết sức tận tâm”

“ta cũng thế. Ta nhất định sẽ không làm ra chuyện gì phản bội thiếu gia.”

Má Lư gật đầu “Biết là tốt rồi.” Quay đầu lại, tiếp tục đi lên phía trước.

Từ Vi cảm thấy thâm nghĩ — nếu bọn họ biết chính mình chính là đến trộm bí phương, chỉ sợ lúc ấy cũng đem tay nàng lập tức chém đi?

Nghĩ đến đây, nhin không được theo bản năng sờ sờ đầu chính mình, cảm giác được hai tay bắt đầu phiếm lạnh.

Người Khương gia đối với kẻ trộm như vậy, nàng phát sinh nghĩ đến kết cục của mình rất đơn giản.

Nhìn xem chính mình một đôi tay nhỏ bé, giả tưởng nếu không có chúng, nàng liền biến thành một phế vật, mẹ kế nhất định sẽ ngại nàng vô dụng, chắc chắn đem nàng lập tức đuổi ra khỏi gia môn, đến lúc đó nàng ngay cả xuống biển cũng không ai muốn, chỉ có thể duyên phở ăn xin.

Không! Không! Nàng nhất định sẽ không để kết cục như vậy được.

Đọc theo đường đi, má Lư muốn các nàng nhớ kỹ từng cái tên của địa phương, sáu đại viện, sáu tiểu viện, khúc kiều, cầu hình vòm lại vô số kẻ, từng cái hồ nước đều có tên của nó cùng với ý nghĩa.

Cái gì viện thuộc chủ nhân nào, má Lư vừa nói, các nàng liền liều mạng nhớ.

Cuối cùng, các nàng đi vào phòng của hạ nhân.

“Thế nào, về sau các người sẽ ở tại nơi này. Hiện tại ta và các người nói đến quy củ trong trạch, các người ba người cần phải một chữ một chữ ghi tạc trong óc, nếu làm sai, cẩn thận ta.....” Kể tiếp, tất cả đều là má Luru một đồng gia quy, gia pháp, thao thao bất tuyệt thuyết giáo.

Trừ lần đó ra, má Luru muốn các nàng dành ra ba ngày huấn luyện, tại đây trong ba ngày, phải đem Khương gia quy củ toàn bộ nhớ kỹ.

Chỗ nào có thể đi, chỗ nào là cấm, các chủ nhân thích cái gì, không thích cái gì, cái gì nên làm, cái gì không nên làm, toàn muốn các nàng ở trong vòng 3 ngày, phải ghi tạc trong đầu.

Một buổi trưa, diễn ra dài dòng thuyết giáo, thời gian trôi qua rất nhanh.

Sau khi dùng xong bữa trưa, Tử Vi chuẩn đến thấu khẩu khí, tùy ý đi nhìn xem một chút.

Má Luru lúc này không có mặt, Bình Nhi cùng Ngọc Diệp nhân cơ hội này để nghỉ ngơi, nàng buồn bã, nghĩ đến tùy ý đi một chút, chắc hẳn là sẽ không có việc gì?

Hay không cần báo cho biết một tiếng... Ai, ai biết được chứ, người chứ đâu phải thánh hiền, luôn luôn thiếu thời gian, nàng phải nhân cơ hội này đi nơi nơi thăm thú.

Nàng tò mò nơi nơi nhìn xem, trên đường tránh những nơi nhiều người, cố ý hướng ít người đi, xuyên qua cổng vòm, bắt tri bắt giác, đi vào một lâm viên lịch sự tao nhã xinh đẹp.

Thập yêu vị đạo?

Trong không khí, nàng ngửi được một cỗ mùi hương trong veo, phiêu miểu.

Tò mò, nàng nhìn không được hướng phát ra mùi hương đi tới, cuối cùng đi vào một chỗ núi nhỏ trước gò.

Mùi hương mê người kia, bắt đầu phát ra từ nơi này.

Ở trong hoa cỏ lá cây, nàng ngoài ý muốn phát hiện ra một cánh cửa. Nguyên lai nơi này không phải là núi mà là một toà nhà đá, bởi vì được cỏ cây bao quanh nên nếu không nhìn kỹ, thật không dễ dàng mà phát hiện.

Nhà đá môn được nguy trang che đậy, làm Tử Vi càng thêm tò mò, nàng lặng lẽ đẩy cửa bước vào, trong phòng âm u, mùi hương càng thêm nồng đậm, nàng kinh ngạc phát hiện, đây là một kho chứa đầy rượu, bởi vì nhà đá này có rất nhiều rượu, tính toán lý, có lẽ có đến trăm loại.

Kỳ quái, má Luru cũng không có nói nơi này có kho rượu a?

Nàng tốt nhất nên đi nhanh nhanh chút, để tránh bị người khác phát hiện, nhưng là do cái bình phát này ra mùi hương dẫn trụ khứu giác của nàng...

Thơm quá a! Nàng không tự chủ được hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, tùy ý khứu giác hưởng thụ hương thơm mát lạnh thơm ngọt này.

Bởi vì rất chuyên chú say mê, thế nên nàng căn bản không chú ý tới trong phòng còn có một nam nhân khác nữa, từ khi nàng tiến vào một khắc, tình duyên mâu quang liền theo dõi nàng nhất cử nhất động.

Khi nàng say mê mấy vò rượu, cặ mắt kia cũng tùy thân ảnh của nàng di động.

Này rượu khó lý, tàng là các nơi phương rượu ngon, có côn minh nam điền rượu, vô định hoa đồng rượu, ngoài ra còn có tang kham rượu, đinh hương rượu đợi chút, này đó điền nam rượu trái cây, là thị phiến trung hiếm thấy rượu ngon. (Nói chung cái đoạn này toàn kể tên rượu)

Nàng đột nhiên sững sốt, dùng sức để ngửi, có chút không xác định, lại có điểm hoài nghi.

Một cỗ hương rượu đặc biệt, không biết là thể nào từ một vò rượu bay ra.

Cuối cùng, ánh mắt của nàng khoá trụ trên một vò rượu, đối với nó như là vui mừng khinh hi, lẩm bầm ” Rượu hoa điều rượu sâm mầu đơn hương, quả thực là ngạc nhiên a.”

Mũi của nàng đưa tới gần giấy dán trên vò rượu, cẩn thận nghe thấy, như là thấy một đoá hoa mầu đơn đỏ tươi xinh đẹp nhất thiên hạ.

Mùi hương thật thơm, làm người ta không nhìn được say mê a, nàng thậm trí trực tiếp ôm vò rượu, đem khuôn mặt dán lên vò rượu lạnh lẽo, thở dài thật sâu.

“Thơm quá a... Đây chính là rượu cung phi, nhất định thực trân quý!” Miệng nàng nỉ non, tưởng tượng ra hoàng cung tam cung lục viện, tần phi uống rượu, giáp sinh đồ tươi, đi lại nhẹ nhàng tựa như thất tiên nữ, ống tay áo nhiều màu múa ra cảnh trường diệu kì...

Loại rượu có mùi hương thơm ngát này, ở trong miệng, chảy xuống hầu, không biết sẽ là loại cảm giác gì đâu?

Bạn đang đọc truyện *Đại Thanh Tửu Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

“Người đang làm cái gì?” Âm thanh trầm thấp hùng hậu, từ trong bóng đêm truyền đến, làm Đỗ Tử Vi sợ tới mức cả người nhảy dựng lên, hoảng sợ trừng mắt nhìn tứ phương.

Nguy rồi! Bị phát hiện!

Nàng không nhìn thấy đối phương, bởi vì trong kho rượu tiếng vang lớn, làm cho nàng không thể xác định nam tử đang nói chuyện hiện đang ở nơi nào, thẳng đến một nam tử chậm rãi theo hướng âm u đi ra, đứng cách nàng chừng năm bước chân, trên cao nhìn thẳng xuống nàng.

Gương mặt lạnh lẽo uy nghiêm, đường cao khắc hoạ xuất bạc, khí lực cao lớn cường tráng bao quanh nàng, nàng cảm thấy một cỗ gió lạnh Mạn Bắc thổi qua, làm nàng không khỏi lạnh cả người.

Nam nhân vừa xuất hiện liền làm cho người ta hít thở không khí khó khăn, làm nàng ngây ngốc hồi lâu, ngơ ngác nhìn đối phương.

“Người là ai?”

Câu hỏi mang hàn khí lãnh trầm lại lần nữa vang lên, mang theo vị nồng đậm nguy hiểm, hội như muốn chuốc cho người ta say rượu, làm người nàng bất giác đổ mồ hôi lạnh.

Trên người nam nhân mang hơi thở âm lãnh lỗ mẫn, làm trái tim Tử Vi nhảy dựng, mà âm thanh của hắn đột nhiên tới gần, nhưng lại làm cho người ta không hề cảnh giác.

Tử Vi cố gắng bảo trì trấn định, áp chế ngực không nên kích động, cung kính lễ phép hướng đối phương đáp “Tiểu nữ tử Đỗ Tử Vi, là nữ tử nha hoàn.”

Mất ung lợi hại, chậm rãi mị tề ” Ta chưa thấy qua người.”

“Tiểu nữ tử là mới tới.”

Bạc môi hừ ra lãnh trào.” Theo ta thấy, người là đến trộm rượu đi.”

Lời này làm đôi mi thanh tú của nàng kinh ninh, càng thêm phần cẩn thận ứng đối.

“Tiểu nữ tử là má Lư tự mình chọn lựa vào, đại gia nếu không tin, có thể đi hỏi má Lư, hơn nữa những vò rượu này mỗi một đảm ít nhất có trọng lượng hơn mười cân, ta một cái thiếu nữ tử thể nào khiêng được ? Đại gia quá đề cao ta.”

Nam tử đột nhiên hướng nàng tới gần, làm nàng cả kinh, theo bản năng lui lại từng bước ra sau, nhưng đại chưởng hữu lực đã khóa trụ nàng cẩn thận ở gáy nàng.

Nam nhân mắt sáng như đuốc, đem mặt nàng chuyển qua một nơi có ánh sáng, cẩn thận xem xét.

Rõ ràng, đối phương là một nam nhân không dễ chọc, đại chưởng khoá ở hầu nàng.

“Nha đầu khá khen nhanh mồm nhanh miệng.”

Nàng mặc dù rất sợ hãi, nhưng vẫn như cũ bình tĩnh mà chống đỡ. “Tiểu nữ tử không phải là nhanh mồm nhanh miệng, mà chính là ăn ngay nói thẳng thôi, nếu người nào ở trong này liền là tỏ vẻ muốn trộm rượu, vậy thì đại gia ở trong này, hay không cũng phải là đến trộm rượu?”

“Hừ, nơi này là của ta, đương nhiên ta có thể đến.”

“Không, nơi này từ thảo mộc đến gạch ngói, từ một vò rượu đến một tấc đất, tất cả đều là của Khương Thế Dung thiếu gia.”

Nam tử mày rậm vi chọn, mắt hiện lên ánh sáng kỳ lạ.

Thật nhiều buồn cười, nha đầu này tự ý xâm nhập cấm địa của hắn, lại ở trước mặt hắn bảo vệ hắn, mà cũng không hiểu được, đứng trước mặt nàng chính là Khương Thế Dung, là đại chủ nhân ở đây.

Nha đầu kia thoạt nhìn chỉ mười bảy tuổi, mà gan mật thật không nhỏ.

“Nếu biết nơi này là của Khương Thế Dung, người cũng nên hiểu được, kho rượu này, không phải bất luận kẻ nào cũng có thể bước vào.”

“Ta không phải cố ý, nếu không có mùi hương của Vân Nam rượu này, ta cũng sẽ không bị hấp dẫn đến đây.”

Đáy mắt lãnh đạm, hung hăng càng sâu: “Người làm sao biết đó là Vân Nam rượu?”

Vò rượu này cũng không có ghi chú rõ, thế nhưng nàng như thế rõ ràng, làm hắn càng thêm hoài nghi, đại chương ở cổ nàng siết thêm vài phần, làm mặt nàng khẽ biến.

“Ta chỉ ngửi mùi hương, liền có thể đoán ra.”

“Hừ, bậy bạ!”

“Nếu không tin, chúng ta có thể đánh cược, đại gia tùy tiện chọn một vò, ta nhất định có thể nói ra trong đó là rượu gì.”

Khẩu khí thật lớn! Nhưng lại khiến cho hắn hứng thú.

“Như thế nào cược?”

“Nếu như tiểu nữ tử đoán đúng, đại gia vu oan ta một chuyện, phải hướng ta giải thích, sau đó để ta đi.”

“Còn nếu người đoán sai?”

Nàng sẽ không đoán sai đâu, bởi vì nàng từ thuở nhà đã làm bạn với rượu, cùng với rượu lớn lên, mặc kệ là rượu đế, rượu vang, đậm rượu, liệt rượu, nàng đều có thể phân biệt được, cho dù đoán không ra tên rượu, đại khái cũng có thể đoán ra nguyên liệu làm rượu, chắc tới tám chín phần mười, hơn nữa nàng không còn lựa chọn nào khác, vì quyền thoát li bị hắn nắm trong tay, nàng vội vàng nói.

“Nếu đã đoán sai, sẽ theo đại gia xử trí đi.”

Mày rậm khẽ nhếch. “Người nắm chắc như vậy?”

Đương nhiên! Nếu không nắm chắc, nàng làm chi khẩu khí lớn như vậy a.

“Không biết đại gia có dám cược?” Nàng biết, nam nhân này nhất định chịu cược, bởi vì trên người hắn phát ra cuồng ngạo, tuyệt sẽ không cho phép hắn cự tuyệt.

Khương Thế Dung khước môi gọi lên nụ cười bạc, buông ra nàng.

Cơ hồ hai tay hắn vừa buông lỏng kiểm chế, nàng lập tức nấn gáy chính mình, khụ vài tiếng, hít thở không khí.

Nam nhân này cánh tay lực mạnh mẽ, liền làm đau nàng.

Hắn thân thủ chỉ một vò rượu nơi góc tường. “Kia là loại rượu gì?”

Nàng chỉ cần liếc mắt một cái, liền đáp “Đỉnh xa lực thạch rượu.”

Khương Thế Dung sững sốt, không tin nàng lại lợi hại như vậy, chỉ chỉ một vò khác. “Đây là rượu gì?”

Nàng không chút do dự trả lời: “Sơn tra rượu.”

Kể tiếp, mặc dù hắn chỉ vò nào, nàng chỉ cần hơi ngửi thấy một chút, liền có thể hiểu được là loại rượu gì, mặc kệ là rượu xuất xứ từ nam hay bắc, đại mạc hay đông bắc, tây vực hay Giang Nam, nàng đều có thể đoán được không sai một chữ.

Cặp mắt kia căn bản con người đen trong thanh đạm, nay cũng nhìn nàng bằng ánh mắt khác xưa.

“Thế nào? Còn rượu nào muốn thử ta, mau mang hết ra đây.” Nàng nghiêng nhiên bày ra bộ mặt nắm chắc phần thắng lợi.

Hắn trầm ngâm một lát, nhân tiện nói: “Còn có mấy vò, nếu người có thể đoán ra, đương nhiên người thắng.”

“Không thành vấn đề.” Nàng nâng lên cằm, tràn đầy tự tin.

“Đi theo ta.”

Hắn dẫn dắt nàng, hướng bên trong kho rượu đi tới, mở ra một phiên cửa đá khác, nàng bây giờ mới hiểu được, nguyên lai kho rượu này còn có những phòng khác thông nhau a.

Nàng đi theo phía sau hắn, tiến vào một gian thạch thất khác, trong này không gian không lớn, vò rượu tất cả đều là thùng mộc, hình dạng kích thước lớn

nhỏ không giống nhau.

“Trong đây là cái gì rượu?” Khương Thế Dung chỉ một cái thùng mộc trong đó, muốn nàng trả lời.

Nàng nghe nghe, trên mặt xuất hiện vẻ hoang mang, đáp:” Rượu nho.”

Xem hán không phù nhận, làm cho nàng nhẹ nhàng thờ ra.

“Còn cái này?”

Nàng đi lên phía trước, nghe nghe, lần này, trên mặt hiện vẻ hoang mang càng nhiều.

Không phải rượu trắng phương Bắc, cũng không phải cao lương, thiếu hưng hoặc mao thai, loại rượu này, nùng liệt không đồng nhất, mùi thơm ngát không đồng nhất cùng bên ngoài này rượu hoàn toàn bất đồng, làm cho nàng cau mày. Nàng nghĩ đến, chính mình đối với đại giang nam bắc rượu đã biết được rất nhiều, lại gặp phải hương rượu xa lạ.

Nàng không ngừng đỏ mặt hơi lạnh, mà hán, động tác ung dung chờ đáp án của nàng, tà khí cười ngán, bạc môi hai bên mở rộng, làm cho lòng của nàng càng hoảng.

Cuối cùng, nàng rốt cục thất bại buông tha. Mặc dù không cam lòng, nhưng đành chịu thua.

“Được rồi, ta không biết đây là rượu gì, người thắng.” Nàng cắn môi, mười đầu ngón tay khăn trương xé góc áo chính mình, không yên bất an nhìn hán.

“Cho nên, người để mặc cho ta xử trí.” Ý cười kéo dài tới tận đáy mắt hán, đã tính toán xử trí con mồi trong tay như thế nào.

“Cho nên, người để mặc cho ta xử trí.” Ý cười kéo dài tới tận đáy mắt hán, đã tính toán xử trí con mồi trong tay như thế nào.

“Người sẽ không, đem ta giao cho đại thiếu gia Khương Thế Dung đi?” Nhất thời tưởng tượng đến ba ngày trước nam nhân kia bị chặt hai tay, nàng đáy lòng liền sợ hãi.

“Đem người giao cho đại thiếu gia, thật là ý kiến hay.” Hán chậm rãi đi lên phía trước, từng bước một đem nàng đẩy vào góc chết.

Nàng lui về phía sau, thẳng đến lúc lưng chạm góc tường, mới ý thức được chính mình đã không còn đường trốn.

“Không cần đem ta giao cho hán.” Nàng cầu xin.

Tay hán nắm lấy cằm nàng, nâng khuôn mặt thanh tú lên, làm cho hán có thể cẩn thận thưởng thức vẻ con mồi đang sợ hãi. Hán có một đôi mắt đẹp, trong bóng đêm càng thêm trong suốt xa xăm, giống như một đôi dạ minh châu, lấp lánh ánh sáng ngọc. “Người không phải nói, nếu thua, người để mặc cho ta xử trí.”

“Ta... Đúng là nói như vậy, nhưng là...”

“Người nghĩ tới việc đổi ý?” Nàng hít sâu một hơi, không nói gì mà chống đỡ, chỉ cắn chặt môi.

Khi hai người tiếp cận, trong người nàng dính hương thơm của rượu, cũng truyền vào mũi hán.

Nhìn đôi môi đỏ tươi mọng manh trên khuôn mặt trắng bệch, cùng với bị răng cắn càng trở nên đỏ bừng ướt át, làm người hán dâng lên một cổ nóng, dẫn dắt hán dục vọng.

Hán xử trí nàng, chính là lấy môi hán, đoạt lấy môi của nàng.

Tràn đầy nhiệt năng chiếm lấy đôi môi mềm mại, dọa nàng choáng váng.

Ngon lửa nóng xam nhập, giống như rượu trắng nhập vào hầu nàng, dây dưa cùng cái lưỡi dính hương của nàng, cố tình làm bậy, làm nàng trở tay không kịp.

“Ngô..... Ngô.....”

Môi bị che lại, không kịp kêu cứu, mà cho dù có kêu được, chưa chắc đã có người nghe thấy.

Hay tay nhỏ bé bối rối, muốn đem hán quái vật lớn lập tức đẩy ra, nhưng trong ngực hán như tường đồng vách sắt, áp vào trước bộ ngực no đủ của nàng.

Thậm chí, một bàn tay không khách khí bao lại bộ ngực đầy đà của nàng tùy ý vuốt ve đùa giỡn.

Bàn tay nhỏ bé nắm chặt thành quyền, kháng nghị đánh hán, nhưng chẳng những không ngăn cản được hán đoạt lấy, ngược lại càng làm hán không kiêng nể gì hôn nàng, sờ nàng, làm nàng giãy dụa chẳng những không có hiệu quả, dường như lại giống như đang lấy lòng hán.

Hôn nàng, là ý nghĩ nhất thời dấy lên, mang một chút trừng phạt, nhưng Khương Thế Dung lại ngoài ý muốn phát hiện, chính mình dường như rất thích hương vị này, trong cơ thể bị đục hoả thiếu đốt.

Đôi tay cách xiêm y mỏng tinh tế thăm dò đường cong của nàng, nha đầu kia so với hán tướng tượng càng có phần thêm mỏng manh, cũng không như bề ngoài thoát nhìn tinh tế.

Hắn hôn, tay hắn, đều tính xâm lược nàng, giống thổi quét mang đến phong vân, làm trong tâm nàng cơ hồ nhấc lên cơn sóng gió động trời, làm nàng sợ hãi.

Ông trời! Hắn hắn hắn — đại chương làm cản thế nhưng vói vào trong cái yếm của nàng sờ loạn —

Không! Không thể!

Nàng dùng sức đẩy ra hắn, cũng sử dụng hết khí lực bình sinh có được chạy ra bên ngoài, thoát đi hắc ám! Thoát đi hắn!

Nàng chạy thật nhanh tìm chỗ trốn, giống như đằng sau có quái thú ăn thịt người truy đuổi. Chạy thoát ra khỏi kho rượu, ra khỏi lâm viên, lướt qua khúc kiều, rốt cục chạy đến khi chính mình không còn khí lực, nàng mới dừng lại cước bộ, cả người nóng như than, quỳ xuống bên một gốc đại thụ bên một hồ nước thờ hồng hộc.

Gương mặt lạnh lùng kia, đã khắc sâu vào tâm trí nàng, muốn quên cũng không được, nhưng nụ hôn của hắn, có chút gì đó không lạnh, giống như vậy nóng rực cường hãn, làm nàng vô cùng sợ hãi. Đến bây giờ, lòng nàng vẫn đang nhảy lên thật nhanh, không thể bình tĩnh trở lại.

Nhìn ảnh trong nước phản chiếu, chiếu rọi đôi môi đỏ tươi sưng vù hắn vừa hôn, làm nàng tâm hoảng ý loạn.

May mắn là nam nhân kia không đuổi theo, nếu không nàng thực không biết nên làm cái gì bây giờ.

Dùng nước ao rửa mặt, làm cho chính mình bình tĩnh một chút, nhìn xem thời điểm cũng không sớm, nàng đã đi lâu rồi, mau chút trở về mới được, may mắn nàng trí nhớ tốt, còn nhớ được đường trở về.

Nàng đứng lên, sửa sang lại trong phục cùng dung nhan, hít sâu vài hơi, hướng nhân phòng đi đến.

Vừa vào cửa, Bình Nhi cùng Ngọc Diệp lập tức đi tới chỗ nàng.

“Từ Vi, ngươi vừa đi nơi nào vậy? Như thế nào lâu như vậy mới trở về, làm cho người ta lo lắng gần chết.”

“Chúng ta hai người còn lo lắng ngươi lạc đường đâu.”

Nàng áy náy cười.” Bởi vì bụng có điểm đau, cho nên.”

“Đau bụng? Ngươi có khỏe không?”

“Hiện tại không có việc gì.” Từ Vi nhìn một cái bốn phía, thấp giọng hỏi:” Má Lư phát hiện sao?”

“Má còn không có đến.”

Từ Vi nhẹ nhàng thở ra.” Vậy là tốt rồi, đi? Các ngươi dáng vẻ giống như thật khẩn trương.”

“Đương nhiên khẩn trương nha, đợi lát nữa rồi chúng ta phải phân phối đi hầu hạ chủ tử, không biết chính mình sẽ bị phân phối cho ai? Khẩn trương muốn chết.”

Ngọc Diệp hai tay tạo thành chữ thập, chờ đợi nói:” Hy vọng ta có cơ hội hầu hạ nhị thiếu gia.”

Bình Nhi lại khẩn cầu trời xanh.” Ta lại hy vọng chính mình có thể chờ hầu hạ tam thiếu gia..”

“Từ Vi, ngươi thì sao? Ngươi hy vọng hầu hạ ai?”

Nàng nhún nhún vai.” Đều giống nhau cả.”

“Không giống với!”

Từ Vi vẻ mặt kỳ quái thay phiên nhìn các nàng hai người, kích động như vậy làm chi?

“Như thế nào lại không giống với nhau?”

“Nhị thiếu gia nhã nhặn nho nhã, ôn nhu sẵn sàng, nếu có thể hầu hạ hắn, nhưng là kiếp trước đã tu luyện có phúc.”

“Tam thiếu gia mới tốt đâu, tính tình hào sảng, đối hạ nhân đều rất tốt.”

Hai người nói tới vị thiếu gia chính mình yêu quý có vẻ tốt lắm, làm Từ Vi cảm thấy không biết nên khóc hay nên cười, bất quá nhưng thật ra cảm thấy kỳ quái, vì sao không có người nói tới đại thiếu gia?

“Kia đại thiếu gia đâu?”

Ngọc Diệp cùng Bình Nhi sắc mặt đột nhiên biến đổi, giống như nghĩ đến cái gì đáng sợ quái dị.

“Hầu hạ ai đều có thể, trăm ngàn lần đừng là đại thiếu gia.”

“Nghe nói đại thiếu gia thực âm trầm, thực đáng sợ.”

“Nếu là có người không cẩn thận làm hấn tức giận, ăn không xong đâu đi, coi như may mắn đâu.”

“Hắn thưởng phạt nghiêm minh, cũng không khoan dung, ngày thường không nói không cười, coi như hấn tâm tình tốt, còn nếu hấn nếu nở nụ cười, kia đã có thể rất nghiêm trọng!”

Đi? Đây nghe qua, như thế nào cảm giác cùng người nào đó rất giống nhau?

“Ta nghe nói vài ngày trước, hạ nhân bị chặt hai tay, là hấn hạ mệnh lệnh.”

“Hơn nữa vị hạ nhân kia, nhưng là ở Khương gia mười năm, còn cùng nhị thiếu gia, tam thiếu gia từ nhỏ vui đùa cùng một khối lớn lên!”

Hai người người một câu ta một câu, đem đại thiếu gia miêu tả sinh động nhưng thật giống như lãnh huyết Diêm La, vô tình vô lệ, trong lòng Từ Vi có một dự cảm không lành.

“Các ngươi đã hỏi thăm đủ rõ ràng.”

“Đương nhiên a, chúng ta thật quan tâm chính mình hạnh phúc, đương nhiên phải nghe rất rõ ràng a.”

Hắn là sẽ không khéo như vậy đi? Khương gia chủ nhân đương nhiên y phục đẹp đẽ quý giá, không là vài thô quần áo đi. (Tỷ ấy là đang nghi ngờ có phải anh đại thiếu gia là cái anh lúc này gặp không đây bởi vì lúc ở trong hầm rượu anh ý chỉ mặc quần áo làm bằng vải thô thôi, xem ra tỷ này thông minh phết. Hihi.)

Bỏ ra trong lòng bất an, nàng an ủi hai người nói: “Dù sao chỉ cần thật cẩn thận cẩn thận, làm việc còn thật sự thủ phận (giữ mình), hầu hạ ai, không phải đều giống nhau? Làm đều là nô tài việc.”

“Đi? Chẳng lẽ ngươi định cả đời làm nha hoàn?”

“Không lo làm nha hoàn? Làm cái gì?”

Ngọc Diệp cùng Bình Nhi liếc mắt lẫn nhau một cái, sau đó nhất trí đối nàng mở miệng – “Làm thị thiếp.”

Thị thiếp không phải thê tử, mà là chuyên cùng nam nhân thành thân trước, giải quyết bọn họ nhu cầu khi bọn họ cần. (nhu cầu gì thì ai cũng biết rồi nha...)

Nam nhân cũng có thể thành thân cưới vợ trước, bên người lại có thể an bài vài thị thiếp mỹ mạo, có đôi khi chọn vài nha hoàn bên người làm thị thiếp, ban ngày hầu hạ, buổi tối thì tại trên giường lấy lòng bọn họ.

Thị thiếp xuất thân, không cần cao quý, bởi vậy không có thân phận địa vị như nha hoàn, con đường duy nhất để phấn đấu, đó là nghĩ biện pháp trở thành thị thiếp.

Có vài đứa nhỏ rất tốt, mặc dù không thể trở thành đại phòng (vợ cả), ít nhất có thể có cơ hội xây nhà kề cạnh, nửa đời sau liền vô tư.

Khương gia ba vị huynh đệ bộ dạng khuôn mặt tuấn mỹ, hơn nữa lão Nhị cùng lão Tam, mười tám, chín tuổi tuổi, tuổi trẻ chính trực khí thịnh, một người tướng mạo nhả nhặn, một người dẫn tính hào khí, toàn bộ cô nương thành Tô Châu không có một ai không ái mộ huynh đệ bọn họ, thậm chí chia làm hai phái, đều tự ủng hộ ý trung nhân chính mình.

Có thể ở bên người Khương gia công tử làm nha hoàn hầu hạ, so với nữ nhân khác đã là hạnh phúc hơn.

Vì có thể có cơ hội trở thiếu gia thị thiếp trong cảm nhận của mọi người, Ngọc Diệp cùng Bình Nhi cố gắng cho rằng chính mình, toàn tâm toàn ý chờ mong thần may mắn có thể chiếu cố các nàng.

Về phần Từ Vi, nàng chưa từng nghĩ tới phải làm thị thiếp, chỉ cần trốn được bí phương, nàng liền rời đi.

“Ngươi không nghĩ tới làm thị thiếp?”

“Không nghĩ.” Câu trả lời của nàng, gọn gàng dứt khoát.

“Không làm thị thiếp? Vậy ngươi tiến vào Khương phủ làm cái gì?”

Trộm bí phương a, nhưng nàng đương nhiên sẽ không nói như vậy.

“Đương nhiên là để kiếm com ăn, chỉ cần có cái ăn có nơi ở, có ngân lượng cùng cả nhà ta ấm no, cho dù chỉ làm nô tỳ rửa chân cho chủ tử, ta cũng cảm thấy mỹ mãn.”

“Đã tâm của ngươi cũng thật nhỏ.” Ngọc Diệp nhún nhún vai.” Cũng tốt, tùy ngươi, nếu không như vậy tốt lắm, nếu là tương lai ta thành thiếp, ta sẽ khiến cho ngươi không cần làm việc nặng, chuyên trách đến hầu hạ ta thì tốt rồi.”

Bình Nhi cũng phụ họa.” Đúng rồi, trước tiên là nói về tốt số, chúng ta nếu ai trước trở thành thiếp của thiếu gia, liền chiếu cố hai người kia, mọi người giúp đỡ cho nhau, ngày cùng hạnh phúc.”

“Ý kiến hay nha!”

Từ Vi buồn cười nhìn các nàng, hai vị cô nương vui vẻ hồn nhiên, mặc dù xuất thân nghèo khổ, lại trời sinh tính đơn thuần thiện lương, hảo ở chung, không có gì tâm nhãn, làm cho người ta thích. Không giống một số nữ nhân khác, luôn tranh giành, lục đục với nhau, tỷ như mẹ kế của nàng.

Nàng tuy rằng cùng Bình Nhi, Ngọc Diệp quen biết không lâu, nhưng cũng trò chuyện với nhau thật vui, vừa rồi nàng nói dối, nói chính mình bụng không thoải mái, các nàng liên quan tâm, này phải phân chia đi hầu hạ chủ tử, làm nàng thực uất ức.

Đội lát nữa nhĩ sẽ phân công việc đi hầu hạ chủ tử, Ngọc Diệp cùng Bình Nhi đều tràn ngập chờ mong, đã nhiều ngày, ngẫu nhiên nhị thiếu gia cùng tam thiếu gia qua tới chỗ này đi dạo, cũng chỉ có lúc này, các nàng mới có cơ hội nhìn thấy thiếu gia nhóm, đều mong có cơ hội được thiếu gia chọn trúng.

Sau đó không lâu, má Lư vào đến, đồng thời phía sau theo hai nha hoàn khác.

Má Lư nhìn các nàng ba người, tuyên bố nói” Đã nhiều ngày huấn luyện cũng không nhiều, quy củ nên biết, các ngươi cũng đều hiểu được, hai vị này phía sau ta , đều tự hầu hạ nhị thiếu gia cùng tam thiếu gia, về sau các nàng phụ trách bọn ngươi, các ngươi cần phải cùng các nàng học hỏi nhiều thêm.”

“Là, má.”

Vì thế, má Lư mệnh lệnh Ngọc Diệp cùng Bình Nhi, đều theo nhóm học tập các tỷ tỷ được chỉ định, các nàng thủy chung vui vẻ hưng phấn, không giống một bên Từ Vi, khép nép lẳng lặng quan sát.

Hai vị nha hoàn tỷ tỷ này, tư sắc cũng đã nhạt phai, nhưng là thần thái dính chút ngạo khí cùng lời đòi, Từ Vi vừa thấy biết ngay hai nàng không dễ chọc, cảm thấy không khỏi âm thầm vì Ngọc Diệp cùng Bình Nhi lo lắng.

Sau khi các nàng đi rồi, má Lư mới quay đầu nhìn phía nàng, mệnh lệnh nói” Ngươi, đi theo ta.”

Nói xong, xoay người bước ra môn khảm, Từ Vi lập tức đi theo phía sau.

Má Lư chưa nói muốn nàng đi hầu hạ ai, nàng cũng không có hỏi, im lặng theo sau, cuối cùng vẫn là má Lư tò mò quay đầu lại.

“Ngươi như thế nào không hỏi, ta muốn đem ngươi phân phối đến chỗ nào đi?”

Từ Vi mềm mại trả lời.” Toàn bằng lòng má an bài.”

“Chẳng lẽ ngươi không nghĩ hướng ta muốn cầu xin, đi hầu hạ nhị thiếu gia cùng tam thiếu gia?”

Những dân nữ nghèo, tranh đến Khương gia làm nha hoàn, ai cũng hy vọng có một ngày có thể trở thành một trong nhóm thị thiếp của thiếu gia, làm tốt chính mình lao vào vị trí nhà kẻ, má Lư đối với việc này sớm hiểu nhưng cũng không thể trách, nhưng Từ Vi nha đầu này, tựa hồ cũng không ham thích hoá phượng hoàng.

“Từ Vi tự biết chính mình có mấy lượng trọng, không dám trèo cao.”

Nàng cúi đầu vén lên mi cong, biểu hiện khiêm tốn, suy nghĩ lại cảm thấy, nếu có thể, nàng mới không nghĩ đến đâu! Làm thị thiếp có cái gì tốt? Một đồng nữ nhân cùng chung một người nam nhân, mà cũng không phải là cùng ăn một bát tô đồ ăn a.

Khó được có một nha đầu chịu đảm đương làm nha hoàn, lại không tranh thủ tình cảm, má Lư nhìn nàng một cái thật sâu, liền lại quay đầu, miệng thì thảo tự nói” Bất quá này khả không phải do ngươi, ngươi mặc dù không được hầu hạ hai vị thiếu gia, lại bị đại thiếu gia chọn trúng, thật khó a, đại thiếu gia cư nhiên chỉ định muốn ngươi đi hầu hạ hắn.”

“Cái gì?” Nàng vẻ mặt mờ mịt, không biết má Lư miệng ở nói thầm cái gì?

“Ta nói, ngươi vận khí tốt lắm, hầu hạ đại thiếu gia, liền giao cho ngươi.”

Nàng trong lòng trầm xuống, nguyên lai chính mình bị phân công cấp cho đại thiếu gia. Nhớ tới theo như trong lời nói của Ngọc Diệp cùng Bình Nhi, đại thiếu gia tính tình âm trầm cổ quái, hầu hạ không tốt, hy vọng chính là nói ngoa.

Bất quá cũng nghe nói, đại thiếu gia thường cả ngày bận công việc.. từ phòng thương vụ, có đôi khi mấy ngày liền không ở nhà, như vậy xem ra, sự việc lần này cũng không tính là tệ, nói không chừng nàng ngược lại có cơ hội điều tra chỗ cất giấu bí phương.

Chỉ cần chính mình cẩn thận hầu hạ hắn là đến nơi, tin rằng, nàng an lòng không ít, chẳng qua, vì sao của nàng mí mắt vẫn khiêu đầu?

Má Lư đưa nàng đi vào” Tụ văn trai”, nơi này là thư phòng của đại thiếu gia, mà ngoài cửa một nam nhân với lưng hùm vai gấu đang đứng sẵn.

“Vị này là Thạch Tiều, phụ trách bảo hộ chúng ta chủ tử.” Má Lư nói.

Từ Vi cẩn thận xem xét người nọ liếc mắt một cái, khuôn mặt không cười cũng không chút biểu cảm, ngày thường một đôi mắt một mí, nhếch môi, nhìn ra được là người không dễ chọc.

Nàng cung kính phúc thân.” Tiều gia.”

Thạch Tiều mặt không chút thay đổi, má Lư nói với hắn ý đồ mình đến, hắn liền tránh ra, cho má Lư đi vào, mà nàng thì tại bên ngoài trước chờ.

Không bao lâu, má Lư đi ra, dặn dò nàng.” Về sau việc cơm áo đại thiếu gia, từ người phụ trách hầu hạ, đại thiếu gia bên người trừ bỏ gã sai vặt a khoan, chưa từng có nha hoàn, người là người thứ nhất; A khoan mẫu thân sinh bệnh, hồi hương rồi, cho nên cũng không có người khả dạy người, nên làm như thế nào, chính người nhìn làm đi, hiện tại, đi vào gặp đại thiếu gia.”

“Vâng.”

Má Lư xoay người đi ra, Từ Vi một người bước vào trong phòng.

Nói không khản trương là gạt người, nhất tưởng tượng đến chính mình sắp đối mặt với vị bá chủ rượu nghiệp, nàng trong lòng dâng lên một cỗ khó có thể hình dung kính sợ.

Bước vào trong phòng, nàng nhìn thấy một người nam nhân ngồi ở phía trước bàn án thư, theo góc độ này nhìn lại, chỉ nhìn thấy đối phương sườn mặt, nam nhân tựa hồ chính chuyên chú ở hồ sơ ở trên.

Nàng ghi nhớ má Lư chỉ thị, đứng ở môn quá, thấp đầu, khiêm tốn nói.

“Đại thiếu gia, nô tỳ Đỗ Từ Vi, là nha hoàn mới tới, được đặc biệt tới nghe thiếu gia sai phái.” Nàng quy củ đứng thẳng, thần thái cung kính, chờ đại thiếu gia chỉ thị tiến thêm một bước.

“Đem chén trà lại đây.”

“Vâng, đại thiếu gia.”

Nàng khinh bước lên tiền, thủy chung cúi đầu, chuyện thứ nhất phải làm chính là châm trà, đơn giản.

Trên bàn trà đã có ngâm vào nước tốt trà nóng, nàng châm thất phân mẫn, bung khay trà, thật cẩn thận hướng đại thiếu gia đi tới. Khi gần tiếp cận hắn, nàng thoáng nâng lên mặt, vừa vận xem rõ ràng đối phương diện mạo, không khỏi chấn động.

“A!”

Bởi vì rất kinh ngạc, hai tay buông lỏng, khay trà liền như vậy hạ xuống, liền một tiếng rơi trên mặt đất, vỡ thành nhiều mảnh nhỏ, nước trà cũng đổ tràn ra đất.

Ông trời! Là hắn!

Nam nhân trước mặt, đúng là người trước ở kho rượu đã đoạt đi nộ hân của nàng.

Giương mặt lạnh lùng kia, chậm rãi chuyển lại đây, mâu quang sâu không thể thấy, giống một người sẵn báo thẳng tấp khoá trụ nàng, nàng hiểu được lúc này thật là thảm!

Bạn đang đọc truyện *Đại Thanh Từ Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Hắn chính là Khương Thế Dung, chủ tử của nàng, này vui đùa cũng khai quá lớn đi?

Giờ phút này, Khương Thế Dung trên người không hề là vải thô quần áo, mà là y cao quý trường bào, nhưng không giảm khí phách, ngược lại tăng thêm quyền uy.

Nàng trừng mắt, trương miệng, bởi vì quá mức kinh ngạc, trong khoảng thời gian ngắn ngây người bất động.

Khương Thế Dung lạnh lùng nói:”Nhìn đủ chưa?”

Nàng sợ tới mức lắp bắp, chỉ hần.”Ngươi, ngươi.....”

Khương Thế Dung liếc mắt xem nàng một cái, lại nhìn một cái mảnh chén vỡ vụn ở trên giày của hắn.

“Nha hoàn mới tới, ngay cả pha trà cũng làm không được? Má Lư là như thế nào dạy ngươi.”

Rốt cục lấy lại tinh thần, nàng cúi đầu, kinh hoàng chịu tội.”Đối, thực xin lỗi!”

Nàng liền ngồi xổm xuống thân, tâm hoảng ý loạn lục tìm mảnh nhỏ, hoàn toàn không dám nhìn hắn, một lòng loạn như ma, tay chân lạnh lợi cũng trở nên thập phần ngốc nghếch vụng về, ngay cả kiếm cái này cái nọ đều run run.

Lúc nàng đang mãi mê thu dọn, thủy chung cảm thấy hai đường sáng quắc ánh mắt dừng ở trên người chính mình, giống bàn ủi bình thường, làm cháy nàng bạc nộn da mặt.

Thật vất vả thu dọn xong, nàng nom nớp lo sợ đứng ở một bên, nhỏ giọng nói:”Đã thu dọn xong, đại thiếu gia.”

Nàng không dũng khí nhìn hắn, đến bây giờ, còn không dám tin tưởng đây là thật sự.

“Lại đi châm trà đến.”

“Vâng.”

Đã đổi mới từ chén sau, nàng lại lần nữa châm chén trà, lần này phi thường cẩn thận bung trà, tâm tình vốn khẩn trương vô cùng, nhưng nàng cố gắng bắt buộc chính mình bình tĩnh, không dám có một tia qua loa, cẩn thận đem khay trà đặt ở trên bàn sau, liền tính rời đi, nhưng nàng bất quá mới đi từng bước, phía sau tiếng nói trầm thấp lại lần nữa truyền đến.

“Đứng lại.”

Nàng cứng đờ, hít sâu một hơi, một lần nữa sửa sang lại tâm tình của chính mình, xoay người, hơi hơi nhất phúc lễ, bày ra nha hoàn tư thái.

“Xin hỏi đại thiếu gia có gì phân phó?”

Hắn nhìn nàng một cái, mệnh lệnh.”Nghiên mặc.”

“Vâng

Nàng chậm rãi đi vào bàn giữ, cầm lấy nghiên mặc, một lòng bất ổn.

Trong lúc nàng đang thập phần bối rối, hắn lại ung dung, phê rậm rạp sổ sách.

Không lường trước được hắn chính là Khương Thế Dung, nàng phụ trách hầu hạ hắn đại thiếu gia, đối với tài năng của nàng bộc lộ tại kho rượu, hắn có tính toán gì không?

Tuy rằng hắn hiện tại không buồn hé răng, nhưng không hiểu được khi nào hội đối phó nàng, hắn nhìn như bình tĩnh vô ba trăm mặc, mới là tối ép buộc người khác.

Trong thư phòng im lặng, nam nhân này thủy chung chuyên chú nơi sổ sách, mà nàng, trừ bỏ nghiên mặc, chính là vì hắn châm trà.

Lúc ấy ở kho rượu, ánh sáng cũng không nhiều, nàng cũng không có cơ hội đem đối phương xem xét cẩn thận, nhân cơ hội này, nàng vụng trộm đánh giá đối phương. Nam nhân này, mặc dù không giống hai vị thiếu gia kia như vậy tuấn mỹ, nhưng lại uy vũ vô cùng.

Vụng trộm liếc mắt ngắm hắn một cái, thầm nghĩ rằng, nàng vẫn là nghĩ cách chôn ra là tốt lắm.

Vì thế nàng lặng lẽ đi đến bàn trà, cầm lấy ấm trà, nhìn hắn một cái, người nọ vẫn như cũ chuyên chú vào sổ sách, giống như sớm đã quên đi sự tồn tại của nàng, thừa dịp cơ hội này, nàng khinh thủ khinh cước hướng ngoài cửa đi ra.

Cơ hồ là nàng vừa bước ra từng bước đồng thời phía sau trầm thấp tiếng nói cũng truyền đến.

“Đi đâu?”

Nàng dừng lại, kinh hãi khiếp đảm quay đầu lại, lại phát hiện hấn vẫn như cũ cúi thấp đầu, ánh mắt cũng vẫn chưa nâng lên, làm cho nàng có cảm giác, của nàng nhất cử nhất động đều nằm trong lòng bàn tay của hấn, thật đúng là làm cho người ta sợ hãi.

“Nước trà không có, nô tỳ lại đi ngâm rồi mang đến.”

Ánh mắt kia chậm rãi nâng lên, đụng vào nàng xem xét, mỗi lần ánh mắt chạm tới nàng, giống như là thời điểm mùa đông giá rét vậy, làm nàng cả người không được tự nhiên, cũng không biết nên đem chính mình đi hướng nào.

Rốt cục thì hấn đã chịu mở miệng.

“Không có mệnh lệnh của ta, không được rời đi.”

“A, nhưng là...”

“Đừng làm cho ta phải nói lần thứ hai.”

Ngữ khí đậm mạc, tràn ngập cảnh báo, ý đồ của nàng thừa dịp này trốn đi, đều bị hấn nhìn thấu.

Hầm răng chặt cắn lẹ, nàng bắt đắc dĩ, đành phải buông ấm trà, ở lại trong phòng.

Ý tứ thực hiểu được, hấn là chủ tử của nàng, không có mệnh lệnh của hấn, nàng liền vẫn phải canh giữ ở một bên, hấn không kêu nàng ngồi, nàng liền đứng, hấn tại đây thư phòng đãi bao lâu, nàng phải chờ bấy lâu.

Quả thật đúng như lời đồn đại, nam nhân này, là không thể chọc. (Nhưng tỳ đã lỡ chọc rồi a.)

Hôm nay, đối với Đỗ Tử Vi mà nói, là một ngày dài lâu lại không yên bất an.

Khương Thế Dung tuyệt đối là có ý tìm nàng gây phiền toái, cả một ngày đều ở sai khiến nàng làm này làm kia, không có việc gì thời điểm cũng không làm cho nàng lui ra nghỉ ngơi.

Nàng cũng bắt quá chính là không cần thận xông vào kho rượu của hấn thôi, hấn vì sao phải ép buộc nàng đến tận đây?

Nói đến chính là nàng một khá lớn, bị hấn hôn không nói, nàng còn nhớ rõ khi ở kho rượu, hấn là như thế nào khi dễ nàng, hấn tiết lộ sắc mặt lòng tham không đáy.

Thẳng đến buổi tối, nàng mới thừa dịp Khương Thế Dung cùng quản gia thương lượng sự tình không đương, được đến một ít thời giờ không gian, tha thân mình mỗi một trở lại hạ nhân phòng, dùng bữa, đơn giản, rửa mặt chải đầu một phen sau, lại đi vì hấn đánh đề ý việc nội phòng.

Nàng đem đệm giường lát phẳng phiu, chuẩn bị tốt sạch sẽ quần áo, nước ấm đã chuẩn bị sắp xếp, sẽ chờ đêm nay cuối cùng nhất kiện chuyện gì, hầu hạ chủ tử của nàng tắm rửa thay quần áo.

Chuẩn bị xong xuôi nàng xoay người, rõ ràng phát hiện, Khương Thế Dung đã đứng ở cửa, chính nhìn nàng.

Nàng tim đập loạn nhịp, nhưng lập tức trấn định tiêu sái tiến lên, khom người phúc phúc.” Đại thiếu gia.”

Khương Thế Dung chưa nói cái gì, khóa vào phòng lý, khi hấn giơ hai cánh tay lên, nàng sẽ gấp ý, việc đi lên tiền, vì hấn đỡ xuống bào sam

Đây là lần đầu nàng hầu hạ một đại nam nhân, trong lòng thật sự khẩn trương, thế cho nên ngày thường nàng lạnh lợi tay chân, hôm nay lại có vẻ có chút ngốc.

Nàng nói cho chính mình muốn trấn định, cởi bào sam của chủ tử xong, nàng mang để ra sau tắm bình phonóngau đó lại quay lại.

“Oa!”

Nàng đảo cảm mồm, trừng lớn ánh mắt, liên tục lui ba bước, bởi vì hấn, đứng chắn ngay trước mặt nàng, tràn như nhộng.

Khương Thế Dung trầm trầm như thường, đối với tiếng kêu to của nàng thì chỉ nhìn với ánh mắt lãnh đạm, tuyệt không cảm thấy ở nàng trước mặt cõi sạch quang (cởi hết) có cái gì thất lễ, hấn còn bề nghệ ánh mắt nhìn nàng, ngược lại nàng có vẻ ngạc nhiên, hồ thẹn ngượng ngùng.

“Thực xin lỗi.”

Nàng ngượng ngừng dòi mắt, ngậm trách chính mình không đủ bình tĩnh, hầu hạ đại thiếu gia tắm rửa thay quần áo, vốn sẽ nhìn thấy hấn trần truồng, chính là quá đột nhiên, nàng một chút chuẩn bị tâm lý cũng không có, mới có thể không cần thận sợ tới mức quát to một tiếng.

Khương Thế Dung cầm lấy một chậu bồn (cái chậu gỗ, nhưng mình thấy dịch ra thô quá nên để nguyên), múc một chậu nước lạnh, dùng cầm từ đầu đổ xuống đến chân (tắm rửa thì có gì là dùng cầm nhĩ, đây là từ của tác giả nha), đem chính mình cả người làm ẩm ướt.

Cuối thu bắt đầu vào mùa đông, vào đêm thắm lạnh, người này cư nhiên không sợ nước lạnh, nàng chỉ là nhìn, đều phải đánh kinh ngạc lạnh người.

Từ Vi đưa lưng về hắn về phía hắn, tâm loạn như ma, không biết nên như thế nào cho phải, nghĩ rằng hắn là không chính mình chuyện đi, nàng vẫn là rời đi một chút hạ thì tốt lắm.

Nhưng có người cũng không muốn làm cho nàng vừa lòng đẹp ý, nàng mới đi được vài bước, phía sau uy nghiêm mệnh lệnh liền truyền đến.

“Giúp ta ki lưng.” Một cây mao xoát (cái này mình chả biết là gì nên để nguyên) quăng đến nàng bên chân.

“Giúp ta ki lưng.” Một cây mao xoát quăng đến nàng bên chân.

Nhìn mao xoát, nàng thân mình vẫn đang cứng ngắc, ki lưng? Nàng? Đây này này.....

“Nhanh chút.” Giọng nói trầm thấp lần nữa vang lên, hàm ý rằng không ai có thể trái mệnh lệnh của hắn.

Hắn là cố ý, ý định làm khó dễ nàng, ung dung hưởng thụ kinh hồn táng đảm bộ dáng của nàng.

Đối với những người có ý định gây rối, hắn tuyệt không bỏ qua, cho dù là nữ nhân cũng không ngoại lệ, nhưng mà, hắn kinh ngạc trước năng lực khứu giác của nàng, vì thế mà hắn quyết định thay đổi tâm ý.

Chính là một cô nương trong tửu phường, nhưng lại có được khứu giác sâu sắc vượt quá người thường như thế, làm hắn cảm thấy bất khả tư nghị. Hắn từng gặp qua vô số nữ nhân cũng kiến thức quá ngàn chén không say nữ trung hào kiệt, nhưng là bằng khứu giác có thể phân biệt các loại rượu, đây mới là lần đầu tiên.

Không thể phủ nhận, hắn đối với nàng phi thường có hứng thú.

Khương Thế Dung ngồi ở trên ghế, chờ nàng hầu hạ hắn.

Xem ra nàng là không còn lựa chọn nào khác, hít sâu một hơi hật sâu, nàng cứng rắn da đầu xoay người quay trở lại, cầm mao xoát, cho vào chút nước, quỳ gối phía sau hắn, bắt đầu vì hắn ki lưng.

Nàng nói cho chính mình muốn trấn định, miễn cho làm cho hắn nghe thấy tiếng tim đập nhanh của chính mình, chẳng qua, đối mặt với một thân thể nam nhân trần trụi, nàng rất khó khắc chế hai gò má táo nóng đỏ bừng.

Nam nhân này cả người phát ra uy lực, giống nhau tùy thời muốn bộc phát ra cho dù trần như nhộng, cũng vẫn như cũ tràn ngập nguy hiểm, giống như một con đại bàng hoang dã luôn ngạo nghễ, hắn còn có được thể trạng rắn chắc hiếm thấy.

Ở trên người hắn, nghe được ra người hào khí phương bắc, nghe nói Từ vương đến từ phương bắc, nguyên lai là thật sự.

(Cái đoạn này tỷ ca gọi huynh nhiều quá!)

Mao xoát này vừa thô lại vừa cứng, xoát ở trên người nhất định rất đau, nàng nhìn không được lo lắng, chẳng lẽ hắn không đau sao?

“Ngươi chưa ăn cơm sao? Một chút khí lực cũng không có.”

Hắn lãnh đạm trào phúng nói, làm nàng vành mắt toát ra đại khí giận, cắn chặt răng, tức giận tăng thêm khí lực.

Đáng giận! Muốn dùng lực đi? Nàng sẽ không khách khí — xoát xoát xoát! Tốt nhất xoát hắn da tróc thịt bong, oa oa ở kêu.

“Không sai, cuối cùng cũng giống được đôi chút.”

Hắn bày ra bộ dáng hưởng thụ, còn điều ra cái thoải mái tư thế, cuối cùng cư nhiên xoay người lại, làm nàng sợ tới mức lại muốn chạy thoát. (Tỷ lúc này hung dữ lắm cơ mà!)

Hắn tắm tướt bạch ngọc thạch, thoải mái nằm ra sau, hai cánh tay bình thân bỏ sau đầu, hai chân khai khai (mở ra), tuyệt không sợ nàng xem (Eo eo! Việc phi lễ chó nhìn. Tỷ dám em không dám nhìn đâu. Hix)

“Tiếp tục xoát.” Hắn mệnh lệnh, sau đó liền nhắm mắt lại, nhắm mắt dưỡng thần.

Nàng vừa then lại vừa hoảng, cuối cùng bị bắt đắc dĩ, đành phải cưỡng chế tâm trạng xúc động muốn chạy trốn, lấy mao xoát dùng sức xoát trên ngực hắn, mà một đôi mắt tuyệt không tùy tiện nhìn loạn.

Nếu hắn không thêm để ý, nàng cần gì phải để ý, cố tình một lòng không không chịu thua kém trước sự khiêu khích của hắn mà chà xát càng mạnh.

Nàng vì đệ muội tẩy quá tắm, lại không giúp một đại nam nhân tẩy quá, hơn nữa, hắn lại là dương cương cường tráng nam nhân, mỗi một khối rỏ rắm hữu lực cơ bắp, đều làm cho người ta khiếp sợ uy lực của nó.

May mắn hắn hiện tại nhắm mắt dưỡng thần, bằng không nàng nhất định ngưng ngưng không biết làm như thế nào cho phải.

Cặp mắt kia nguyên bản nhắm lại con ngươi, không biết khi nào lặng yên mở ra một ít, nhìn nàng, động tác ngốc nghếch vì hấn lau thân mình, khuôn mặt thẹn thùng đỏ tươi, làm cho dung nhan trắng nõn của nàng càng động lòng người.

Ánh mắt sắc bén, dừng ở trên vạt áo bị bắn nước tung toé ẩm ướt của nàng, y phục của nàng sưng nước, dán sát vào da thịt, làm cho trước ngực nàng đường cong rất tròn quyen rũ động lòng người càng thêm hiện ra, cũng châmlên dục hoả trong con ngươi đen của hấn.

Trước mắt món ngon nhắc nhở hấn, hấn đã muốn thật lâu không chạm vào nữ nhân.

Nàng rút cục phát hiện hấn đang nhìn chính mình, không khỏi sùng sốt, lập tức cảnh giác ánh mắt kia để lộ ra ý đồ, trái tim cả kinh, muốn lui ra phía sau, nhưng nhanh hơn một khắc, đại chương bắt lấy cổ tay trắng nõn kiều diễm của nàng, tiến lùi kéo, làm cả người nàng ngã vào trong lòng của hấn.

“Nha —”

Nàng bị nhốt trong cánh tay hữu lực của hấn, Khương Thế Dung ôm nàng, đứng lên.

“Buông! Mau buông ra —”

Nguyên bản trước sự cố sống cố chết giãy dụa của nàng , càng hiện hấn đứng ở trên to như vậy như biển cả, của nàng phía dưới là nước ao, liền không dám lộn xộn, kinh nghi trừng mắt nhìn hấn trong mắt không có hào ý tà cười.

Nàng khó khăn nuốt nước miếng.” Ngươi muốn làm gì?”

Hấn cười lạnh không nói, ngay sau đó, kết cục của nàng chính là bị ném vào bể nước tắm của hấn . Sự tỉnh tới đột nhiên, nàng ngay cả cơ hội nói không thể đều không có, kích động tay chân vung loạn, cảm thấy chính mình sắp chết đuối.

Hữu lực cánh tay vòng qua thắt lưng của nàng kéo nàng lên, mặt nàng như vậy mới có thể trôi lên trên mặt nước, bởi vì uống lên mấy ngụm nước, nàng liên tục khụ, mà hai cánh tay bối rối cũng theo bản năng ôm lấy đối phương, rất sợ lại .chìm vào trong nước.

Sau đó nàng phát hiện chính mình cư nhiên đem bản thân đẩy đà, dán tại trong ngực này nam nhân trần trụi rắn chắc, nàng lập tức xấu hổ muốn chạy trốn, nhưng nhanh hơn, đôi môi như ngọn lửa của hấn vỗ lấy môi của nàng.

“Không — ngô — không cần —”

Tay nàng nắm chặt thành quyền, sống chết đánh hấn, mỗi một quyền, đều giống đánh vào thiết bản (tấm sắt), không làm đau hấn, lại đau chính mình.

Nàng sợ hãi sức lực của nam nhân này, càng sợ hãi một cỗ lửa nóng khó hiểu của hấn, từ trong cơ thể thiêu đốt ra bên ngoài, dương như muốn cắn nuốt cả người nàng.

Đến khi thương thức tạm thời vừa lòng tư vị của nàng xong, hấn tạm thời buông tha môi của nàng , Từ Vi mới có cơ hội một lần nữa hô hấp đến không khí, đôi môi sưng đỏ giống như tô son, toàn bộ đều là kiệt tác của hấn.

“Ngươi không thể đối với như ta vậy.”

“Đương nhiên có thể.” Đại chương cầm lấy cằm của nàng, dùng đầu ngón tay thô ráp, chà xát non mềm da thịt của nàng, nói:” Ngươi có thể đã quên, ta lại không thể quên, lần cá cược kia, ngươi đã thua ta. Chắc hẳn ngươi phải nhớ mình đặt cược cái gì?”

Nàng hô hấp cứng lại, trừng mắt nhìn hấn.

Hấn lần nữa hạ mặt xuống, lại muốn nhắm nháp hương vị của nàng, nàng nghĩ tới né tránh, mới vừa quần quai, bên hông cánh tay sắt ôm nàng càng nhanh, không cho nàng có cơ hội né ra.

“Có người nói, nếu thua cuộc, sẽ tùy theo ta xử trí.” Bên tai nhiệt khí, thô ách nhắc nhở nàng.

“Kia, đó là.....”

“Ở địa bàn của ta, ngươi có thể bỏ chạy sao?”

Nàng đột nhiên bùng tỉnh đại ngộ.” Nguyên lai, ngươi đã sớm tính kế lừa ta!”

Thực là ngốc! Nàng sớm nên nghĩ đến, từ khi nàng từ kho rượu trốn ra tới bây giờ, nam nhân này liền quyết định thu nàng làm nha hoàn, hảo phương tiện tra tấn nàng.

“Ta là vì tốt cho ngươi.”

Nàng tức giận dương lên khuôn mặt như lửa.” Bưng trà, nghiền mặc cho ngươi, bị ngươi ép buộc nhất cả ngày, hiện tại lại bị ngươi kéo vào trong nước, thử hỏi làm sao tốt? Cho dù ta nhầm lẫn xông vào kho rượu là không tốt, cũng không nên bị ngươi như vậy khi dễ.”

“Người thật muốn biết nguyên nhân?”

“Đương nhiên.”

Hừ, dù sao đáp án không ngoài là hấn thích xem khứu giác của nàng, bằng không chính là thỏa mãn hấn thân là chủ nhân, nhìn hạ nhân vì hấn cảnh giác sợ hãi như lạc thú.

Cái gì Tỉu vương! Hấn bắt quá là một xú nam nhân yêu thích đùa giỡn nha hoàn!

“Làm nha hoàn bên người ra, chẳng phải càng dễ dàng tra xét và đánh cắp những rượu bí mật sao?”

Lời này hấn nói ra không chút để ý, nàng nghe lại cả người chấn động kịch liệt, cả người cứng lại rồi.

“Làm nha hoàn bên người ra, chẳng phải càng dễ dàng tra xét và đánh cắp những rượu bí mật sao?”

Lời này hấn nói ra không chút để ý, nàng nghe lại cả người chấn động kịch liệt, cả người cứng lại rồi.

Bạc môi câu tà cười, đôi mắt như nhìn thấu tất cả suy nghĩ của nàng, làm nàng từ đáy lòng dâng lên hàn ý, kinh hoàng nửa ngày phun không ra một chữ.

Hấn cầm chặt cầm nàng, lại dị thường ôn nhu làm tê liệt nàng non mịn da thịt, liên thanh âm cũng biến nhẹ.

“Người cho là, ta sẽ tùy tiện liền dùng người, trước đó, sẽ không đối với bọn họ mỗi người làm thân gia điều tra?”

Từ sau khi nhìn thấy nữ nhân này, thấy năng lực thưởng rượu độc đáo của nàng, làm hấn nổi lên lòng nghi ngờ, lập tức phái người điều tra, đem của nàng để mò nhất thanh nhị sở. Không thể tưởng được một cái nho nhỏ Cát Tường từ phùng lý, ẩn dấu như vậy cái cao thủ.

Từ Vi trán đỏ mồ hôi lạnh, người này rốt cuộc sẽ như thế nào đối phó nàng? Nhất tưởng đến mấy ngày trước, nam tử kia bị kéo ra ngoài chặt tay, cả lưng nàng đều lạnh.

“Người như thế nào không nói lời nào?”

“Người muốn chặt đi hai tay của ta?” Nàng có thể cảm giác được chính mình thanh âm, là run run.

“Yên tâm, ta sẽ không như vậy tàn nhẫn.” Môi của hấn, men lên chiếc cổ mẫn cảm của nàng, ôn nhu, lại mang theo ý không thể kháng cự kiên định, nhẹ nhàng cắn mút, giống ở liếm thử một đạo mỹ vị món ngon, dẫn tới nàng một trận sợ run.

Đại chương bao lại bộ ngực của nàng, cách mặc áo liễu mỏng manh, nắm trong tay bộ ngực no đủ mềm mại rất tròn, giống như hấn hiện ra ở thương trường khí phách cùng không chế, cũng nhất nhất thi triển ở trên người nàng.

Nàng tim đập rất nhanh, trước ngực cũng tùy theo cảm xúc lo lắng mà hô hấp kịch liệt phập phồng, nơi bị hấn cắn mút, đều trở nên đặc biệt yếu ớt mà mẫn cảm, nơi bị đại chương của hấn sờ qua, cũng giống như có lửa thiêu đốt nóng cháy.

Giống như tính mạng của nàng, đang nằm trong tay hấn, chỉ cần hơi nhất sai lầm, liền hối hận không kịp.

“Người rốt cuộc muốn như thế nào?” Nàng bắt lực hỏi.

Tiếng nói khàn khàn, đi vào nàng bên tai tư ma.” Người cũng biết, hôm nay người xâm nhập, là kho rượu của riêng mình ta, từ trước tới nay, trừ bỏ ta, chưa bao giờ có người thứ hai đi vào.”

“Ta không phải cố ý……”

“Vốn là, ta nên chém đoạn tay người, nhưng là người nhắc nhở ta, trong kho rượu của ta, tuy rằng cất chứa rượu ngon khắp thiên hạ, lại cô đơn khuyết thiếu giống nhau.”

Nàng trong lòng có dự cảm bất hảo, lại vẫn nhìn không được hỏi:” Thế nào giống nhau?”

Đại chương chậm rãi đi xuống dưới, đột nhiên tham nhập nàng y thăm dò, vuốt ve giữ hai chân nàng, làm nàng đỏ rút khẩu khí.

Khàn khàn tiếng nói, giống như dã thú đang lên cơn đói khát, gần từng tiếng nói cho nàng!

“Ta nghĩ nhất định phải cất chứa một nữ nhân có thể hiểu biết trăm loại rượu.”

Xa lạ chương chỉ, ôn nhu nhẹ nhàng xoa nắn của nàng đồng thời, lửa nóng lười lại lần nữa xâm nhập môi của nàng, nuốt hết tiếng hô nhỏ của nàng .

Nàng rốt cuộc hiểu được, chính mình lúc trước kia mới là vào nhảm hàng hồ, giờ phút này nàng, đã trở thành té phẩm ngon miệng của hồ .

Hai tay hấn không kiêng nể gì, ở giữa hai chân nàng yếu ớt lại lần nữa thăm dò, nàng thế nào chịu nổi như vậy động đậy xoa nắn cùng ép buộc, mặc kệ là hấn bá đạo ngon lửa, vẫn là chỉ phúc thượng bạc kiến (câu này hok hiểu nha), đối nàng mà nói đều là một loại tra tấn, cơ hồ không thể thừa nhận.

Phương thức mà hân hôn nàng, giống như muốn đem nàng từ đầu đến chân, ăn đến xương cốt một cây cũng không dư thừa

Này một đêm, hân đem nàng ăn sống nuốt tươi, nuốt nàng vào bụng.

Nàng ở trên giường mỗi một tỉnh lại, mở to mắt cảm nhận cảm giác đầu tiên, chính là đau nhức!

Nơi đây là đâu?

Nàng nhìn chung quanh bốn phía, có nhất thời mê hoặc, lại rất quen thuộc, rất nhanh, nàng nghĩ tới.

Nơi này là phòng ngủ của đại thiếu gia, nàng lại đang nằm trên giường đại thiếu gia, bởi vì tối hôm qua..... Nha trời ơi! Tối hôm qua nàng hầu hạ đại thiếu gia tắm rửa, bị hân cấp xả nước vào lý, kế tiếp phát sinh chuyện, nhất nhất nổi lên trong đầu nàng.

Nàng nhớ rõ, đại thiếu gia là như thế nào hôn nàng, sờ nàng, lại như thế nào tra tấn nàng, cuối cùng, hân đem nàng ôm trở về phòng, triệt để hoàn toàn ăn nàng.

Của nàng hai má nháy mắt trướng hồng. Đây không phải mộng, trên người nàng thanh xanh tím tử, tất cả đều là kia nam nhân muốn của nàng chứng minh, nơi yếu ớt miễn cảm giữ hai chân, còn lưu có hân tiến lên qua đi đau ê ẩm.

Nàng theo trên giường đi xuống dưới, dùng chăn bao chính mình, sau khi ngấm nhìn chung quanh, rốt cục tìm thấy xiêm y bị vứt trên mặt đất, sớm đã bị tàn phá không chịu nổi.

Bởi vì không có quần áo khác, nàng vẫn là bắt nó mặc vào, cho dù thế nào cũng không thể kêu nàng quang thân (không mặc gì cả) đi ra ngoài gặp người đi?

Mặc vào quần áo xong, nàng dùng tốc độ nhanh nhất trở lại trong phòng mình, may mắn không gặp được bất luận kẻ nào, nàng vội vàng thay đổi xiêm y.

Nàng rất rõ ràng, nơi này không thể ở lại nữa!

Không có tâm tư đi ai điều chính mình gặp gỡ, nàng chỉ lo lắng kết cục chính mình sắp đối mặt. Nếu của nàng không có hảo ý đã bị người ta biết hết, làm sao còn có thể trộm được bí phương? Nên mau mau chạy nạn mới là ý hay.

May mà, của nàng này nợ cũng không nhiều, dùng tốc độ nhanh nhất đóng gói hành trang thật tốt, lưng gánh nặng, nàng lặng lẽ đi ra khỏi hạ nhân phòng, dọc đường tránh đi những người khác, lén lút trốn đông trốn tây.

Cách đó không xa truyền đến tiếng khóc, làm cho nàng dừng lại cước bộ.

Từ Vi tò mò theo tiếng khóc nhìn lại, rõ ràng phát hiện, ở bên kia khóc nhân không phải là Bình Nhi sao? Nàng như thế nào quỳ trên mặt đất?

Mắt đẹp vừa chuyển, nàng kinh ngạc nhìn thấy, Ngọc Diệp đang bị một đám bọn nha hoàn áp đầu, tính làm cho mặt của nàng phải chạm đất mà liếm thi (cái này hình như là phân, hix mấy à nha hoàn này ác dễ sợ), mặc cho Ngọc Diệp khóc lóc cầu xin tha thứ.

“Dừng tay!”

Nàng không chút nghĩ ngợi, lập tức xông lên phía trước ngăn cản.

Đột nhiên có người kêu lớn, làm cho các nữ nhân kia hoảng sợ, nhất thời buông tay, nhất trí quay đầu trừng mắt nhìn nàng.

Từ Vi lãnh đạm trầm mặt, trừng mắt nhìn lại các nàng.” Các ngươi đang muốn làm gì!”

Ngọc Diệp sớm đã khóc đến lệ rơi đầy mặt, việc giãy kiêu chế, chạy trốn tới Từ Vi phía sau.

“Cứu, cứu ta! Từ Vi!” Ngọc Diệp lạnh run, sợ tới mức kinh hoàng thất thố.

Từ Vi ôn nhu trấn an nàng.” Dừng sợ, có ta ở đây, sao lại thế này?”

Ngọc Diệp chỉ khóc, cái gì cũng không nói, mà các nữ nhân trước mặt, gặp đối phương nguyên lai cũng chỉ là một nha hoàn, nhẹ nhàng thở ra, giận tái mặt cảnh cáo.

“Ngươi tốt nhất đừng xen vào việc của người khác, rút ngay!”

Từ Vi đương nhiên không nghe, nàng sẽ không dễ dàng như vậy đã bị dọa đi.

“Nàng đã làm cái gì, mà các ngươi muốn như vậy khi dễ nàng?”

“Hừ, là nàng tự tìm, là nha hoàn mới tới đã không an phận, khoe khoang phong tạo, rất kiêu kiêu!”

“Ta, ta không có.” Ngọc Diệp cố gắng lắc đầu.

“Còn nói không có?! Đừng cho là ta không hiểu được, ngươi có ý tìm cơ hội dụ hoặc (mê hoặc, dụ dỗ) thiếu gia.”

“Không phải, là thiếu gia tìm ta nói chuyện, ta không có muốn cướp của các tỷ tỷ phong thái.”

Từ Vi rất cục hiểu được, nguyên lai là vì tranh thủ tình cảm, các nàng mới lục đục tranh đấu với nhau, lại cậy thế bắt nạt kẻ mới tới.

Ngọc Diệp cùng Bình Nhi là mới tới, tuổi trẻ mạo hiểm, ngày thơ trong sáng, đại khái rất được thiếu gia yêu thích, khiến cho các bọn nha hoàn khác ghen tị, cho nên mới cùng nhau liên hợp lại khi dễ các nàng.

Sau khi trong lòng đã có dự tính rõ ràng, nàng lạnh lùng nhìn mọi người.

“Mọi người đều là nha hoàn hầu hạ thiếu gia, làm gì phải làm khó nhau.”

Nữ tử cầm đầu cao ngạo nói: “Hừ, ngươi đừng tưởng giúp nàng nói chuyện, đắc tội chúng ta, cẩn thận ngay cả ngươi cũng phải cùng chúng nó, đem chỗ thi (phân) này liếm cho sạch sẽ.”

Ngọc Diệp nghe xong, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, Bình Nhi tắc khóc càng thêm thương tâm.

Từ Vi tuyệt không sợ, loại uy hiếp nhỏ nhẻ này, căn bản dọa không đến nàng, muốn nói tới thủ đoạn đùa giỡn, đấu đá, cho dù là ai cũng không so được với mẹ kế âm mưu hiểm độc của nàng.

Trên mặt nàng không hề có một tia sợ hãi.” Ta khuyên các ngươi tốt nhất chớ chọc ta, bằng không khẳng định đại thiếu gia sẽ không tha cho các ngươi.”

Nhắc tới ba chữ đại thiếu gia, ngược lại lại làm cho bọn nha hoàn khinh thường cười ra, lời nói mang ý đùa cợt.” Ngươi đừng tưởng dọa được chúng ta, những lời như vậy, ai chẳng biết nói, ngay cả nha hoàn như chúng ta, ngày thường muốn gặp đại thiếu gia một lần đã là khó, như người một kẻ hạ nhân hèn mọn, đại thiếu gia ngươi nói muốn thấy là thấy được sao?”

“Như thế nào không thấy được? Ta là nha hoàn bên người của hần, một ngày không thấy còn không được đâu.”

Lời này vừa nói ra, chúng nữ nhân lập tức thay đổi sắc mặt.

“Nói bậy! Đại thiếu gia bên người trừ bỏ Thạch Tiều cùng a khoan, chưa bao giờ muốn có nha hoàn hầu hạ hần!”

“Ngươi thật to gan, dám xem chúng ta là tiểu hài tử ba tuổi để hù dọa a!”

Từ Vi nhún nhún vai.” Các ngươi nếu không tin, có thể đi hỏi má Lưu a.”

Mọi người tuy rằng vẻ mặt hoài nghi, nhưng cũng bắt đầu cảm thấy nhát gan mà sợ sệt.

“Làm sao có thể? Đại thiếu gia như thế nào lại đồng ý cho ngươi hầu hạ? Hần cũng không muốn gì nha hoàn, cũng không thiếu gì nha hoàn, có gì phải là một nha hoàn mới tới không hiểu chuyện như ngươi.”

“Ta chẳng những ban ngày hầu hạ hần, buổi tối còn phải thị tẩm đâu.”

Chúng nữ nhân lại hút không khí liên tục, toàn bộ thay đổi sắc mặt.

“Ngươi gạt người!”

“Không tin? Xem, ta trên cổ là cái gì?”

Vốn, hầu hạ nam nhân thật sự không có gì hay mà khoe ra, vừa vặn này đó nữ nhân sợ chết đại thiếu gia, vì bảo hộ Bình Nhi cùng Ngọc Diệp, nàng liền hy sinh một chút cũng tốt lắm, ngay cả trên cổ dấu hôn cũng làm cho các nàng xem đủ.

“Không chỉ cổ, ta toàn thân cao thấp đều là chứng cứ, không sợ các ngươi điều tra, đại thiếu gia sủng ta đúng là sự thật đâu, các ngươi như vậy khi dễ người, chỉ cần ta nói cho đại thiếu gia, hậu quả như thế nào, các ngươi chính mình chịu trách nhiệm.”

Lời cảnh cáo của nàng quả nhiên phát huy tác dụng tối đa, chỉ thấy bọn nha hoàn nguyên lai kiêu ngạo ương ngạnh, một đám trở nên khiếp đảm.

“Ai nha, kỳ thật chúng ta chính là hay nói giỡn mà thôi.”

“Đúng rồi đúng rồi, mọi người là đùa chút thôi.”

Nàng làm bộ bình tĩnh đại ngộ biểu tình.” Nha, nguyên lai chỉ là đùa a, kia nếu ta muốn cùng các ngươi chơi đùa, cũng có thể gọi các ngươi ăn thi (phân) lâu?”

Chúng nữ nhóm sắc mặt tất cả đều trắng, bọn nha hoàn vừa mới còn ý thế hiếp người, hiện tại một đám đều nói không ra nói đến.

Cuối cùng, ngược lại các nàng đối với Từ Vi cầu khai ân, hứa hẹn rằng sẽ không quên ơn nàng, còn nói về sau sẽ không lại khi dễ Bình Nhi cùng Ngọc Diệp, hy vọng nàng đừng hướng đại thiếu gia đâm thọc (cái này chắc là xin Vi ti không nói lại với đại thiếu gia, chứ không phải nghĩa đen đâu nha).

Nguyên lai đem đại thiếu gia nói ra, lại tốt như vậy dùng a.

“Được rồi, xem như ta tin các ngươi biết sai có thể sửa, liền tha thứ các ngươi lần này, nếu lại khi dễ các nàng, ta cũng không tốt như vậy nói chuyện.”

Sau khi đuổi được đám nữ nhân đi rồi, Bình Nhi cùng Ngọc Diệp được nàng cứu trợ, cảm kích cầm tay nàng.

“Từ Vi, cảm ơn ngươi.”

“Làm sao, chúng ta chẳng phải lúc trước có nói, ba người muốn cho nhau chiếu ứng thôi.”

“Thật tốt quá, nguyên lai đại thiếu gia như vậy thương ngươi, thật khiến cho người ta hâm mộ đâu!”

“Vừa rồi tình thế nào cũng phải đã, ta cũng vậy vì hù dọa các nàng, trên thực tế, ta khả năng cũng chỉ có thể cứu các ngươi lần này mà thôi.”

“Vi sao?”

Nàng nghĩ nghĩ, quyết định vẫn là nói cho các nàng thì tốt hơn.

“Ta chuẩn bị rời đi khỏi nơi này.”

Hai người kinh hô.” Cái gì? Ngươi phải rời khỏi?”

“Đổi.”

“Không được đâu, chưa cho phép, một mình lẩn trốn, nếu bị bắt lại được, phải chịu thực nghiêm trọng trừng phạt a.”

Bản mình làm nha hoàn, trừ phi bị đuổi đi, nếu không không thể rời đi, điểm này, Từ Vi là hiểu được.

“Ta có nỗi khổ riêng, hơn nữa ta phi đi không thể, tóm lại ta đã muốn quyết định, nhưng là chỉ dựa vào một mình ta lực là không có biện pháp chạy đi, cần các ngươi hai cái giúp ta.”

Nàng tìm một phen công phu, cố gắng khuyên hai người thành toàn giúp cho nàng, bởi vì nhân ơn nàng ra tay cứu giúp, Bình Nhi cùng Ngọc Diệp đối nàng tâm tồn cảm kích, mặc dù cảm thấy không ổn, nhưng vì nghĩa khí, cuối cùng các nàng vui vẻ đồng ý.

“Thật tốt quá, vốn ta còn ở hao tổn tâm trí, nên đi như thế nào ra đại môn, có các ngươi hỗ trợ, sự tình liền dễ dàng hơn nhiều.”

Vi tránh tai mắt của mọi người, nàng đương nhiên sẽ không theo đại môn khẩu (cửa chính) đi ra ngoài, treo tường, là nhanh nhất biện pháp.

Phú quý người ta nhà cửa, trúc tường lại cao lại hậu, không có người hỗ trợ, là đi không hơn đi, ba người lén lút, hợp lực chuyển thật dài cây thang, tuyền cá nhân thiếu địa phương, khoát lên trên tường.

Ngọc Diệp phụ trách giữ cây thang, Bình Nhi tắc phụ trách canh chừng, thừa dịp cơ hội này, Từ Vi rất nhanh gài lên cây thang, hiện lên tường ngồi.

Nàng đối hai người ở dưới vẫy vẫy tay, cảm tạ các nàng hỗ trợ, hai người cũng hướng nàng vẫy vẫy tay, trong mắt còn chứa lệ.

Lần này từ biệt, chỉ sợ không còn có cơ hội gặp mặt, Từ Vi trong lòng mặc dù không nỡ, nhưng cuối cùng vẫn là cắn răng, cáo biệt các nàng.

Nàng giống chỉ sâu lông, ở tường ngồi cẩn thận đi nha đi.

Đi lên dễ dàng, nhưng đi xuống đâu?

Tròng mắt linh hoạt, vòng vo chuyển quanh bốn phía, nhìn thấy một gốc cây đại thụ, nàng cảm thấy mừng thầm, tiếp tục giống chỉ sâu lông, hướng đại thụ nấp máy đi.

Cũng may có nhiều đại thụ sinh trưởng ở tường giữ, chỉ cần bám vào thân cây, đi xuống liền không là vấn đề.

Làm xong rồi sâu lông, nàng lại biến thành một cái hầu tử, này treo cây công phu, nàng nhưng là thực rất cao, nhờ ác độc mẹ kế ban tặng, dĩ vãng mẹ kế thường làm cho nàng cùng đệ muội đói bụng, nàng liền dựa vào treo cây hái đã quả đến no bụng.

Nàng tay chân linh hoạt chậm rãi từ thân cây đi xuống đi, cuối cùng nhảy đến thượng, thật sự là rất thuận lợi.

Từ Vi vỗ vỗ trên người tro bụi, đem ném xuống đất gia sản nhặt lên, chuẩn bị lòng bàn chân mệt du chạy lấy người, ai ngờ mới quay người lại, nàng liền ngăn cản cả người.

Một người cao lớn nghiêm túc nam nhân, ngày thường lưng hùm vai gấu, gương hình vuông gương lạnh lùng, có một đôi mắt một mí, hai tay để ở phía sau, mắt lạnh nhìn thẳng nàng.

Là Thạch Tiều, thủ hạ bên người Khương Thế Dung.

Mặt nàng sắc tái nhợt, vốn tưởng rằng thần không biết quỷ không hay, không dự đoán được tính toán không đánh thành, cư nhiên bị bắt ngay tại trận.

Không nói hai lời, nàng bỏ chạy, cũng không chạy được vài bước, dễ dàng đã bị Thạch Tiều bắt lấy.

“Buông!” Nàng liều mình gãy dựa, trong lòng biết rõ ràng, nếu như bị bắt trở về, cũng không phải một chút hảo đánh có thể xong việc.

Nô tỳ tư trốn, nhưng là trọng tội!

Thạch Tiều không để ý tới của nàng chống cự, xốc nàng lên, hướng đại môn đi đến.

Kết quả, nàng lại nhớ tới Khương Thế Dung trúc khời tường cao trong vòng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thanh Tử Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Nàng quỳ trên mặt đất, nói cái gì cũng không nói.

Cửa có Thạch Tiều canh giữ, hần đứng như một pho tượng lạnh lùng, hai tay đưa ngang lên trước ngực.

Nàng đôi mắt nhỏ tinh nhanh, lặng lẽ liếc đến trước mặt Khương Thế Dung, hần nằm ngang trên ghế, một tay chống đỡ đầu, một tay lấy rượu, cong lên một chân dậm nát ghế, bộ dáng mười phần khí phách, thần sắc lại có chút khó coi.

Bình rượu để trước mặt hần là đại mặc liệt rượu, chỉ cần chạm nhẹ sẽ cay xé lưỡi, người bình thường không thể uống, nàng vừa nghĩ qua đã biết.

Nàng bị Thạch Tiều bắt trở về, đưa đến trước mặt hần đã lâu, hần nửa ngày không hé răng, chính là uống liệt rượu, giống như một tên thổ phi ở sơn trại, đang cân nhắc nên dùng một cực hình như thế nào để xử trí nô tài có ý định vọng tưởng bỏ chạy.

Trầm ngâm một lát, hần thần nhiên mở miệng:” Ngươi cũng biết, nô tỳ bản thân chưa được sự đồng ý của chủ nhân, một mình lẩn trốn hậu quả sẽ như thế nào chứ?”

Nàng thần sắc bình tĩnh trả lời:” Nếu đã bị ngươi bắt đến, ta cũng không còn gì để nói.”

Mây rậm vì chọn.” Ngươi không sợ ta trừng phạt?” Như vậy nhận mệnh? Ngay cả cầu xin tha thứ đều không có.

Nàng cúi mặt, miệng nói thầm.” Đương nhiên sợ a, nhưng mặc kệ là ai, dù sao trốn cũng đã trốn rồi, bắt cũng đã bắt được, biết rõ còn có hỏi.....” Bốn chữ cuối cùng âm thanh rất nhỏ, nàng cơ hồ là nói cho chính mình nghe.

Nếu hần đã biết được mục đích thật sự nàng vào Khương phủ, lúc này không đi còn đợi khi nào? Chẳng lẽ tiếp tục ở lại chờ bị chặt tay sao? Nàng cũng không phải ngu ngốc.

“Chuyện hôm nay, trừ bỏ ta cùng Thạch Tiều biết, ngươi không nói, không có người nào khác biết được.”

Từ Vi không khỏi nghi hoặc, hần vì sao muốn giữ nàng lại, còn không tính xử phạt nàng sao?

Đại chương buông chén rượu, ánh mắt dừng ở biểu tình tò mò của nàng, nói:” Yên tâm, ta không tính chặt tay ngươi, việc này đối với ta không có lợi ích gì cả.”

“Vì sao?” Nàng có chút kinh ngạc.

Khương Thế Dung thân thủ mở ra một cái hắc mộc hộp (hộp gỗ màu đen), lấy ra một phong thư, quăng đến trước mặt nàng.

Nàng nghi hoặc nhặt lên, lấy ra một tờ giấy bên trong phong thư, phát hiện ra đó chính là khế ước.

Nội dung khế ước làm nàng thay đổi sắc mặt, kinh ngạc hô nhỏ:” Chung thân (suốt đời)! Làm sao có thể? Đây, đây.....”

Nàng sờ dĩ biểu hiện kinh ngạc như thế, là vì trên khế ước viết rành mạch, nàng bán mình cho Khương phù, suốt đời làm nô tỳ!

“Không, nhất định là sai rồi, không có khả năng!”

“Chữ viết trên đó người hiểu được rồi chứ, mẹ kế người ký bán mình khế ước, lấy một ngàn lượng bằng giá đem người bán cho ta cả đời làm nha hoàn, sinh tử của người cùng nàng không còn quan hệ, nếu người đào tẩu (bỏ trốn), nàng không chịu trách nhiệm bồi thường, mà người, tất sẽ tự một mình phải chịu hậu quả nghiêm trọng.”

Từ Vi trừng lớn trông mắt như muốn nhảy ra ngoài, nữ nhân này, nữ nhân luôn vì tư lợi này, cư nhiên lừa gạt nàng, đánh vào một đao phía sau lưng !

Rõ ràng đâu có chỉ có một năm làm nha hoàn! Nàng cư nhiên đem nàng bán đi! Sinh tử cùng nàng không quan hệ..... Thật sự là..... Hại chết người!

Nàng tức giận đến hai tay run rẩy, hai gò má giận hồng. Nữ nhân kia lợi dụng nàng trộm bí phương, đồng thời còn thuận tiện đem nàng cấp bán! Tuy rằng ngày thường chính mình luôn bình tĩnh, lúc này cũng tức giận đến sôi lên.

Từ nữ nhân! Xú nữ nhân! (Nữ nhân đáng chết! Nữ nhân thôi tha!) Một ngày nào đó, nàng nhất định sẽ hung hăng giáo huấn cái mụ hồ ly tinh kia một trận! Thế nhưng lừa nàng chỉ cần làm một năm là tốt rồi, nàng sớm phải nên nghĩ đến, kia nữ nhân có chuyện gì làm không được!

Nàng phẫn nộ, không cam lòng, cuối cùng chỉ có thể thất bại cúi hạ hai tay lấy khế ước, nếu không nguyện ý, nàng cũng phải nhận chuyện này thật, bởi vì, nàng đã mất chỗ để đi.

Nghĩ đến cái nhà kia đã không thể trở về, nàng suy nghĩ rối loạn, hoảng, nhất tưởng đến còn có hai cái đệ muội đang ở trong tay mẹ kế, nàng nhất thời không biết nên làm thế nào mới tốt?

Giờ này khắc này, nàng lo lắng không phải chính mình, mà là hai cái đệ muội.

“Xem ra, mẹ kế của người, đối với người thật ra rất 『 hảo 』.” Hắn đứng lên, ngồi xổm xuống ở trước mặt nàng, đại chương nâng lên cầm của nàng, đưa khuông mặt tuần lãnh tới gần.

“Hiện tại, người đã minh bạch (hiểu rõ) chưa? Một mình đào tẩu, sẽ chỉ là chính mình nhận lấy kết cục bi thảm.” Khóa trụ mắt tái nhợt kia, hắn lộ ra vẻ mặt vừa lòng, nghĩ là nàng đang sợ hãi kết cục của chính mình.

Hắn muốn cho nàng hiểu được đào tẩu kết cục, là không thể nào thực hiện được, để nàng nhanh chóng chết tâm (từ bỏ ý định). Phàm là vật mà hắn coi trọng cất chứa, chỉ có thể ngoan ngoãn ở bên người hắn, tựa như rượu ngon này, chỉ thuộc về hắn.

“Người muốn thế nào?” Nàng hỏi.

Bạc môi khẽ nhếch, nâng cằm của nàng lên, nhẹ nhàng phủ lấy trắng nõn da thịt.

“Nếu người hướng ta cầu xin tha thứ, có lẽ ta sẽ xem xét lo lắng một chút.”

“Thả ta đi?” Nàng về mặt chờ đợi.

“Người tưởng có khả năng sao?”

“Ta cũng nghĩ không có, chính là hỏi một chút.”

Nàng đương nhiên không ôm gì hy vọng, nếu này nam nhân có bất kì một tia ý đồ nào cho nàng chạy, giờ phút này nàng cũng sẽ không quý gồi nơi này.

“Bất quá, nếu người khẳng định đối với ta thế tuyệt đối trung thành, có lẽ ta sẽ đối với người phá lệ khai ân.”

Nàng mới không tin a! Nàng cũng không phải tiểu hài tử ba tuổi mới tốt như vậy để bị lừa.

Theo hắn trong ánh mắt, nàng nhìn thấy thập phần rõ ràng, nam nhân này bất quá là chỉ muốn hưởng thụ bộ dáng của con mồi khản trương sợ hãi thôi, nhưng ngược lại, nếu nàng không thuận theo ý hắn, không hay ho vẫn là chính mình.

Muốn ứng phó một nam nhân cuồng ngạo như vậy, vừa phải khiêm tốn là tất yếu, nàng biết chính mình không thể chọc giận hắn, càng hiểu được chính mình phải kiên cường, sợ hãi, khóc nháo, đều chỉ là sự vô bổ, duy nhất hy vọng, chính là nam nhân này, chỉ cần còn có một tia cơ hội, cho dù muốn nàng liếm giày hắn, nàng cũng sẽ làm.

Cặp mắt xinh đẹp kia cố gắng nổi lên xuất thủy quang, thực cho hắn mặt mũi rớt xuống, nhìn hai mắt nàng ngấn lệ.

“Đại thiếu gia, ta..... Ta lần sau cũng không dám nữa, chỉ cần người đồng ý tha ta, nô tỳ nguyện ý làm trâu làm ngựa báo đáp ngài!” Nói xong, nàng còn hướng hắn đựng vài cái đầu, kỳ thật, nàng là thừa dịp này làm cho cằm của chính mình thoát ly khỏi tay hắn. (thông minh, ta bội phục. Vì tí các hạ quá khen, đa tạ!)

Nàng không nghĩ phải đối mặt nam nhân này, hắn ánh mắt rất sắc bén, nàng sợ lừa không được hắn, chính mình đã ở đánh mặt khác chủ ý, vì sinh tồn mà

hạ mình, nàng phải bình tĩnh, lại khó chịu đựng, lại nhiều nhục nhã, nàng đều có thể thừa nhận, tóm lại trước làm cho chính mình qua được cửa ải này rồi nói sau.

Nàng quỳ nằm úp sấp, biểu hiện hèn mọn cùng kính sợ, trên thực tế, tại cái đầu nhỏ bé kia, đã bắt đầu suy tính cho sau này làm thế nào sống.

Khương Thế Dung thực vừa lòng với thái độ thuần phục của nàng, hấn đứng lên, hai tay để phía sau người, ngao nghể mệnh lệnh.

“Đêm nay, đến phòng hầu hạ ta.”

Biện pháp hấn trừng phạt nàng, chính là để nàng trở thành công cụ phát tiết của hấn. (Huynh thức thân thể tí thì cứ nói thẳng, việc gì phải thêm 2 chữ trừng phạt cho nặng nề a. Dung ca: chặt hai tay nó cho ta. *bùn rùn chân tay* *tế xiu)

“Lại đây.”

Khương Thế Dung ngồi ở mép giường, hai tay hướng về phía nàng, ngữ khí mềm nhẹ, nhưng lại có thể làm cho người ta không thể trái lời, cặp mắt kiên định kia hiện rõ ý muốn muốn nàng, làm nàng không khỏi khiếp sợ.

Nàng đứng ở cạnh cửa, do dự trong chốc lát, cuối cùng then thùng đi tới trước bàn, tính thôi tắt ánh nến.

“Không cho phép thôi tắt.” Nàng ngẩng người, quay đầu nhìn phía hấn.

“Ta muốn nó sáng.” Hấn kiên định nói.

Sáng như ban ngày? Thế chẳng khác nào tò vò, tất cả của nàng đều bị hấn thấy hết sao? Từ đầu đến chân, mỗi một thốn da thịt, đều trốn không qua mắt hấn.

Oanh! Mặt nàng nhanh chóng nóng lên, tảo hồng hiện lên mặt của nàng, nàng căn bản còn không có dũng khí như vậy đốt đèn đốt đuốc, lấy thân mình trần trụi đối mặt hấn nha.

Nàng giãy dụa cùng e lệ, toàn bộ đã bị hấn xem trong mắt, nhưng cuối cùng, sự kiên nhẫn của hấn rốt cục bị động tác đi còn chậm hơn rùa của nàng đốt cháy hết, hấn vươn hai tay, đem khoảng cách vẫn đang cách mép giường ba bước ở ngoài của nàng nàng mạnh mẽ nhanh chóng kéo qua đến bên mình.

“Nha!” Nàng hô nhỏ, ngã vào trong ngực hấn, ngay cả cơ hội để rút rờ cũng không có, liền nhìn thấy một đôi tay to lớn, vội vàng đem xiêm y mỏng manh trên người nàng nhanh nhẹn dỡ xuống.

Khương Thế Dung không chút nào lãng phí hưởng dụng nàng, hấn thực kinh ngạc khi biết mình đã muốn nàng biết bao, từ khi hôm qua muốn nàng xong, liền thực tụy biết vị, muốn càng nhiều.

Không thể phủ nhận, nữ nhân này là một món ngon mỹ vị, gọi lên dục vọng càng nhiều hơn so với hấn chính mình tưởng tượng.

Hấn đem thân thể mình đặt trên thân thể xinh đẹp mềm mại, tận tình phát tiết, nhưng cho dù khi mây mưa thất thường, ký trí hấn vẫn như cũ bảo trì thanh tỉnh.

Sau khi muốn nàng xong, hấn nằm ở trên giường, mà nàng, cũng khép nép lẳng lặng nằm ở bên cạnh hấn.

Ước chừng qua một khắc, nàng lặng lẽ đứng dậy, nhìn sang bên cạnh, thấy hấn vẫn nhắm mắt lại, nhìn như ngủ say, vì thế nàng khinh thù khinh cước xuống giường, chân vừa mới đặt tới sàn, bên cạnh liền truyền đến thanh âm trầm thấp.

“Ngươi tính toán đến đâu rồi?”

Từ Vi quay đầu lại, mới phát hiện nam nhân này ánh mắt sáng như đuốc, nguyên lai hấn vẫn tỉnh.

“Ta nghĩ đi rửa mặt chải đầu, có thể chứ?”

Hấn gương mặt thể hiện rõ xảo quyết, nhìn nàng một đầu tóc dài, mị thái mê người, trên người khắp nơi có lưu ấn kí của hấn, nhưng trên người nàng lại tìm không nổi một kia xấu hổ, kích động hoặc là thương tâm về mặt, ngược lại bình tĩnh tuân lệnh hấn như bất khả tư nghị.

Cánh tay trắng kiện duỗi ra, dễ dàng đem nàng mang trở về trong lòng, cũng đặt ở dưới thân to lớn của mình.

Ánh mắt tỉnh duệ một lần nữa cẩn thận xem kỹ biểu tình của nàng, hấn thực không thể tưởng được nữ nhân này lạnh như thể tĩnh, vừa không khóc cũng không nháo, đến mồ hôi cũng không đổ, hấn sớm phát hiện nàng đang thật bình tĩnh.

Tối hôm qua khi lần đầu tiên muốn nàng, hấn liền hiểu được đây không phải là lần đầu tiên của nàng, bởi vì nàng không có lạc hồng (ngu ền vẫn là xuống dốc hồng, em cũng chả hiểu nó là gì nên để thế kia cho dễ hiểu).

“Nam nhân đầu tiên của ngươi là ai?”

Đay không phải là chất vấn, thuần túy xuất phát từ tò mò, nếu hấn là chủ nhân, đương nhiên có quyền lợi biết nó tỳ vết thấy, bởi vì nàng nhìn qua không

giống như là nữ tử đã có nam nhân ở trong lòng ; Hấn vốn tưởng rằng nàng là cái loại xử nữ khi chạm vào sẽ không khỏi kinh hách, không thể tưởng được, chính mình cũng có thời điểm nhìn lầm người (em nghĩ đây không phải nhìn lầm mà là hiểu lầm ca ạ).

Nàng không nói lời nào, ý tứ thực hiểu được, nàng không nghĩ trả lời vấn đề này, hấn cũng rất có hưng trí cùng nàng tiếp tục dây dưa.

“Ngươi vừa trưởng thành, liền cùng nam nhân thân mật, cha nương ngươi có biết không?”

Nàng vẫn như cũ không nói lời nào.

“Nam nhân đã chạm vào ngươi kia, hấn tính thú (cười) ngươi sao?”

Nàng vẫn là trầm mặc không rõ nguyên nhân, cũng không vì lời nói của hấn mà cảm thấy xấu hổ hoặc là bị chọc giận.

Khương Thế Dung trông thấy nàng như vậy trầm mặc mà không tức giận thật không khỏi bội phục, nếu đổi lại là các nữ nhân khác, khi bị người khác, nhất là nam nhân phát hiện thân sớm đã không còn là xử nữ, nhất định sẽ xấu hổ vô cùng.

“Ta muốn nói chuyện với ngươi, không cho phép trầm mặc.”

Hấn mệnh lệnh, bao trùm ở nàng là một đôi tay mạnh mẽ, bỗng dừng dùng sức, làm nàng đôi mi thanh tú không khỏi nhăn lại .

Đây chính là cảnh cáo, được rồi, nếu hấn muốn nghe, nàng liền thuận theo ý hấn, mở miệng nói chuyện.

“Nữ nhân đầu tiên của ngươi là ai?”

Hấn ngậy người.” Ngươi nói cái gì?”

“Ta nói, nữ nhân đầu tiên của ngươi là ai?”

Con ngươi đen chuyển vì lợi hại, thẳng tắp trừng mắt nhìn vào đôi mắt nàng.

“Ngươi vừa trưởng thành, liền cùng nữ nhân thân mật, cha nương ngươi có biết không?”

Mày rậm nhìn ra không hờn giận, nữ nhân này quả thật quá lớn mật, dám trái lại lời hấn đã đành, lại còn dám dùng câu hỏi của hấn chống lại hấn!

“Nữ nhân ngươi chạm vào, ngươi tính thú nàng sao ?”

“Ngươi đang khiêu khích quyền uy của ta sao?”

“Không dám. Coi như ta chưa nói gì.”

Nàng ngậm miệng lại, đem mặt chuyển qua nơi khác, cố ý không coi trọng vẻ mặt hấn đang thay đổi thất thường, phi thường giận giữ. Giằng co hồi lâu, hai người lại giống nhau có gương băng tuyết nghiêm đông như vậy.

Hiển nhiên, nàng thành công làm mất đi hứng thú của hấn, bởi vì Khương Thế Dung không hề vậy khốn nàng nữa, lạnh như băng phun ra –

“Cút.”

Nàng lập tức rời khỏi giường, lục tìm quần áo, mặc xong, còn không quên chủ tứ chi lễ, cung kính hướng chủ tử phúc chúc.

“Nô tỳ cáo lui.”

Trừ bỏ ngày thường phải để ý ba bữa của Khương Thế Dung, hầu hạ hấn chải đầu, thay quần áo, tắm rửa, rửa mặt chải đầu, buổi tối, nàng liền thỏa mãn hấn cần. (Cần gì ai cũng biết nha, ai không biết lên google search nhu cầu nam nhân ra ngay ^^!)

Hấn ban ngày lạnh lùng, ban đêm liền biến thành một phen liệt hỏa (lửa nóng), thiêu đốt nàng hầu như không còn.

Ngày qua ngày, mỗi lần sau khi mồ hôi bốc lên , nàng muốn rửa mặt chải đầu, hấn cũng không chuẩn, dường như là muốn trừng phạt nàng , không cho phép nàng tẩy đi mồ hôi cùng dấu vết của hấn trên người nàng , cũng không chuẩn nàng dùng nước lạnh băng chườm lên nơi bị hấn cắn mút thành ra xanh tím .

Tuy nói, hấn là vì trừng phạt nàng, đồng thời, cũng thỏa mãn nhu cầu của chính mình, nhưng chết tiệt là, nha hoàn này từ khi đến đây làm việc đến nay, thật đúng là chu đáo không thể soi mói chỗ nào.

Phòng hấn, nàng lau không dính một hạt bụi. Trà hấn uống, nàng ngậm vào nước hương vị vừa mới thật ngon. Mỗi khi hấn muốn gì, nàng liền không mất một tia đắn đo suy nghĩ đã hiểu được.

Không đợi hấn phân phó, nàng tự biết khi nào nên làm cái gì, khi nào không nên làm cái gì, giống như hấn chỉ cần mặt nhăn cái mi, nàng liền hiểu được hấn suy nghĩ cái gì, hoàn toàn giống con giun trong bụng hấn.

Mới đến không vài ngày, liền đem toàn bộ thói quen thói quen của hắn làm cho hiểu được rõ ràng, bình tĩnh mà xem xét, nàng thật sự là một lanh lợi thông minh nha hoàn, nàng thông minh biết được khi nào nên đối với hắn hèn mọn, khi hắn nhục nhã nàng, nàng chẳng những không tức giận, còn có thể cảm kích hắn nhục nhã.

Nàng hoàn toàn giống một nô tài, nhưng hắn biết, nha đầu kia mặt ngoài phục tùng, tâm không theo, làm cho hắn cũng không muốn lãng phí thời gian, cứ nhiên dần dần gạt bỏ việc muốn chinh phục nàng làm dục vọng.

Hắn rất muốn nhìn xem, nàng ở trên giường cầu xin tha thứ bộ dáng, nhưng là mỗi khi nàng lên tiếng đều là kêu dâm tiếng gằm ngừ, quá đáng khoa trương, làm cho hắn phát hiện nàng chính là phối hợp hắn mà diễn trò, hắn nhìn không được phần nộ cảnh cáo.

“Câm miệng!”

“Vâng, đại thiếu gia.”

Kế tiếp, nàng thật đúng là cắn chặt hàm răng, không thốt ra một tiếng, mặc kệ hắn như thế nào dùng bộ phận cứng rắn nhất va chạm nàng, đừng nói kêu một tiếng, ngay cả cái “ưm” nhẹ đều không có, kết quả là, ngược lại làm hắn có vẻ mất hứng, điều này làm cho trong lòng hắn thực không phải tư vị.

Một đêm nọ, sau khi phục đãi xong nam nhân tinh lực quá thừa này xong, nàng buồn ngủ nhắm mắt lại, nghĩ đến có thể hảo hảo nghỉ ngơi, ai ngờ này nam nhân không chịu như ý nguyện của nàng, thể nhưng lại muốn xuất môn, còn muốn nàng đi theo hắn.

Đã gần nửa đêm, hắn còn tính đi đâu?

Mệnh lệnh của chủ tử, nàng không thể không nghe, đành phải mau mau đứng dậy hầu hạ hắn đổi quần áo tốt, chính mình cũng mặc xiêm y, đi theo phía sau hắn, đi ra hướng đại môn (cửa lớn).

Xa phu (kẻ đánh xe) sớm đã chuẩn bị hảo xe ngựa chờ sẵn, Thạch Tiều đã đứng sẵn ở đó, mặc kệ Khương Thế Dung đi đâu, hắn nhất định theo bảo hộ.

Đội bọn hắn lên xe, xa phu giơ lên mã tiên (roi thúc ngựa), lừa ngựa mà đi.

Khương Thế Dung chưa nói đi chỗ nào, nàng cũng không hỏi, cảm thấy như tò mò muốn chết, bọn họ rốt cuộc muốn đi đâu nhỉ?

Nàng lặng lẽ ngắm hắn liếc mắt một cái, phát hiện hắn đang nhắm mắt dưỡng thần, nàng liền vén rèm lên một góc, bên ngoài ô nước sơn bôi đen, cái gì đều nhìn không tới, nàng rõ ràng cũng nhắm mắt lại, không tự chủ được mắt cũng bắt đầu lim dim.

Khi xe ngựa dừng lại, nàng cũng tỉnh lại.

Khương Thế Dung dẫn đầu xuống xe ngựa, nàng vội vàng đi theo phía sau, bởi vì thật sự rất mệt mỏi, hơn nữa nàng thật muốn làm rõ đây là cái gì địa phương, một khắc vô ý, nàng liền ngã xuống.

Đau!

Nàng cơ hồ muốn khóc ra nước, đầu gối đau ghê ớn, thoáng chốc như có một ngọn lửa thiêu đốt.

Nàng đau đớn vẫn quỳ trên mặt đất, Khương Thế Dung vừa lúc đó cũng quay lại đây.

“Người đang làm cái gì?” Hắn lạnh lùng hỏi.

Giờ phút này tư thế của nàng, vừa giống như một con chó con, nằm úp sấp quỳ trên mặt đất, hai tên đại nam nhân không rõ cho nên nhử mày, kỳ quái nhìn nàng.

Nàng xấu hổ không biết nên nói cái gì, đành phải chỉ cò đại bên đường, nhanh tay hái một đóa hoa đại nhỏ.” Bông hoa nhỏ này thật là đẹp a.”

Tuần dung diện mạo hiện ra mặc lãnh vẻ mặt nhìn nàng, hắn cảm thấy nàng thật nhàm chán, không nói nửa lời, xoay người tiếp tục đi về phía trước, nàng đành phải vội vàng bò lên, yên lặng đuổi kịp.

Tuy rằng đầu gối rất đau, nhưng biết nói với ai đây? Cùng họ Khương nói sao? Thôi đi, nói không chừng người ta còn tưởng mình tranh thủ đồng tình, miễn! Cùng Thạch Tiều nói? Kia lại càng không nên, tên kia suốt ngày về mặt không chút thay đổi, buồn không hề rằng, làm cho người ta tránh lui ba thước đều còn không kịp nữa.

Nàng cố chịu đựng đầu gối đau đớn, tò mò nhìn xung quanh, khi nhìn thấy trên cửa đại môn có tấm biển viết hai chữ Như Ý thật to và dầy mảnh, nàng lập tức hiểu được.

Nàng thập phần kinh ngạc, hắn thế nhưng mang nàng đi vào tử phủ! Nam nhân này không phải là cuồng vọng quá đáng, chính là căn bản không đem nàng để ở trong mắt, chẳng lẽ hắn không sợ nàng trộm nhường rượu bí phương sao?

Rượu, thời gian lựa chọn ra rượu cần lưu lại, đều là chọn ở thời khắc rạng sáng.

Theo nước táo nấu chín, trộn lẫn khúc lên men, mãi cho đến cát, đều cần hết sức tỉ mỉ chu đáo.

Chung rượu trước tiên phải nhóm lửa, để cho lửa cháy lan ra, mỗi bước đều phải nghiêm khắc xem kỹ theo bí phương, ra rượu lúa mạch phải đolùng, chỉ chứa lại rượu tốt nhất để lưu lại.

Các nam nhân đang làm việc trong tửu phường, chính là việc khuôn rượu ra, bọn họ mỗi người đều đáng người cao lớn, thô kệch, trên tay dài đầy kiề (cái nì trong từ điển nó bảo là “mạng nhện”, em cũng chả hiểu lun).

Khi những người đó phát hiện Khương Thế Dung đến cùng một nữ tử xa lạ ở phía sau thì lập tức mọi ánh mắt toàn trường lên hướng về phía nàng.

Theo như trong ánh mắt của bọn họ, Từ Vi cảm thấy một cỗ khinh miệt, giống như đang nói, một cô nương gia như thế nào đi vào nơi nhưỡng (cát) rượu thiêng này; Lại càng không hiểu được, chủ tử bọn họ vì sao lại mang nữ nhân tới đây.

“Tất cả đều thuận lợi chứ?” Khương Thế Dung hỏi.

Người hấn hỏi là sư phụ của tửu phường, cùng hấn đều có quá mệnh giao tình, đối với hấn tuyệt đối trung thành và tận tâm, trong đó có một người, nhìn như là đốc công (người quản lý, đôn đốc mọi người làm việc), đối Khương Thế Dung vỗ ngực cam đoan nói.

“Lão đại, lần này nguyên liệu đưa tới, tất cả đều là hàng thượng hạng, là do ta tự mình chọn lựa.”

Khương Thế Dung gật đầu.” Người chọn lựa nguyên liệu, ta đương nhiên yên tâm, bất quá đề đề phòng, gần đây không hề thiếu bọn đạo chích xâm nhập các tửu phường khác, Đức Phong tửu phường đã bị đánh cướp hơn mười vò rượu.”

“Lão đại ngài yên tâm, có chúng ta ở đây, nhưng kẻ nào vọng tưởng xâm nhập tửu phường cấm địa, đều ăn không xong đâu.”

Đốc công lớn tiếng nói, các sư phụ tửu phường khác, cũng đồng thanh phụ họa.

Bọn họ người người cường tráng khôi ngô, hơn nữa cũng tất cả đều là luyện công phu, chưa có sự cho phép của họ, người ngoài không thể tiến vào tửu phường, cũng bởi vậy cho đến bây giờ, không người có thể trộm được Như Ý tửu phường nhưỡng rượu bí phương.

Những người này, nghiễm nhiên là quân đội trong vương quốc của Tửu Vương Khương Thế Dung.

“Lão đại, nha đầu kia là ai?”

Từ khi nàng đặt chân đến đây cho tới bây giờ, nam nhân đó, một ánh mắt cũng chưa rời đi trên người nàng, hại nàng [như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than].

Khương Thế Dung hướng nàng ngắm liếc mắt một cái, khóe môi câu nhạt cười.

“Là nha hoàn làm ấm giường cho ta.”

Mọi người nhướng mày. Thì ra là thế, lão đại dù sao cũng là nam nhân, đều có nhu cầu của nam nhân, đi kỹ viện rất phiền toái, có cái nha hoàn ở bên người, xác thực thuận tiện rất nhiều.

“Nơi này không phải nơi nữ nhân có thể tới, vì sao lại đem nàng mang đến?”

Không được sao!

Từ Vi mặc dù nghe xong trong lòng có tức giận, nhưng là nàng sẽ không biểu hiện ở trên mặt, mà là đem cảm xúc giấu ở tận sâu trong đáy lòng.

Nàng trong lòng thanh minh, biết càng là nam nhân tự đại, càng thích nữ nhân khúm núm, nàng liền biểu hiện thật thấp kém, khiêm tốn, dù sao cũng không ăn mặt.

Khương Thế Dung cười cười, nói:” Nữ nhân khác, ta sẽ không mang đến, nhưng nàng, là ngoại lệ.”

“Nha?”

Các nam nhân kia, một loạt ánh mắt hướng lên trên nười nàng đánh giá.

“Trừ bỏ nhan sắc xinh đẹp, dáng người yếu điệu bên ngoài, ta thật sự nhìn không ra nàng có điểm gì đặc biệt.”

“Nàng có thể phân biệt các loại rượu.”

Phân biệt các loại rượu?

Đoàn người ánh mắt thi nhau toả sáng, đôi nàng sinh ra tò mò.

“Hắc — việc này quả là ngạc nhiên, nữ nhân biết uống rượu ta đã thấy, nhưng là các bà chị biết phân biệt rượu, đây thật là lần đầu tiên nghe được nha.”

Từ Vi rút cục hiểu được mục đích Khương Thế Dung mang nàng tới đây, quả nhiên, ở phần giữa các hang được đào dưới đất, hẳn đi đến một cái đào hang trong đó, dùng thìa múc lên một muống, đưa đến trước mặt nàng.

Nàng ngửi ngửi, đậm nói:” Lực thạch rượu.”

“Ngươi cũng biết, lực thạch rượu vì sao lại có tên như vậy?”

“Rượu lực to lớn, trọng như thạch (nặng như đá).”

“Nữ nhân này không cần uống rượu, liền biết được tên, còn hiểu được ý nghĩa của chúng, xác thực có chút tài năng.” Một gã hán tử nói.

Khương Thế Dung trong mắt có khen ngợi, đem rượu rót vào trong chén, đưa cho nàng.

“Uống thử xem.”

Hành động này của hắn, làm cho mọi người có chút kinh ngạc cùng ngoài ý muốn, bọn họ biết rất rõ, lão đại cũng không bao giờ cho những nhưỡng rượu sự phụ ở trong tửu phường bình phẩm về rượu cũng như uống rượu, nay lại tự mình rót rượu cho một nha hoàn.

Từ Vi sắc mặt khác thường, nhưng chỉ chột lóe lướt qua phút chốc, cúi đầu nói:” Đa tạ đại thiếu gia, nô tỳ chỉ cần nghe người thấy được mùi rượu, liền đã thấy thỏa mãn rồi.”

“Không được, ngươi khai uống một ngụm.”

Nàng thoáng lui từng bước, hèn mọn nói:”Rượu này trân quý, không nên lãng phí ở trên người nô tỳ.”

Khương Thế Dung nhíu mày, nàng đây chính là muốn cự tuyệt?

“Ta chuẩn ngươi ném thử.”

Từ Vi nhìn rượu, không còn cách nào tiếp tục lùi từng bước, công nhiên cự tuyệt hắn.

“Ta không uống.”

Bạn đang đọc truyện *Đại Thanh Tỉu Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Câu trả lời của nàng, làm cho mọi người không khỏi kinh ngạc. Phải biết rằng, đây là một loại rượu vô cùng trân quý, chỉ bán cho quan to hoặc quý nhân, nếu không phải thương nhân quyền quý, bình dân chúng còn không đến lượt uống đâu ! Thế nhưng nha hoàn này cư nhiên lại không biết tốt xấu, cự tuyệt ý tốt của đại thiếu gia.

“Uống.” Con ngươi đen lộ ra một tia tức giận.

“Không.” Nàng lắc đầu.

Bạc môi nhếch lên, nàng là cố ý làm cho hắn không chịu đựng nổi sao sao?

“Ta muốn ngươi uống.” Giọng nói trầm thấp lại vang lên, trong đó ẩn chứa nồng đậm cảnh cáo.

Nàng biểu tình khó xử không chút nào che lấp, tuyệt nhiên không cảm thấy đây là một loại ban ân, nàng biểu hiện bộ dáng như là bị đưa đến là một cư khoa lang nông đến phỏng tay phải cấp đẩy đi, chỉ sợ không kịp, quả thực là không chừa cho hắn chút mặt mũi nào.

Nha đầu kia là có ý định khiêu khích quyền uy của hắn, tốt lắm! Hắn sẵn cho nàng biết, làm như vậy phải nhận được cái hậu quả gì!

Đột nhiên, hắn một ngụm uống cạn, trong khi nàng còn không kịp phản ứng, hắn mạnh một phen ôm nàng, đặt môi hắn lên môi nàng, trước mặt mọi người đem liệt rượu (rượu nóng như lửa) đẩy vào miệng nàng. (Chẹp chẹp! Lại cường hôn rồi!)

Rượu vừa được đẩy vào, nàng cảm giác nóng rực, cũng theo hầu của nàng một đường đốt tới trong cơ thể.

Sau khi xác định nàng một ngụm to rượu đều đã uống xong, hần mới buông tha môi của nàng, làm nàng liên tục ho khan, khuôn mặt cũng trở nên đỏ bừng, khiến chúng nam tử toàn thân bật cười.

Hần muốn cho nàng hiểu được chính mình thân phận cùng địa vị, nàng là nô tỳ của hần, mà hần là chủ nhân của nàng, nếu dám vọng tưởng khiêu chiến chủ nhân quyền uy, thì người duy nhất chịu khổ, là chính mình.

Cảm giác cay nóng nồng đậm cơ hồ đang lan ra toàn thân, hướng lên não của nàng, giống như một trên sóng to, quấy rầy thần trí của nàng, cay đến nỗi nàng thiếu chút nữa rơi lệ.

Khương Thế Dung lại đi đến một cái đào hang khác, lại rót rượu vào một cái chén nhỏ, rồi đưa cho nàng.

“Uống.”

Nàng cầm chén rượu, biết rõ chính mình rốt cuộc không thể cự tuyệt, nam nhân này đã một lần cho nàng thấy trước được kết cục, nàng đành phải cứng rắn da đầu nâng chén rượu đặt lên miệng, nhắm mắt lại, cảm thụ hương rượu ở hầu lại một lần nữa làm cổ nàng nồng đậm nóng rực.

“Đây là rượu gì?” Hần hỏi.

“Hoa hồng ngọc lộ.”

Mọi người bắt đầu bội phục vị giác thật tốt của nàng, trình độ hiểu biết và phân biệt các loại rượu của nàng, xác thực không thua kém gì nam nhân, đây cũng là lý do vì sao Khương Thế Dung đối với nàng vài phần kính trọng, quật khởi ý định đem nàng giữ ở bên người.

Hần lại tiếp tục kiên trì, nàng rốt cuộc uống đến chén thứ ba, hơn nữa còn nói ra được xuất xứ của rượu.

“Xem ra, ta thực không thể xem thường ngươi.” Hần ý vị thâm trường nhìn thẳng nàng, thương thức cùng lúc cũng đối với nàng sinh ra cảnh giác. Dem nàng giữ ở bên người, phải chăng là nuôi ong tay áo?

Từ Vi liếc mắt nhìn hần một cái, hừ nói:” Làm chi dùng ánh mắt như vậy để nhìn ta, làm ta cảm thấy khó chịu, đừng nhìn nữa được không!”

Hần sùng sốt, tiện đà bật ra ánh mắt nguy hiểm.” Ngươi nói cái gì?”

“Ta đây nói cho ngươi biết, ta mới đúng là không có hứng thú với bí phương của nhà ngươi, đây toàn là chủ ý của mẹ kế ta, nữ nhân kia đã tâm thật lớn, từ sau khi được gả cho cha ta, liền từng bước từng bước đem quyền sở hữu của tửu phòng chiếm về tay mình, ta đã khuyên cha nhiều lần, nhưng cha không tin, liền tiếp sủng ái nữ nhân kia, kết quả sau khi lừa dối được cha, bà ta càng thêm ngang ngược phách lối.”

Hần nhìn nàng.” Mẹ kế của ngươi?”

“Đúng vậy, những người đáng tin cậy trong nhà ta, đều lần lượt bị bà ta đuổi đi, rồi tự tiện của người của chính mình, tửu phòng toàn bộ đều nghe lời nàng, lấy người cũng đều là người của nàng, ta và đệ muội của ta như vậy bị mọi người cô lập, vì sợ không có nhà để về, ta tận lực thuận theo ý nàng, chỉ hy vọng nàng có thể niệm tình cha ta, không cần phải gây khó dễ cho tí muội ba người chúng ta.”

Đây là nguyên nhân vì sao, nàng nàng trà trộn vào Khương phủ làm nha hoàn.

Nàng đem toàn bộ lời muốn nói trong lòng từ lâu nói ra, hơn nữa lần này không cần hần bức bách, chính nàng liên tục động nàng cốc rượu uống hết.

Lau miệng, nàng cảm giận quả trách nói:” Nữ nhân kia tưởng tính kế lừa được ngươi, lại không biết nói ngươi mới dễ lừa như vậy đâu, ta mới đến ngày đầu tiên, đã bị ngươi nhử tấu tất cả, không hổ là Tửu Vương, bất cứ cái gì cũng đều không thể gạt được ngươi.”

Nàng lại tự động rót một chén rượu, cũng không hỏi qua hần xem thế có được hay không, dù sao rượu cũng nhiều như vậy, uống mấy bát cũng chẳng làm sao đi.

“Muốn theo ngươi ăn cắp bí phương, căn bản còn khó hơn lên trời, đúng không? Hừ, ngươi đừng nghĩ rằng ta không hiểu được, ngươi căn bản là không sợ ta trộm, bởi vì biết ta trộm không được, cho nên mới hào phóng như vậy, nàng ta đến tửu phòng, còn muốn ta uống rượu, không phải sao?”

Nàng thao thao bất tuyệt nói, toàn bộ mọi người nghe được há hốc mồm, bao gồm cả Khương Thế Dung.

Nha đầu kia là ăn nhân phải gan báo sao? Dám dùng loại khẩu khí như vậy nói chuyện với hần?!

“Ta nha, căn bản là uống phí công phu, tới chỗ này làm nha hoàn, cái gì cũng không được đến, tiện nghi lại đã bị ngươi chiếm hết.”

Nói xong, nàng lắc đầu, còn thở dài.” Nói thực ra, ta mừng rỡ thoải mái, nếu bị ngươi nhìn thấu tất cả, ta cũng không phải lên lút, làm nha hoàn cho ngươi còn rất ă ngon, mặc tốt, chỗ ở cũng không phải lo, chính là buổi tối cùng ngươi làm cái việc kia, thực là vất vả.”

Không khí chung quanh căng thẳng tới cực điểm, tất cả đều trầm lặng, không thể tin được tiểu nữ nhân này, thế nhưng lại ở trước mặt mọi người, phê bình lão đại của bọn họ, lại còn nói cùng hần làm cái việc kia thực sự vất vả?

Khương Thế Dung thái dương lộ ra gân xanh, sắc mặt âm trầm thập phần khiếp người, nếu là người thông minh, nên chạy nhanh quý xuống đất cầu xin hân tha thứ, nữ nhân này tám phần là không muốn sống nữa, ngay tại khi mọi người vì nàng mà đổ biết bao mồ hôi lạnh, không thể tưởng được nàng còn bồi thêm một câu –

“Nghe nghiêm khắc mà nói, ngươi lại không tồn thất, ta lại nhân tài nha, ngươi tức giận cái gì a?”

Xong rồi xong rồi! Lần này là tai nạn chết người rồi!

Ngoài ý muốn, Khương Thế Dung cũng không có tức giận ngay lập tức, mà là phát hiện ra có điều không hợp lý. Nha đầu kia như thế nào lại trở nên nói nhiều như vậy? Ngày thường nàng trầm trầm không nói, nhưng là cung kính có thừa, khiêm tốn có thêm, mặc kệ hân như thế nào nhục nhã, nàng đều có thể khuôn mặt tươi cười nghênh đón, hơn nữa, tuyệt không nói nhiều.

Có vấn đề!

Hân đưa tay nhẹ nhàng nâng cằm của nàng lên, cẩn thận xem cho kỹ.

“Làm chi?” Cặp mắt đẹp kia trừng lên nhìn hân, trong đáy mắt lại nhuộm một tầng lò mờ.

Hân vươn tay, bắt lấy cổ tay của nàng, đặt tại mạch thượng, bắt mạch mạch tượng của nàng, sau đó biết được đáp án ngoài ý muốn.

“Ngươi uống say?” Hân cảm thấy thật ngoài ý muốn. Người có thể giả say, nhưng mạch tượng lại không thể gạt người, mạch tượng của nàng biểu hiện, nàng hiện tại đang say thái quá mà mất hết lý trí.

“Ai nói, mới mấy bát mà thôi, làm sao có thể say?” Ba một tiếng, nàng đập tay kia vào tay hân đang giữ nàng, buộc hân phải buông tay.

Chung quanh lại lần nữa truyền đến không khí căng thẳng đến khó thở.

Khương Thế Dung trừng mắt nhìn tay chính mình, có nháy mắt giật mình sửng sốt, cảm thấy bất khả tư nghị, nha đầu kia..... Thế nhưng giống như đánh rui bỏ, đem tay hân xoa sạch?

Ồ Khương phu, người nào lấy nhân không đúng hân kính sợ có thêm, nàng cũng dám như thế đối hân bắt kính?

“Ngươi –” Hân vươn hai tay, nguyên bản bắt nàng chớp tới hảo hảo sửa trị, cuối cùng lại biến thành hứng lấy nàng thiếu chút nữa té ngã thân mình.

“Rượu này thực là thơm nha, đều giống nhau là rượu, nhưng rượu do Như Ý tửu phường chưng cất đặc biệt hảo uống a.”

Nàng hít một hơi thật sâu, mũi phập phồng, hương thơm thấm nhập vào trong cơ thể, toàn thân đều mềm yếu, hoàn toàn không biết là bản thân thân mình vừa một phen nguy hiểm, hay là hân vừa nhanh nhẹn đem nàng ổn định, mới không làm cho nàng ngã xuống đất.

Khương Thế Dung một bàn tay ôm nàng, tay kia thì bắt lấy tay kia của nàng cơ hồ như sắp làm đổ bát rượu.

Nàng nâng mặt lên, nhãn mày, kỳ quái nhìn hân. “Ngươi bắt bắt của ta làm chi? Không phải muốn ta uống sao? Hiện tại lại không cho phép ta uống lên?”

“.....” Nhìn nàng men say hưng nùng ánh mắt, hân thực ngoài ý muốn, nàng đối với việc trông coi, thương ghét thức hương rượu như thế cao, tửu lượng lại hay kém vô cùng.

Khó trách nàng thao thao bất tuyệt, so với ngày thường nói nhiều, còn phi thường thăng thấn, lời nên nói cũng nói, lời không nên nói cũng đã nói không thiếu một chữ, làm cho hân dờ khóc dờ cười, cũng không thể nổi giận nổi, lại ngoài ý muốn phát hiện, chính mình đối với gương mặt đang say của nàng, thế nhưng cảm thấy không có cách.

Hân nhìn thẳng gương mặt đỏ bừng, ánh mắt lò mờ không như ngày thường thường thật cẩn thận, thần thái cử chỉ cũng không hèn mọn, nàng say, nhưng ánh mắt trong lúc đó lại rất có thần, giống như thay đổi thành một người khác.

Nàng trương cái miệng nhỏ nhắn, tiếp tục ki lý oa không dứt.

“Ngươi biết không? Kỳ thật ta có thể chạy trốn, nhưng ta không đi, ngươi có biết vì sao không?”

Hân đương nhiên sẽ không trả lời vấn đề của một nữ nhân đang say rượu, bèn ôm lấy nàng, chỉ đạo cho những người khác tiếp tục làm việc xong, liền mệnh lệnh Thạch Tiêu. “Kêu xa phu đem xe ngựa đến.”

Không hề báo động trước, hai tay nhỏ bé mạnh mẽ nắm chặt hai bả vai hân, dùng sức mà lắc. “Ngươi vì sao không trả lời ta?”

Mọi người lại được một trận nín thở, bởi vì hình ảnh trước mặt làm người ta không khỏi giật mình, một đám thành đầu gối, ngo ngác trừng mắt nhìn bọn họ không thôi.

hông hề báo động trước, hai tay nhỏ bé mạnh mẽ nắm chặt hai bả vai hân, dùng sức mà lắc. “Ngươi vì sao không trả lời ta?”

Mọi người lại được một trận nín thở, bởi vì hình ảnh trước mặt làm người ta không khỏi giật mình, một đám thành đầu gối, ngo ngác trừng mắt nhìn bọn họ

không thôi.

Lão đại của bọn họ – lão đại vô cùng quyền uy của bọn họ, cho tới bây giờ không ai dám ở động thủ trên đầu thái tử lão đại, gương mặt anh tuấn uy vũ nhưng lại bị nha hoàn này không muốn sống này xả thành bánh lớn mặt, liền ngay cả người thường xuyên mặt không chút thay đổi Thạch Tiểu, cũng trừng mắt choáng váng.

“Uy, nói chuyện a.” Từ Vi thở phì phì kháng nghị.

“.....” Hai má bị xả thành như vậy, bảo hắn như thế nào nói chuyện.

Hắn nên tức giận, nhưng trên thực tế, hắn cũng không rất tức giận, ngược lại lại dâng lên một thứ tâm trạng cảm xúc phức tạp (mà như em rút ra từ hơn trăm bộ ngôn tình thì đây là cảm xúc “rung động” hay còn gọi là “động tâm” rồi đó. Hihi), ngôn từ khó có thể mà miêu tả hết, xem ra, nếu hắn không trả lời, nữ nhân này nhất định chưa từ bỏ ý định.

“Người vì sao không đi?” Hắn lựa chọn thuận theo yêu cầu của nàng mà hỏi, trong lòng lại suy nghĩ kỳ thực đã có đáp án, nàng không đi, đương nhiên là vì bị quản chế của kẻ ước.

Nàng vừa lòng, buông tay khỏi mặt hắn, cả người mềm mại tựa vào trên người hắn.” Nếu ta đi rồi, đệ đệ và muội muội của ta phải làm sao bây giờ? Bọn họ còn nhỏ, không có ta bảo hộ, kìa nữ nhân nhất định sẽ làm bị thương hại bọn họ, nếu ta trốn không được từ phủ bí phương của các người, nói không chừng nàng bà ta sẽ đem Tùng Tùng cùng Đậu Đậu bán cho người khác, cũng giống như là bán ta đi thôi.”

Tùng Tùng? Đậu Đậu? Đại khái chính là đệ đệ cùng muội muội của nàng đi.

Đôi tay ngọc kia lại đột nhiên bắt lấy vạt áo của hắn, kéo gần hơi thở của hai người, nàng dùng ánh mắt vô cùng kiên nghị cùng ngữ khí kiên định nói cho hắn.

“Ta nhất định phải bảo hộ bọn họ, bởi vì ta là tỷ tỷ duy nhất của bọn họ, ta đã đáp ứng với nương (mẹ) ta trước lúc người ra đi, ta nhất định phải bảo hộ bọn họ, người hiểu chưa?”

Hắn đưa tay đỡ lấy nàng, trầm mặc một lát, trả lời.

“Hiểu được.”

Nàng trừng thật to đôi mắt, sau đó lại khôi phục lại trạng thái lơ mơ, làm như vừa nghe được đáp án vừa lòng, hai tay buông hắn ra, thậm chí lộ ra một chút tươi cười.

“Người hiểu được là tốt rồi, ta..... Ta mới sẽ không dễ dàng bị đánh bại, sẽ không dễ dàng gục ngã đâu.....” Mắt đệ lơ mơ nhắm lại, thân thể mềm nhũn mềm mại hướnaitong lòng hắn dựa sát vào nhau. Nàng liền như vậy âu yếm ở trong lòng hắn, vù vù ngủ thiếp đi.

Nhìn nàng ở trong lòng hắn bất tỉnh nhân sự, khuôn mặt thanh lệ động lòng người kia khi ngủ không hề một chút cảnh giác, làm hắn trầm mặc thật lâu.

Nàng nói mỗi một chữ, mỗi một câu, hắn hoàn toàn ghi tạc trong đầu.

Trong phủ chợt im ắng, mọi người vẫn như cũ nín thở (nín từ nãy đến giờ ư??? Bội phục), ánh mắt nhất thời đồng loạt đổ về phía lão đại bọn họ, không biết lão đại đang suy tính điều gì.

Thật lâu thật lâu sau đó, rốt cục cũng có người mở miệng “Lão đại, nàng là tới trốn bí phương ư chúng ta.”

Đám có chủ ý đánh cắp Như Ý từ phủ nhường rượu bí phương, tương đương muốn chết! Bọn họ đều là những thuộc hạ tận rung nhất với từ hường, liền sẽ không dễ dàng buông tha những kẻ có ý đồ xấu xa, dù cho đó có là một kẻ kì tài đi nữa.

Trong phủ, không khí như ngưng tụ

Khương Thế Dung ánh mắt sâu không lường được, nhìn quét mọi người, trong mắt có một khí phách mạnh hơn bất luận kẻ nào.

“Không có mệnh lệnh của ta, không cho phép đụng đến nàng.”

Mệnh lệnh ngoài ý muốn này của hắn, làm cho đoàn nười một trận kinh ngạc, nhưng mọi người hiểu rất rõ tính cách của hắn, vì vậy nên không có thanh âm nào dám phản đối.

Kế hoạch lớn làm nên nghiệp rượu như ngày hôm nay, là do lão đại mang đoàn người huynh đệ một đường từ bắc đi vào Giang Nam cùng định cơ tại đây, bọn họ cũng tự nguyện trung thành tuyệt đối với hắn kể từ ngày đó, mặc kệ hắn nói cái gì, họ nhất định nghe theo mệnh lệnh của hắn.

Mọi người không phải đối cũng là do một nguyên nhân khác, đó là nhận thấy lão đại của mình đối với nữ nhân kia, thái độ tựa hồ như có chút rất đặc biệt.

Khương Thế Dung ôm nàng, đi ra từ phủ, Thạch Tiểu lẳng lẳng theo phía sau.

Sau khi lên xe ngựa, xa phu quất roi ngựa, lái xe rời đi.

Ngồi trong xe, Khương Thế Dung ánh mắt sâu xa suy nghĩ, rồi chợt dừng ở khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo trong lòng mình, nhận không được suy nghĩ: Nàng bề ngoài nhìn như đơn thuần gương mặt, nhưng sau lưng rốt cuộc ẩn dấu bao nhiêu bí mật?

Khi nàng tỉnh lại, đã là nửa đêm

Đỗ Tử Vi mở đôi mắt nhấp nhem buồn ngủ, đầu óc vẫn còn chút choáng váng.

“Nước..... nước..... ta muốn uống nước.....”

Cổ họng nàng khô ran, thật là khát a

Một cổ lực lượng ôn nhu đem nàng nâng dậy, để nàng tựa nhẹ vào thân mình, đôi môi ẩm áp, uống một ngụm nước lạnh, rồi đặt lên môi chậm rãi đưa nước vào miệng nàng (giống lúc bắt tỷ uống rượu thế!). Nước lạnh nhập hầu, làm nàng cảm thấy bớt phần mệt mỏi không khoẻ, thoải mái than nhẹ, nhận không được tham lam muốn càng nhiều, hương ứng của nàng cần, đôi môi ẩm áp lại đem càng nhiều nước lạnh chậm rãi đưa vào miệng nàng. (aaaaaaaa, ôn nhu a!)

Nàng bởi vì cảm thấy dễ chịu nên trở nên hồng nhuận hơn, nguyên lai ý thức mơ hồ cùng dần dần thanh tỉnh, lại chợt phát hiện, cái thứ ôn ôn nóng nóng mà mềm mại nộn kia là thứ gì – đó chính là môi của đại thiếu gia a.

Khương Thế Dung rời đi khỏi môi nàng, nhìn thẳng vào đôi con nười đang ngốc nghếch trừng lớn, không hề lơ mờ, mà là đã ý thức thanh tỉnh.

“Tỉnh?” Hần hạ giọng hỏi.

Từ Vi ngơ ngác nhìn hần, cảm thấy bất khả tư nghị.

“Đại thiếu gia? Ta, ta làm sao vậy?”

“Ngươi uống say.”

Nàng nghĩ tới, lúc ấy chính mình uống rượu, sau đó..... Chuyện gì xảy ra cũng không nhớ rõ.

Hần dùng miệng giúp nàng uống nước. Chẳng lẽ trong lúc nàng mê man, hần đều là như vậy giúp nàng sao?

Vốn là hai gò má đang hồng nhuận, lại dâng lên một cổ táo nóng, cảm thấy kinh ngạc, hần vẫn như vậy bởi nàng sao?

Nàng đang định rời khỏi vòng ôm của hần, mới chỉ cử động một chút, cánh tay để bên hông nàng lại đem nàng kéo trở về ôm ấp, cả người nàng cơ hồ cách qua lớp xiêm y mỏng dính vào ngực hần.

“Đêm đã khuya, ngươi còn muốn đi đâu?” Tuy biết rõ ngụ ý của hần, nhưng nàng vẫn là cố ý nói: “Đây là giường của đại thiếu gia, nô tỳ không nên chiếm giường ngủ của ngươi.”

Hần thoát nhìn tựa hồ thực mất hứng, lẽ nào khi nàng uống rượu say, đã làm cái gì đó không nên làm, nói cái gì không nên nói chăng?

“Đầu gối của ngươi bị thương từ lúc nào?”

Nàng ngây người, tiện đà nhìn xuống phía dưới, lúc này mới phát hiện, hai đầu gối của đều đã được bôi thuốc, băng bó cẩn thận.

“Không cẩn thận té ngã.”

“Vi sao không nói?”

“Chỉ là vết thương nhỏ mà thôi.” Nàng thành thật trả lời, tận lực đem loại sự tình này cấp làm nhạt, bởi vì nàng là thật cảm thấy không cần phải nói.

Hần mất hứng cái gì? Bị thương là nàng, lại chưa làm cho hần gặp phiền toái gì, chẳng lẽ nói, hần không thích vì nữ nhân làm ấm giường cho hần trên người có vết sẹo sao?

Nàng một bộ thái độ không muốn cùng hần quan hệ, làm hần không có tới từ dâng lên một phen lửa nóng, đồng thời tỉnh ngộ, nguyên lai khi đó nàng quý rập trên mặt đất, là vì té ngã, mà nữ nhân này, cư nhiên còn nói với hần hoa đại rất đẹp.

Tuy rằng chỉ là vết thương ngoài da. Nhưng theo miệng vết thương có thể thấy, khi té ngã nhất định rất đau, nàng lại hoàn toàn không biểu hiện ra ngoài, chính bởi nàng như vậy, nên hần mới dâng lên một cổ tức giận không thể hiểu được trong lòng.

Cánh tay bên hông chế trụ nàng, nàng ý thức tự hiểu được, chỉ cần hần không đồng ý, nàng không thể đi bất cứ chỗ nào. Nếu gãy dựa cũng vô dụng, nàng đành phải im lặng nghe lời hần, dù sao người này chính là không thích người khác phản kháng hần, bằng không, nàng lúc ấy cũng không bị buộc uống rượu, cũng không say đến bất tỉnh nhân sự.

Đến bây giờ, nàng đầu óc vẫn còn mơ màng.

Hắn nghiền ngẫm quan sát vẻ mặt cùng lời nói của nàng, đôi nàng có chút đắm chiêu. Nhất thời nhớ lại bộ dáng say rượu của nàng lúc này, nào nhiệt khắp cả tửu phường, làm môi hắn bất giác gọi lên hình như vô ý cười.

Hắn này giờ không nói gì, ánh mắt làm nàng thập phần không được tự nhiên.

“Vì sao vẫn cứ nhìn ta?”

Mây rậm nhắc tới.” Không được sao?”

Nàng cúi đầu, thật cẩn thận trả lời.” Đại thiếu gia muốn như thế nào đều được.”

Sau khi nàng say rượu tỉnh lại, lại phục hồi cái vẻ mặt bên ngoài là nô tỳ chuyên phục tùng chủ nhân, không tranh cãi, không ngỗ nghịch, hèn mọn không có cá tính, liền giống như những nha hoàn bình thường khác.

Những người khác đối với hắn ngoan ngoãn phục tùng, hắn không cảm giác, nhưng thái độ của nàng ngoan ngoãn phục tùng, lại làm cho hắn thập phần khó chịu, bởi vì hắn nhận ra, nàng chính là chỉ phục tùng ở ngoài mặt.

Nhưng hôm nay phát sinh sự việc, làm hắn đối nàng cảm thấy nghiền ngẫm. Nếu nàng không có uống rượu, hắn liền sẽ không phát hiện bí mật của nàng, mà những lời nàng trong vô thức nói ra sự thật, vẫn như xoay quanh trong đầu hắn.

“Nô tỳ hôm nay uống rượu, có hay không có làm ra chuyện gì thất lễ?” Nàng thử hỏi, trong lòng có chút bất an.

Hắn trầm ngâm một lát, mới nói:” Ngươi vừa say rượu, liền bất tỉnh nhân sự.”

Nghe thế, nàng mới buông tâm nhẹ nhàng thở ra .

“Nô tỳ thất thổ.”

Miệng nàng nói xin lỗi, lại cảm thấy lại may mắn không thôi. Kỳ thật nàng chẳng những khẩu giác tốt, vị giác cũng tốt, chỉ cần một ngụm, nàng có thể biết là rượu tốt hay không, nhưng đồng thời, tửu lượng của nàng lại kém vô cùng, cho nên nàng thường chỉ ngửi chứ không uống.

“Nô tỳ đi chuẩn bị bồn nước ấm, vì thiếu gia tẩy (rửa) chân.” Nàng vừa định xuống giường, tiếp tục bồn phận nô tì của nàng làm việc.

“Không cần.”

“Kia..... Nô tỳ cho ngươi chuẩn bị nước ấm, tắm rửa thay quần áo.”

“Tôi nay không cần ngươi hầu hạ, về phòng của ngươi đi.”

Nàng kinh ngạc nhìn hắn, cảm thấy thật bất khả tư nghị. Hắn sao lại tốt như vậy, lại có thể để nàng nghỉ ngơi sớm một chút sao ? Đối với hắn một hồi biểu hiện chăm sóc tận tình, nàng còn không quen, chỉ sợ là chính mình suy nghĩ nhiều quá.

Phát hiện nàng vẫn còn chưa đi, Khương Thế Dung khước môi gọi lên gia du tà cười.

“Như thế nào? Luyến tiếc không đi, nguyên lai ngươi nghĩ như vậy hầu hạ ta?”

Nàng hít vào một hơi, nam nhân này thực ác liệt, chính là không buông tha cho nàng một cơ hội gì có thể trào phúng, cảm thấy ảo não, buồn cười là, chính mình nhưng lại đối hắn sinh ra cảm giác không nên có, đó là chờ mong.

Đỗ Tử Vi mi mắt buông xuống, tránh đi tầm mắt của hắn, đem cảm xúc giấu ở trong biểu hiện cung kính, không vì lời nói của hắn mà nao núng, phúc phúc.

“Nô tỳ cáo lui.”

Nói xong, liền rời ra khỏi phòng.

Nếu nàng nghĩ đến tửu phường lần đó uống rượu, chính là cái ngoài ý muốn, sẽ không lại phát sinh loại sự tình này nữa, thì nàng thực sai lầm rồi.

Cách một ngày, Khương Thế Dung lại tìm nàng uống rượu.

Nếu nàng nghĩ đến tửu phường lần đó uống rượu, chính là cái ngoài ý muốn, sẽ không lại phát sinh loại sự tình này nữa, thì nàng thực sai lầm rồi.

Cách một ngày, Khương Thế Dung lại tìm nàng uống rượu.

Nàng có thể cự tuyệt sao? Không, nàng một chút cơ hội cũng không có.

Lần này, rượu mà hần lấy đến, không phải là hoa hồng ngọc lộ, cũng không phải là lục thạch rượu, nàng vừa ngửi, liền đoán ra, chính là hoa điều rượu.

Hần đã có mệnh lệnh, nàng không thể không uống mấy chén.

Khương Thế Dung không uống công chờ mong, quả nhiên không vượt qua ba chén, khuôn mặt luôn có ý đồ che dấu tâm trạng, dần dần chuyển thành đỏ bừng, ánh mắt bởi vì nhiễm hơi men mà phủ mị lơ mơ, vẻ mặt mềm mại thường ngày nay đã không thấy đâu, giờ đây trong mắt hần chỉ còn lại một bộ mặt có mang nét điều ngoa cá tính.

Nhìn thấy vẻ mặt này của nàng, hần không khỏi hứng trí dâng cao.

“Ta là ai?” Hần hỏi.

Mắt đẹp quay sang liếc hần trừng mắt một cái.” Ngươi ngay cả chính mình là ai cũng không biết? Đầu ngươi hồng rồi sao?”

Tốt lắm, nàng đã say.

Thừa dịp lúc này, hần hỏi ra điểm nghi vấn muốn biết nhất trong lòng.

“Nam nhân đầu tiên của ngươi là ai?”

“Không biết.”

Đáp án của nàng làm cho hần mảy mảy thâm ninh.” Ngươi không biết?”

“Bởi vì ta căn bản không biết hần.”

Nàng không nóng không lạnh trả lời, làm cho hần mặt lộ không hồn giận.

“Nếu không biết, vì sao cùng hần thân mật?”

Đối với nàng như thế tùy tiện — làm hần không có tói từ đáy lòng dâng lên một ngọn lửa tức giận vô danh, đang lúc hần nghĩ đến nha đầu kia là cái kỹ năng bôi dương hoa nữ tử khi (đại khái là ca nghĩ tí như kỹ nữ, bức mình thật!), nàng lại nói thêm một câu.

“Ta bị mẹ kế hãm hại.”

Đáp án này, làm hần chấn động.

“Mẹ kế của ngươi hả hả ngươi?”

“Đúng vậy.” Nàng đặt chén rượu một cái cách, sau đó nhất ngũ nhất thập nói ra cái đêm bí thảm đầu tiên của nàng.

“Mẹ kế của ta trong lúc vô ý nghe ở đâu biết được, có một loại rượu thuốc trắng dương linh đan, vì muốn đối phương đưa đến phương tử bí truyền, bà ta muốn ta hy sinh sắc đẹp cùng đối phương thân mật, ta đương nhiên không chịu a.”

Vài lời ngắn ngủi nàng nói ra, khiến cho hần khiếp sợ thật lâu, nửa ngày phun không ra một câu, hít sâu một hơi, hần mới thấp giọng hỏi.” Sau đó thì sao?”

“Bà ta bỏ đói ta ba ngày, ta vẫn không chịu, bà ta lấy đệ muội để áp chế ta, ta thà lấy cái chết chống đỡ, cuối cùng bất đắc dĩ, nàng đành phải thôi.”

Nghe đến đây, hần cư nhiên không khỏi nhẹ nhàng thở ra, không thể tưởng được nàng lại nói tiếp.

“Kết quả là một đêm nọ, nàng hạ được làm hôn mê ta, ta bất tỉnh nhân sự, đến khi tỉnh lại, phát hiện chính mình toàn thân trần như nhộng, mà lúc đó ở bên cạnh ta, là một nam nhân xa lạ đang ngủ.”

Nàng không chút để ý nói xong, lại uống lên một ly, nhìn như thần thái bình tĩnh, nhưng ánh mắt lại tràn ngập thống khổ không muốn người khác biết.

Khương Thế Dung thoáng chốc lửa giận thiêu đầy ngực, bắt lấy tay nàng đang cầm chén rượu, không khỏi tăng thêm kích động nói.

“Bà ta sao có thể đối với ngươi độc ác như vậy?”

Nàng nhàu mày, giấy dựa toan thoát khỏi hần đang nắm giữ.

“Ngươi tức giận cái gì a? Lại cùng ngươi không có chút quan hệ gì!”

“Đương nhiên là có quan hệ!” Hần thốt lên đầy tức giận.

Nàng lại càng không chịu phục.” Là nha, như người nói, thì quan hệ gì đến người?”

“Nàng là nha hoàn của ta, ta là chủ nhân của nàng, ta nói có liên quan, tức là có liên quan.”

Hắn không thể không chế lừa giận thiêu đốt, khi nghe lời nàng nói xong, trong lòng hắn như bị ngàn dao đâm vậy! Không thể tưởng tượng hãm hại nàng lại chính là mẹ kế của nàng.

Người này thật sự thực mặc danh kỳ diệu nha! Không gãy thoát được khỏi tay hắn, nàng thờ phỉ phỉ nói.” Hừ, người không phải cũng giống như bọn họ sao.”

(mặc danh kỳ diệu: không giải thích được, không thể hiểu được)

Hắn sững sờ.” Ta?”

“Đúng rồi, người đối ta lúc đó chẳng phải cường thủ hào đoạt sao?”

Lời này nói ta, như một dao chém xuống giữa ngực hắn, trong khoảng thời gian ngắn, hắn á khẩu không trả lời được.

Từ trước đến giờ, hắn đối với mặt kẻ lừa gạt phản bội, tuyệt không thủ hạ lưu tình, cũng làm một cách yên tâm thoải mái, lúc trước cường bức nàng là vì trừng phạt nàng, đối với những nữ nhân tâm hồn bất lương, hắn tuyệt không một chút nào áy náy, nhưng nay, hắn lại cảm thấy có chút chột dạ chột vật, nhưng lại không muốn thừa nhận.

Bạc môi mân nhanh, không có trả lời.

Cặp mắt kia men say lơ mơ trong ánh mắt, càng thêm âm trầm.

“Vốn, ta nghĩ khi đó liền chết đi cho xong, nhưng là nếu ta chết, đệ muội biết làm sao bây giờ? Nữ nhân độc ác kia, không biết sẽ dùng những phương pháp gì đối phó với Tùng Tùng và Đậu Đậu, nhất tưởng đến như vậy, ta tuyệt đối không thể chết được!”

Nàng vẽ mặt chuyển sang oán giận, kéo vạt áo haém, từng chữ từng chữ nói. “Ta thề, sẽ có một ngày, ta nhất định phải đem Tùng Tùng và Đậu Đậu từ tay nữ nhân kia đi! Người biết không?”

Hắn nhìn nàng thật sâu, gật đầu.” Ta biết.”

Hắn ngoan ngoãn trả lời, làm cho nàng thực vừa lòng, tiện đà nở nụ cười, buông vạt áo hắn ra, lại tiếp tục uống rượu.

“Đến, cụng ly, chúc cho nữ nhân kia chết sớm siêu sinh sớm (lời chúc thật là hay a, câu này năm mới mang đi chúc Tết không khéo bị chủ nhà vác gậy đuổi đánh!) .”

Nàng uống thêm một ly, thần trí đã không còn được thanh tỉnh, nhắm mắt lại, sau đó từ từ gục xuống. Rất nhanh, một cánh tay đưa đến, làm cho nàng ngã vào trong lòng tay rắn chắc mà an toàn.

Khương Thế Dung ôm lấy nàng, động tác không tự giác vô cùng ôn nhu, đem nàng nhẹ nhàng đặt ỏuên giường mềm mại, ngồi ở mép giường, ngắm nhìn dung nhan say ngủ của nàng.

Tâm tình của hắn, nặng trĩu, giống có ngàn cân thạch (đá) đặt ở ngực.

Đêm đã khuya, hắn lại không hề buồn ngủ, đầu óc xoay quanh, lộ vẻ nàng rượu sau thổ lộ gần từng tiếng.

Đại chương nhẹ nhàng xoa lên khuôn mặt non mịn kia, khó có thể tưởng tượng, nàng trên vai thế nhưng lại lưng đeo gánh nặng trầm trọng đến vậy. Nếu nàng khóc suốt suốt, có lẽ tâm tình của hắn còn không hội như thế trầm trọng, nhưng nàng bị người thân phản bội cùng người ngoài nhục nhã xong vẫn như cũ kiên cường, không bao giờ nhân thua hay chịu khuất phục.

Nàng ương ngạnh tính tình, lại làm hắn rung động.

Nguyên lai, nàng khúm núm, biểu hiện ti tiện, nội tâm lại không một tí hèn mọn, mặc cho người cười mỉa nhục nhã, vẫn như cũ bình chân như vại, đối với một cô nương mới mười bảy tuổi mà nói, phải có nhiều dũng khí, mới có thể làm được như vậy bộ?

Ngoài cửa sổ ánh trăng cao quải, nhìn nàng dung nhan say ngủ, hắn nhưng lại một đêm không thể ngủ say.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thanh Tỉu Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Đạo gần đây nàng bỗng nhiên phát hiện, dù là trong lúc vô tình hay cố ý, luôn có một đạo ánh mắt, yên lặng chăm chú nhìn nàng.

Khi nàng ngâm trà vào nước, hần đang nhìn nàng.

Khi nàng lau ngăn tủ, hần đã ở đó nhìn nàng.

Khi nàng dọn dẹp bàn ăn, hần vẫn còn nhìn nàng.

Mỗi khi nàng chống lại ánh mắt hần, hỏi hần có gì phân phó, hần lại nói không có việc gì, sau đó ánh mắt tạm thời dời đi, làm công việc của hần.

Hần rốt cuộc là đang nhìn cái gì?

Nàng mặc dù cảm thấy mặc danh kỳ diệu (không thể hiểu được), nhưng hần không nói, nàng cũng an phận không hỏi nhiều.

Chẳng qua, mỗi khi hần dùng ánh mắt suy nghĩ sâu xa quan sát nàng, nàng hội cảm thấy thực không được tự nhiên. Nếu hần nhục nhã nàng, thì nàng lại xem như chẳng có việc gì được, bởi vì nàng là sống trong nhục nhã mà lớn lên, đã sớm quen rồi, nhưng là giống như vậy không buồn hé răng nhìn nàng, ngược lại làm cho nàng không biết làm như thế nào cho phải, tệ nhất là, nàng hoàn toàn nhìn không ra đến hần rốt cuộc suy nghĩ cái gì, điều này làm cho nàng bất an.

Hần đối với nàng thái độ rất bất đồng, vẫn đang khí phách, nhưng lại không có ý gây khó dễ cho nàng, cũng sẽ không nhục nhã nàng. Đối với việc hần gây khó dễ hoặc nhục nhã, nàng có thể bình chân như vại, nhưng là khi hần đột nhiên bày ra bộ mặt ôn nhu lơ đãng, nàng lại không biết phải làm sao.

Trừ bỏ thái độ thường ngày bên ngoài thay đổi, còn một cái thay đổi khác làm nàng thấy phiền toái, làm cho nàng bất lực không biết làm sao –

Từ ngày đi từ phủ về, nam nhân này trở nên rất thích tìm nàng uống rượu, phải nói là vô cùng thích.

Bữa tối qua đi, hầu hạ hần tắm rửa thay quần áo xong, chính nàng cũng rửa mặt chải đầu xong, phụng mệnh lệnh của hần, tối nay muốn nàng làm ấm giường cho hần, giải quyết nhu cầu hần cần.

Tại đây đến ban đêm, liền không có người khác đi đi lại lại, đây là do Khương Thế Dung mệnh lệnh: trừ bỏ Thạch Tiểu, bất cứ ai đều không được ở lại Dung cùng viện.

Nàng hướng phòng ngủ của Khương Thế Dung đi tới, Thạch Tiểu mở cửa không ngăn nàng, để cho nàng đi vào.

Vừa tiến vào phòng khách, nàng liền phát hiện trên bàn có một bình rượu, nàng nguyên lai đang cước bộ về phía trước, nhin không được lui từng bước về phía sau, ý đồ vụng trộm trốn.

“Đứng lại.” Nội trong phòng truyền đến một tiếng mệnh lệnh, cho dù nàng không ra tiếng, hần cũng biết nàng vào được.

Khi nàng còn đang do dự không biết làm sao bây giờ, mệnh lệnh lại truyền đến.

“Đem bình rượu trên bàn tiến vào.”

Nàng thở dài.” Vâng.” Thực nhận mệnh lệnh rượu lên, tiến vào nội phòng, để ở trên bàn trà, sau đó nhắm mắt liếc mắt một cái, Khương Thế Dung ánh mắt nóng rực chính là đang nhìn nàng.

Hần tự nhiên ông nhu như vậy, ánh mắt nồng cháy vẫn tràn đầy khát vọng tràn trề, nhưng tựa hồ còn bao hàm cái gì, làm cho nàng càng thêm sợ hãi, bởi vì nàng không thể chống đỡ được hần như vậy, đành vội vàng cúi đầu.

Hần chưa cho nàng cơ hội để thẹn thùng, đại chương liền duỗi ra, đem nàng một phen kéo vào trong lòng, tay kia cầm bầu rượu lên, từ từ rót vào trong chén.

Khi hần rót đầy một ly, đang muốn rót đến chén thứ hai, lại nghe nàng nha nha thỉnh cầu: “Ta cũng có thể không cần uống có được không?”

Tay hần đang rót rượu dừng lại, con ngươi quay sang khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

“Vì sao?”

Nàng cắn cắn môi, thấp giọng nói: “Ta từ lượng không tốt, mỗi lần uống xong liền say, khi tỉnh dậy cũng không nhớ rõ phát sinh chuyện gì.....”

Kia biểu tình ủy khuất, nhưng ngữ khí giống như kháng nghị, giống như một đứa trẻ kén ăn, bị buộc ăn đồ ăn mình không thích, bộ dáng này làm môi hần bất giác nở nụ cười.

“Đây chính là rượu mà ta rất trân quý, ngươi không nghĩ ném thử?”

Nàng biết hẳn nói là thật sự, bởi vì ở trong kho rượu của hẳn nàng đã tìm xem, toàn là các loại rượu trần quý mùi vị rất tuyệt, có những loại đời này nàng chưa từng ngửi qua.

Bình rượu trên tay hẳn kia, chỉ là mới ngửi mùi, đã làm cho người ta mê say.

“Đây là dương rượu, cất ra được không dễ, ta hy vọng nàng nếm thử.”

Biểu hiện hẳn ôn nhu khẩn cầu, làm nàng động dung, nhìn hẳn nóng bỏng ánh mắt, nàng nhưng lại không đành lòng cự tuyệt.

Nàng do dự trong chốc lát, thân thủ nhẹ nhàng tiếp nhận rượu hẳn bụng tới, tại ánh mắt nóng bỏng kia, chậm rãi đem rượu uống vào miệng.

“Như thế nào?”

Nàng suy nghĩ một chút, nghi hoặc hỏi:” Rượu nho?”

“Đôi, đây là rượu nho trắng, đưa rượu này đến cho ta, là một người nước ngoài, hẳn nói cho ta biết, này rượu ở quốc gia của bọn họ, rất được nữ nhân yêu thích.”

Nàng chậm nhẹ vào trong chén rượu, hiểu kỳ nói:” Ta nghĩ đến rượu nho đều là có màu tím hồng, nguyên lai còn có nho trắng, này rượu trong suốt trong suốt, trở về chỗ cũ ngân nga, không cay không chất, nhấp hầu không nóng, thực thoải mái.”

“Thích không?”

Nàng gật đầu.” Thích.” Nghĩ rằng rượu này nhẹ, hẳn là không dễ uống say, cũng cứ yên tâm đem toàn bộ rượu trong chén uống hết, nhưng lại không hề biết rằng, loại rượu này tác dụng chậm nhưng lực đạo là rất mạnh.

Hắn ở bên cạnh luôn miệng giả bộ khuyên ngăn, nàng một ly lại một ly uống vào bụng, không bao lâu, dần dần cảm thấy cả người khinh phiêu phiêu, mềm mại lạ thường.

Rốt cục hẳn đã chờ đợi được, ánh mắt của nàng thay đổi, bất đồng so với ngày thường, trải qua rượu hương huân nhiễm mắt đẹp, lại càng thêm quyến rũ động lòng người.

Hắn thử hỏi:” Nàng uống say?”

Mỉm cười hướng hẳn lườm một cái, khẩu khí cũng thay đổi.” Người đang nói chuyện cười sao, mới mấy chén, làm sao có thể say.”

Tốt lắm, nàng say.

Bạc môi gọi lên cười, liệt hỏa trong mắt càng mãnh liệt, khóa trụ bộ dáng làm mê ly động lòng người của nàng.

“Người tại sao gần đây hết lần này đến lần khác cứ nhất định tìm ta uống rượu a? Nói!” Nàng vươn ngón trỏ, chỉ ngực hẳn, không khách khí chất vấn.

“Bởi vì ta thích nhìn bộ dáng nàng uống say.” Hắn ánh mắt sâu thẳm, khoe miệng câu cười ngân, rất hưng trí cùng nàng liếc mắt đưa tình. (ta sặc... liếc mắt đưa tình a...)

“Hừ, mắt người bị hồng thật rồi! Người tưởng đem được ta quá chén, ta một chút say cũng không có.”

“Được, nàng không có say, là ta thất sách.”

Hắn thật sự là yêu cực kỳ nữ khí nàng nói chuyện lúc này, cũng chỉ có lúc này, tiểu nữ nhân mới có thể không hề cố kỵ dùng loại thái độ xảo quyết này nói với hắn, xem ra, đây mới là tính cách thật tình của nàng, hẳn chẳng những không tức giận, thân mình còn lửa nóng thật sự.

Men say nhiễm hương nàng, không như ban ngày bộ dáng thập phần kính cẩn, giờ đây nàng đỡ xuống mặt nạ, làm hẳn dục hỏa đốt người, hẳn không thể ăn nàng cả một đêm.

“Người đang làm gì vậy?”

“Thoát quần áo của nàng.”

“Người lại muốn làm cho ta đau.”

Hắn dừng lại động tác, vẻ mặt kinh ngạc.” Đau?”

“Người đang làm gì vậy?”

“Thoát quần áo của nàng.”

“Người lại muốn làm cho ta đau.”

Hắn dừng lại động tác, về mặt kinh ngạc.”Đau?”

“Đúng vậy, mỗi lần nguai tiến vào, ta đều rất đau nha, nguai có biết hay không, cùng giường với nguai, thật sự là vất vả vô cùng a!” (Lần này tỷ đúng là nói những lời không nên nói a...)

Lời nàng nói ra, như là hung hăng ở tự tôn nam nhân của hắn chém một đao!

Cùng hắn chung giường thực vất vả? Cùng hắn chung giường thực vất vả? Cùng hắn chung giường thực vất vả?

Hắn đường đường là Tỉu vương, cư nhiên ở trên giường lại bị một nha hoàn phê bình là công phu kém, mà đây cũng không phải là lần đầu tiên nàng chê hắn! Lần trước ở tửu phường nàng cũng nói như vậy trước mặt bao nhiêu người.

Đùa giỡn cái gì, nếu hắn ngay cả một nha đầu còn chinh phục không được, hắn đại trượng phu nên giấu mặt vào đâu bây giờ?

Đúng rồi, nhất định là hắn rất thô lỗ, nàng nhìn có vẻ mảnh mai, cho nên mới có thể đau.

“Ta nhẹ một chút là được.”

“Nguoi nhẹ chút cũng vô dụng, ta chỉ cũng không phải cái loại này đau!”

Hắn sùng sốt, về mặt nghi hoặc.” Bằng không là thế nào đau?”

“Nguoi ở nơi đó –“ Ngón trở không khách khí hướng xuống dưới chỉ hắn kia đã sớm dâng trào đứng thẳng thật lớn cứng rắn, sau đó hướng hắn lên án. “ Mỗi lần tiến vào, đều làm cho ta đau thật lâu.”

Khương Thế Dung ngẩn ngơ, nhìn xem ”Huynh đệ” của mình đã sớm gắng gượng, nhìn nhìn lại nàng, mày ngài càng nhanh, mệnh lệnh!” Nói rõ đi.”

“Như vậy còn nghe không hiểu, nguai là ngu ngốc sao?”

Con nguai đen phụt ra tia nhọn.” Nàng dám mắng ta ngu ngốc?”

“Ta chính là dám mắng, bằng không nguai muốn thế nào! Đánh ta sao? Đến a!” Nàng nâng lên cằm, bán mị mắt đẹp trừng hắn, làm bộ muốn cho hắn đánh, một bộ không sợ chết khiêu khích, hắn lại không có cách.

Cái này gọi là tự làm bậy không thể sống a, ai kêu chính mình đem nàng quá chén, đối mặt với nàng như vậy, hắn thật sự là vừa yêu vừa hận.

Được rồi, nàng uống rượu say nên mất hết lý trí, đại trượng phu không cùng nữ nhân so đo, nhưng hắn lại không thể dễ dàng tha thứ cho nữ nhân đối với “Huynh đệ” đầy kiêu ngạo của hắn có ý kiến., điểm này hắn không thể không so đo, phi thường không thể!

“Nàng không nói cho rõ ràng, ta như thế nào hiểu được vấn đề ở nơi nào?”

Nàng trừng đôi mắt thanh nhã, nói rõ ràng.” Nguoi nhắm lại xem, kiên quyết một đầu cây gỗ lớn nhét vào một cái động nhỏ như con kiến, không đem cái kia động nứt vỡ mới là lạ! Như vậy đủ rõ ràng đi? Nếu còn nghe không hiểu, nguai chính là đại ngu ngốc đến bất trị!” (*phụt*... cách so sánh của tỷ thật là... ta không còn lời nào để nói.)

Nghe đến nàng nói thẳng, đem cái kia so sánh một cách không kiêng kị, Khương Thế Dung đầu tiên là sùng sốt, tiện đà ngửa mặt lên trời cuồng tiếu (Cười điên cuồng... ca bệnh quá!!!)

Nàng thờ phỉ phỉ hỏi:” Nguoi cười cái gì? Cư nhiên còn dám vui sướng khi người ta gặp họa! Cũng không hiểu được là ta mỗi lần đều phải cố lấy dũng khí, mới có thể để cho nguai áp bách, thực vất vả nha!”

Nguyên lai cái nàng gọi là vất vả, không phải là chỉ kĩ xảo công phu của hắn, mà là lớn nhỏ.

Tiểu nữ nhân đáng yêu này, thật sự làm hắn yêu muốn chết a!

Hắn một chút cũng không để ý sự vô lễ của nàng, oán giận của nàng chẳng những không làm cho hắn mất đi nhiệt tình với nàng, ngược lại dẫn càng nhiều dục vọng hơn.

Không thể tưởng được a, rượu là càng ừ lâu càng thơm, còn nữ nhân này, cũng là càng say càng hương a.

Hắn đã hiểu, là hắn quá mau, khó trách nàng cảm thấy đau.

Vì rửa nhục, hắn quyết định thay đổi phương pháp, học lấy kiên nhẫn, hắn muốn chứng minh, chính mình không phải một nam nhân thô lỗ, hắn cũng có thể thực ôn nhu, thực sẵn sàng.

Đôi mắt âm u bỗng chốc biến thâm, lại càng thêm lửa, tối nay hắn muốn cho nàng nếm thử, cái gì gọi là dục tiên dục tử. (cái từ này em không hiểu là gì a)

“Có một biện pháp, có thể làm cho nàng không đau n hư vậy nữa.”

“Biện pháp gì?” Nàng say khướt hỏi.

“Nàng rất nhanh sẽ biết thôi.”

Cởi ra cái yếm cuối cùng còn lại trên người nàng, môi hân nóng bỏng hôn lên da thịt nộn hương thơm mát của nàng.

Lần này, hân cố ý động tác thật chậm, không hề thô lỗ, mà là kiên nhẫn, tiến hành theo chất lượng, lấy lòng đùa nàng mỗi một chỗ mẫn cảm da thịt.

Lưỡi hân nóng bỏng, một đường hướng đến nụ hoa hồng nhuận trên ngực nàng mà cắn mút.

“Ấn.” Nàng ưm một tiếng, chỉ duy nhất giờ phút này, nàng sẽ không áp lực, sẽ không giống như lúc thanh tỉnh vậy, đem chính mình giấu ở biểu hiện thật câu nệ.

Hân có thể cảm giác được, nàng là nóng, đối với mỗi động tác duyên hân của hân, đều phát ra từ tối rõ ràng đáp lại.

Nữ nhân này mỗi khi vừa say rượu, liền dễ xuống bức tường phòng bị trong thâm tâm, tốt lắm! Bí mật này, hân sẽ canh giữ ở trong lòng.

Đêm nay, hân so với dĩ vãng càng bức thiết muốn nàng, nhưng hân phải khắc chế chính mình từ từ sẽ đến, không giống những lần chinh phục trong quá khứ, thô lỗ, đoạt lấy.

Mà là thả chậm động tác, ôn nhu, thật sâu, xâm nhập nàng.

Nàng càng ngày càng muốn làm không hiểu hân.

Những ngày gần đây, nàng thường thường ngăn người suy nghĩ, những khi chủ tử của nàng không có ở đây, nàng có vẻ có chút mất hồn mất vía, trong đầu óc nhớ đến, đều là hình bóng của hân.

Nhưng khi hân ở cạnh nàng, nàng lại không dám nhìn thẳng vào mắt hân, bởi vì mỗi khi nhìn vào cặp mắt kia, nàng sẽ lại có một loại cảm giác, Khương Thế Dung giống như đang nhìn thấu nàng.

Trước mặt mọi người, hân vẫn là cao cao tại thượng, uy phong凛冽 Tửu vương, nhưng từ đêm đó trở đi, hằng đêm, khi trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, hân động tác lại không hề thô lỗ, cố ý thả chậm, hai tay luôn nhẹ nhàng vuốt ve nàng, cũng trở nên vô cùng ôn nhu, giống như... sợ làm đau nàng.

Không, nàng nhất định là ảo giác, nàng không khỏi suy nghĩ sâu xa, loại chuyển biến này rốt cục là vì cái gì?

Nàng có thể cố ý xem nhẹ, có thể không thêm nghĩ nữa, nhưng bản thân vẫn không thể tự dối mình.

Nàng lại nhớ đến khi hai người triền miên, thân thể của nàng khi hân vuốt ve vì thế lại trở nên lửa nóng khó nhịn, nhưng nơi da thịt hân hôn trở nên mẫn cảm dị thường, nàng không thể khắc chế được nhiệt độ cơ thể của chính mình, dần dần hoà tan cùng hân.

Nàng không rõ, vì sao hân đối nàng giờ đây không hề chính là đơn thuần phát tiết, mà là nhẫn nại, tránh cho nàng đau.

Loại này ôn nhu, so với cường thủ hào đoạt càng thêm làm cho người ta khó lòng phòng bị, chỉ cần một chút không cẩn thận, sẽ lạng lẹ xâm nhập trong lòng, chiếm cứ mọi nơi.

Mặt nàng nhanh chóng đỏ nóng bừng, vội vàng đem hình ảnh hiện ra trong đầu nhanh chóng đuổi đi. Ban ngày ban mặt, nàng không nên lại tưởng tượng ra những hình ảnh kì quái như vậy a. (Tức là đến đêm là có thể được tỳ nhi...)

Cầm trên tay quần áo của, trên đó còn có hơi ấm cùng hương vị của hân, nàng cẩn thận nhất kiện nhất kiện gấp lại, để vào ngăn tủ, sau đó cầm lấy chăn tuyền, chuyên tâm may giầy cho hân.

Cầm trên tay quần áo của hân, trên đó còn có hơi ấm cùng hương vị của hân, nàng cẩn thận nhất kiện nhất kiện gấp lại, để vào ngăn tủ, sau đó cầm lấy chăn tuyền, chuyên tâm may giầy cho hân.

Đây là chủ tử mệnh lệnh, hân nói thiếu một đôi giầy, muốn nàng làm một đôi cho hân. Thật không rõ, hân vì sao lại cứng rắn muốn nàng làm giầy? Từ y phục đến giày miệt (tất) của hân, từ trước tới giờ tất cả đều do Phượng chức phường đình nổi tiếng nhất Tô Châu làm.

Phượng chức phường sư phụ, tay nghề thủ công hết sức tinh xảo, công phu hảo, so với nàng may hảo hảo tốt hơn.

Nhưng là chủ tử có lệnh, không thể làm trái, nàng đành phải ngày đêm đẩy nhanh tốc độ, hôm nay làm nốt, là có thể hoàn thành.

“Tư Vi — người ở đâu?”

Ngoài cửa truyền đến âm thanh kêu tên nàng, nàng nhận ra được, là Bình Nhi, vì thế buông châm tuyền, đứng lên hướng ngoài phòng đi tới.” Đến đây.”

Nàng mở cửa ra, liền thấy bên ngoài là Bình Nhi và Ngọc Diệp đang đứng, không khỏi kinh hô.

“Ông trời! Mặt của ngươi làm sao vậy?” Từ Vi nhìn Ngọc Diệp vẻ mặt hồng hồng, lại phát ban, kinh ngạc hỏi.

“Từ Vi.....” Ngọc Diệp gặp được nàng, khóc càng thêm thương tâm.

Từ Vi an ủi nàng.” Có chuyện gì, chậm rãi theo ta nói cho ta biết, đừng khóc.”

Bình Nhi ở một bên, cũng hồng hồng hốc mắt nói.” Ngọc Diệp ăn phải cái gì đó không sạch sẽ.”

Từ Vi nghe xong, mới thấy yên tâm phần nào.” Thì ra là thế, chúng ta đến cùng má Luru nói một tiếng, kêu đại phu đến xem”

“Không được.”

“Vi sao?”

Vừa nghe nàng hỏi, hai người nước mắt đều như những hạt trân châu đứt khỏi chuỗi hạt, rốt cuộc không thể nhịn được rơi xuống, cũng nàng khóc kể hết toàn bộ những uý khuất mấy ngày nay của mình.

Từ Vi nghe xong sau, nhìn không được kinh ngạc.

“Buồn cười! Các nàng thế nhưng đối với các ngươi kẻ đơn?”

Ngọc Diệp khóc kể nói.” Bình Nhi bất quá uống lên chén trà, liền kéo cả một ngày đau bụng, cả người vô lực, đầu vầng mắt hoa, ngay cả hôm nay làm vỡ cái chén, làm cho thiếu gia thực không vui.”

Bình Nhi cũng ủy khuất thương tiếc rơi lệ.” Ta chỉ là đau bụng đi ngoài xong là đỡ, Ngọc Diệp còn đáng thương hơn, hôm qua nàng dùng quá bữa tối xong, cả một đêm cũng không thoải mái, kết quả hôm nay buổi sáng đứng lên, liền phát hiện mặt biến thành như vậy.”

Ngọc Diệp đảo mặt, rốt cuộc ức chế không được khóc lớn.” Biến thành như vậy, ta, ta thực không muốn sống nữa!”

Từ Vi nhìn không được tức giận.” Thật đáng giận! Các nàng có thể nào như thế quá đáng!”

“Hai người chúng ta, hiện tại ngay cả nước cũng không dám chạm vào một giọt, chỉ sợ bên trong lại bị hạ độc cái gì.”

“Không được, chuyện này, ta muốn hướng đại thiếu gia báo cáo.”

“Trăm ngàn lần không cần!” Bình Nhi cùng Ngọc Diệp vội vàng kéo nàng, về mặt khăn trang.

“Các ngươi đừng sợ, ta sẽ giúp các ngươi, cái loại người này, càng nuông chiều các nàng, các nàng càng kiêu ngạo!”

Ngọc Diệp lắc đầu.” Không được đâu, các nàng nói, nếu chúng ta dám nói đi ra ngoài, các nàng cũng sẽ một mực chắc chắn rằng do chúng ta đổ kị vu oan cho các nàng, bởi vì không có bằng chứng, căn bản không thể nào tra ra có hay không kẻ đơn này, bởi vì bằng chứng đều không có, nói ra, chỉ sợ không có người tin tưởng.”

Từ Vi nhíu mày.” Như thế, không có bằng chứng, bọn người kia liền liệu chết không nhận, những người khác cũng không theo tra hỏi. Hừ, loại người khinh việc này, các nàng nhưng thật ra rất làm được.”

Không được, nếu cứ tiếp tục để như vậy, Bình Nhi cùng Ngọc Diệp hai người rất đáng thương, nàng phải nghĩ biện pháp, nhưng là nên như thế nào giúp các nàng đây?

“Từ Vi, ngươi nhất định phải giúp chúng ta.”

“Ta đương nhiên sẽ giúp các ngươi, cho ta thời gian để ngầm lại.”

“Ngươi không cần suy nghĩ, chúng ta đã nghĩ ra một biện pháp.”

“Dì?”

Hai người trăm miệng một lời nói.” Chúng ta quyết định rồi đi.”

“Không được đâu, các ngươi rồi đi, có thể đi chỗ nào?”

“Đi đâu cũng còn hơn ở nơi đó chờ chết, Từ Vi, cầu người giúp chúng ta, chúng ta tính trèo tường chạy ra ngoài, càng nhanh càng tốt, được không?”

Nàng không muốn thấy các nàng lưu lạc đầu đường, các nàng rất đơn thuần, không rõ bên ngoài thế giới hắc ám, chỉ sợ lưu lạc nơi lòng người hiểm ác,

nếu không chính là bị dân cư buôn lậu bán được ra bên ngoài làm nô lệ cả đời.

“Cho ta thời gian một ngày, ta sẽ nghĩ biện pháp, đến lúc đó nếu thật sự không có biện pháp, ta nhất định giúp các người rời đi.”

Thật vất vả giải thích, khuyên nhủ cùng an ủi, cuối cùng cũng đem hai người trấn an xuống dưới, nguyên ý đợi nhiều nhất hai ngày, chờ tin tức của nàng.

Nàng hiểu được, bọn hạ nhân trong lúc đó có cái gì tranh cãi, hẳn là phải thông báo Quân thúc, từ Quân thúc sẽ đưa ra định đoạt, giống loại này việc nhỏ, không nên vượt cấp đến quấy rầy đại thiếu gia.

Nhưng cân nhắc kĩ lưỡng qua lại, Từ Vi hiểu được, muốn nhanh giải quyết nhất, cũng chỉ có thể tìm đại thiếu gia.

Mãi cho đến bữa tối qua đi, Khương thế tài trí bình thường theo từ phòng trở về, thường thường hẳn sau khi trở về, liền cùng hai đệ đệ ở phòng nghị sự, thảo luận các công việc của từ phòng.

Khi tam huynh đệ ở phòng nghị sự, trừ phi có chuyện lớn, nếu không nghiêm cấm bị quấy rầy, Từ Vi đành phải kiên nhẫn chờ.

Thẳng đến khi đã gần nửa đêm, nàng chờ lâu đến độ đã mau buồn ngủ, vừa thấy đại thiếu gia trở về phòng, nàng lập tức tinh thần phấn khởi.

“Đại thiếu gia, ngài đã trở lại.”

“Àn.” Hắn đáp thanh, cũng như thường ngày, làm cho nàng hầu hạ thay quần áo, rửa mặt chải đầu.

Từ Vi quan sát hắn, tuần dung đã nhuộm màu mệt mỏi, vì thế nàng càng thêm ân cần cẩn thận hầu hạ.

“Thiếu gia, mời dùng trà.”

Hắn tiếp nhận trà, uống một ngụm, trà nhập hầu, mùi thơm ngát nhập mũi, nhân cơ hội này, Từ Vi giúp hắn mát xa gáy, làm cho hắn cả người có thể càng thoải mái, càng thả lỏng.

Đầu nàng đưa qua đưa lại, muốn chọn thời cơ thật thích hợp mới được, nàng phải cẩn thận ứng đối, bởi vì nếu như làm không tốt, ngược lại sẽ làm mọi chuyện thành cang thảm.

Đại chương, đột nhiên bao trùm hương tay nàng, cầm lấy.

Đang lúc nàng đang nghi hoặc, hắn đột nhiên lôi kéo, nàng bị Khương Thế Dung kéo vào trong ngực ấm áp, môi hắn không hề báo động trước cúi xuống đặt lên môi nàng.

Đang lúc nàng đang nghi hoặc, hắn đột nhiên lôi kéo, nàng bị Khương Thế Dung kéo vào trong ngực ấm áp, môi hắn không hề báo động trước cúi xuống đặt lên môi nàng.

Tuy rằng đã sớm thành thói quen với khí phách bức người của hắn, mùi của hắn, nhưng nàng vẫn là rất khó để bình tĩnh đối mặt.

Nàng nằm ở trong lòng hắn, thích ứng dần với ngọn lửa của hắn, tùy ý hắn bừa bãi đòi lấy, hai tay của nàng cũng tự động vòng qua vai hắn, nhắm mắt lại, đáp lại nụ hôn nóng bỏng của hắn.

Bỗng dưng, hắn dừng lại, ngăn cách một chút khoảng cách, nhìn thẳng nàng.

Ánh mắt kia, dường như đang nhìn thấy cái gì đó khác thường.

“Làm sao vậy?” Nàng cẩn thận hỏi, không rõ hắn vì sao đột nhiên dừng lại.

Khương Thế Dung chậm rãi xem kỹ nàng.

“Nàng hôm nay tựa hồ đặc biệt ân cần.”

Nàng trái tim nhảy dựng.” A, phải không?”

Ánh mắt hắn nóng bỏng, giống như là muốn nhìn rõ linh hồn nàng ở trong chỗ sâu kín nhất. ” Vì sao?”

“Người là thiếu gia, ta là nô tỳ, hầu hạ người hẳn là lẽ đương nhiên thôi.”

“Hôm nay nước ấm được thả thêm được thảo, hương vị trà cũng hơn mùi thơm ngát, mà người, chưa bao giờ từng giống hôm nay như vậy, tri kỷ giúp ta mát xa kiên gáy.”

Đi? Nguyên lai hắn đều biết hết nha, rõ ràng thoát nhìn một chết đi không phải sao? Thế nhưng còn có thể chú ý nhiều như vậy, nàng còn tưởng rằng chính mình làm được thần không biết, quỷ không hay đâu.

“Làm ta kinh ngạc nhất chính là, nàng đáp lại nụ hôn của ta.” Cho tới bây giờ, nữ nhân này chưa bao giờ chủ động quá, nàng hôm nay đặc biệt khác mọi

ngày, làm cho hấn thập phần ngoài ý muốn không thể tưởng tượng được.

Nàng sợ hãi hỏi:” Ngươi không thích?”

Không thích? Đừng đùa, hấn thích cực kỳ, ước gì nàng mỗi ngày đều như thế.

Nha đầu này rốt cục cũng thông suốt phải không? Hiểu được lấy lòng hấn, nguyên bản mỗi một tinh thần, tự nhiên bất giác rung lên.

Ngay từ đầu, hấn chính là đối với năng lực nhận thức rượu của nàng có hứng thú, cho nên lưu lại nàng.

Nhưng lâu ngày dần, hấn ở bên trong tâm ở chỗ sâu kín nhất phát hiện, chính mình đối nàng có một phần đặc biệt cảm giác, dần dần, hấn đã muốn thói quen có nhiệt độ cơ thể của nàng, mùi của nàng, còn có hô hấp của nàng bên cạnh hấn.

Sau mỗi một lần triển miên, chỉ có càng nhiều khát vọng nảy sinh, làm hấn phát giác chính mình ở sâu trong nội tâm cấp nàng nhiều lắm vị trí, hấn trở nên không thể dễ dàng tha thứ cho sự lãnh đạm của nàng với hấn.

Hấn có biết bao hi vọng nàng có thể hưởng ứng nhiệt tình của hấn, đỡ xuống phòng bị, không phải chỉ là mặt ngoài kính cần nghe theo, mà là chân chính thân phục cho hấn.

“Ta thực thích, tiếp tục.”

Lưỡi hấn cực nóng bỏng, động tác trở nên cuồng dã, nhất thời quên hết cả mệt mỏi; Khó được khi nàng nghĩ như vậy muốn, hấn đương nhiên không thể làm cho nàng thất vọng.

“Đại thiếu gia — đợi chút —”

“Không thể chờ.”

“Nhưng là nô tỳ —”

“Ta biết, nàng sợ đau, ta sẽ nhẹ chút.”

“Không phải, nô tỳ có chuyện muốn cầu đại thiếu gia nha!”

Hấn đột nhiên dừng lại, nhìn thẳng nàng, mày rậm nhí nhảnh.” Chuyện gì?”

“Nô tỳ muốn đại thiếu gia làm ơn cứu Ngọc Diệp cùng Bình Nhi.”

“Nhà hoàn của Thế Hoài cùng Dân Quảng?”

“Là nha.”

Thừa dịp cơ hội này, nàng liền nhanh đem đại khái tình huống, dùng phương thức đơn giản nhất, nhanh nhất làm sáng tỏ cho hấn nghe.

Sau khi nghe xong, nhíu mày càng thêm nhăn lại.” Ngươi tốn bao công sức hoảng hốt, là vì việc này?”

“Là nha.” Nàng cẩn thận nhìn hấn, nghĩ rằng hấn quả nhiên mất hứng, việc này vốn không nên phiền hấn, mà là từ Quân thúc xử lý mới phải, nhưng nàng không bắt chập nhiều như vậy.

“Ngọc Diệp cùng Bình Nhi, tuổi trẻ mạo mĩ lại đơn thuần thiên chân, những người khác đại khái là ghen tị các nàng, cho nên mới hội cố ý chính các nàng, nô tỳ lo lắng các nàng xảy ra sự.”

Nguyên lai muốn làm nửa ngày, của nàng ân cần lấy lòng, tất cả đều là vì người khác, hoàn toàn không phải như hấn tưởng tượng. (không phải tưởng tượng mà là tưởng bỏ ca à.)

“Đại thiếu gia có hay không giúp hỗ trợ? Còn tiếp tục như vậy, ta lo lắng các nàng hội càng thêm phiền toái càng lớn hơn nữa.”

“Chuyện của hạ nhân, từ Quân thúc chủ trì, không nên tới tìm ta.”

Không biết như thế nào, hấn có cổ cảm tức, chẳng lẽ nữ nhân này đối với hấn vốn không có một tia đã tâm sao? Hấn trong lòng thực không phải tư vị.

“Thật sự không được sao?” Nàng cầu xin nói.

“Quốc có quốc pháp, gia có gia quy, nếu mỗi một sự kiện lông gà vò tỏi, đều có thể trực tiếp tìm ta, quy củ này mọi người còn giữ được sao? Ta thân là chủ nhân, không thể phá đi quy củ này! Cho dù ngươi là nha hoàn của ta, cũng không thể ngoại lệ.”

Nàng cắn môi, trên mặt khó nén thất vọng, xem hấn kiên trì thái độ, hiểu được nói thêm nữa cái gì, cũng là uổng công.

“Nô tỳ đã hiểu, nô tỳ không nên khó xử đại thiếu gia, ngày mai nô tỳ phải đi thông báo Quận thúc, xử lý việc này.”

Con đường này quả nhiên không thể thực hiện được, xem ra, nàng đành phải nghĩ biện pháp khác, nàng không thể suốt ngày ở bên các nàng để bảo hộ, sẽ không biết hai người bọn họ còn có thể chống đỡ bao lâu?

Chẳng lẽ, không có cái khác biện pháp sao? Không, nhất định có biện pháp, nhất định phải nghĩ ra biện pháp khác.

Kỳ thật, Khương Thế Dung lời này nói được trọng, trong đó khó tránh khỏi thêm tức giận thành phần, nhưng là sau khi nhìn thấy nàng vẻ mặt thất vọng, tâm tình của hắn càng kém.

Nữ nhân này sẽ không nhân cơ hội làm nũng sao? Tuy rằng hắn chán ghét nữ nhân vừa khóc nhai tam thất cổ, nhưng càng chán ghét nàng như vậy lý trí. Khi nàng uống rượu, nhiều mê người thế nào, nếu nàng có thể giống như khi uống rượu đối với hắn, thì thật tốt biết bao a.

Đột nhiên, một cái ý niệm nảy lên trong đầu hắn, làm cho nguyên bản vẻ mặt không khỏi hờn giận kia, ngược lại mân ra ý vị thâm trường tươi cười.

“Kỳ thật, cũng không phải không có biện pháp khác nhanh hơn.”

“Đi?” Nàng nâng mặt lên, kinh ngạc nhìn hắn.” Thật vậy chẳng? Có cái biện pháp gì nhanh hơn a?”

Nhìn dung nhan không khỏi mong chờ kia, hắn câu khoé môi, quyết định cấp nàng một tin kinh hi.

“Trở thành thiếp của ta.”

Bạn đang đọc truyện *Đại Thanh Tỉu Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Nàng kinh ngạc thật lâu, mà hắn, lại vẫn như cũ ung dung.

“Làm thiếp của người?”

“Đôi.”

Nàng kinh ngạc một hồi lâu, mới nha nha hỏi:” Cái đó và cứu các nàng có cái gì quan hệ?”

“Nếu nàng thành thiếp của ta, sẽ không còn là thân phận một nha hoàn, có thể có phòng riêng cho chính mình, đương nhiên, cũng có thể yêu cầu điều vài nha hoàn đến hầu hạ nàng.”

Những nữ nhân khác khi nghe được lời này, đã lập tức cao hứng nước mắt chảy xuống, sung sướng đến phát khóc, đây chính là hắn ban ân, bởi vì có thể từ thân phận nha hoàn lên tới làm thiếp, cũng không phải là nữ nhân nào cũng có cơ hội, huống chi hắn là bá chủ trong ngành rượu, có được Giang Nam môn quy lớn nhất, có được Như Ý tửu phường nổi danh nhất.

Mặc dù không phải vợ cả, nhưng là có thể làm thiếp của hắn, có thể sánh bằng, thậm chí vinh quang gấp trăm lần chính thê của những nam nhân khác. (Minnamin:Ca này chuyên muôn cường tự sướng, bây giờ bệnh cũ lại tái phát a...)

Hắn nạp nàng làm thiếp, tương đương cho nàng một danh phận và nơi ở thật tốt, cùng với địa vị ở Khương gia, còn có thể giúp nàng giải quyết vấn đề.

Có loại hào phóng như vậy, cũng không phải ai cũng có phúc được hưởng đâu.

Hắn chờ xem phản ứng cảm động đến rơi nước mắt của nàng, mặc dù ngoài mặt hắn làm ra vẻ không chút để ý, nhưng trên thực tế, hắn không buông tha bất kì biểu tình dù là rất nhỏ nào trên mặt nàng.

Nguyên tưởng rằng sẽ chờ được nàng sung sướng đến phát khóc, cúi đầu tựa vào ngực hắn nói chính mình vui về đến cỡ nào, nhưng nữ nhân này cho hắn phản ứng, lại giống như nghe được một cái thực kinh ngạc trong lời nói, trừ bỏ ghen hờn nhìn trần trối, nàng chậm chạp không có phản ứng gì, ngay cả gương mặt tươi cười kinh hi cũng không có, nói chỉ đến khóc vì kinh hi, làm cho sắc mặt hắn dần dần trầm xuống.

“Như thế nào, bộ dáng người xem bộ một chút cao hứng cũng không có sao?”

Nhìn lên thấy mặt hắn biến sắc, nàng lập tức thu hồi biểu tình kinh ngạc, vội vàng kéo cao hai bên khóe miệng, nói chút thanh thanh mặt nói.

“Đại thiếu gia muốn thu nô tỳ làm thiếp, nô tỳ..... Thật sự thật là cao hứng.”

Về mặt của nàng làm hấn càng khó nhìn.

“Có thể trở thành thiếp của Từ vương, là Từ Vi vạn phần vinh hạnh, nô tỳ có phúc đức gì, có thể chịu này có phúc, từ nay về sau, nô tỳ sẽ tận tâm hết sức hầu hạ đại thiếu gia, mới không uổng phí ngài đối với Từ Vi yêu thương cùng ân đức.”

Không biết tại sao, khi lời này từ nàng trong miệng nói ra, chính là càng làm cho hấn mất hứng, nhưng lại không thể nào soi mói được gương mặt đang tươi cười mãn nguyện kia.

Hấn muốn, cũng không chỉ là nàng ngoài miệng đầy cảm kích, hoặc là khiêm tốn tươi cười, hấn muốn là — là —

Kia trong nháy mắt, hấn vì chính mình ở sâu trong nội tâm mong mỏi mà cảm thấy khiếp sợ, lại nhận thấy được chân chính tâm ý của chính mình dành cho nàng mà cảm thấy phần nộ.

Hấn đối nàng, so với chính mình tưởng tượng còn dễ ý hơn rất nhiều.

Khương Thế Dung nhìn xuống tức giận, đem mặt chuyển khai, ngữ khí lãnh trầm.

“Tóm lại, đây là biện pháp nhanh nhất, muốn hay không tùy ở nàng.” Hấn vẫy vẫy tay, biểu hiện khoan hồng độ lượng, cũng biểu hiện bố thí một cái thiếp vị trí cấp cho nàng, ra về đối với hấn mà nói cũng không phải trọng yếu như vậy, bất quá —

Hừ! Nàng nếu dám nói một cái không đồng ý, liền thử xem xem!

“Đại thiếu gia ý tứ là nô tỳ nếu thành thiếp của ngài, là có thể điều Bình Nhi cùng Ngọc Diệp, làm cho các nàng đến chỗ ta ở?”

“Đúng vậy.”

Nàng gật gật đầu.” Nô tỳ đã hiểu.” Nàng lập tức đối hấn quỳ xuống, cảm kích hương hấn đập một cái đầu.” Nô tỳ cảm ơn đại thiếu gia ban ân, nô tỳ may mắn được làm thiếp của ngài, tự nhiên sẽ dùng hết tâm lực hầu hạ đại thiếu gia, để báo đáp đại thiếu gia ân đức.”

Nữ nhân này rốt cuộc không hiểu thật hay cố tình không hiểu, mặc kệ nàng có đựng bao nhiêu đầu, đều kém thật xa so với nàng đưa lên một cái thorn môi, hoặc là một cái ôm thật thâm tình, nàng chính là cố tình không chịu chiều ý hấn. (Minnamin: đọc đoạn này lần đầu tiên thấy ca đáng yêu như vậy!)

“Ta mệt mỏi, đêm nay không cần nàng hầu hạ, về phòng của nàng đi.”

Hấn vung tay lên, mệnh lệnh nàng lui ra.

“Nô tỳ tuân mệnh.”

Nàng xuống giường, sửa lại y dung (y phục + dung nhan), cầm lấy ánh nến, cung kính rời khỏi phòng, mãi cho đến khi bước ra ngoài cửa, Khương Thế Dung cũng chưa liếc mắt nhìn lại nàng một cái.

**

Nàng trở lại trong phòng của chính mình, canh giữ cửa ngõ tới cửa kia một khắc, khi chỉ còn chính mình, nàng cả người than ngồi ở ghế trên.

Ông trời! Lòng của nàng đang nhảy lên thật nhanh.

Hấn muốn nạp nàng làm thiếp, nàng..... muốn trở thành thiếp của hấn.

Chuyện này tới rất đột nhiên, nàng một chút chuẩn bị tâm lý cũng không có, phải nói là, nàng chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày như vậy.

Khó có thể dùng lời để tả hết niềm vui sướng đang tràn đầy trong lòng nàng. Hấn sắp là trượng phu của nàng, là người để cả đời nàng dựa vào, giờ đây, nước mắt nàng cơ hồ như muốn trào ra.

Giờ khắc này, nàng rốt cục đã hiểu được, nguyên lai chính mình sớm đã yêu thương nam nhân kia, chính vì vậy nên khi nghe hấn nói muốn nạp nàng làm thiếp, tâm tình nàng mới có thể kích động như thế.

Nàng từ đằng sau gối lấy ra một khối bạch ngọc, lấy ra lần nữa xem; Đây là di vật của mẹ nàng, mỗi khi tưởng niệm đến mẹ, nàng sẽ nhìn bạch ngọc đến gần người.

Nàng đi về phía trước cửa sổ, nhìn sao trên trời, trong miệng lầm bầm nói.” Mẹ..... Con muốn lập gia đình, tuy rằng người kia thực bá đạo, nhưng con thực thích hấn, có thể ở bên người Từ vương, là phúc khí của con, mặc kệ như thế nào, con cũng sẽ không hối hận.....”

Hai hàng nước mắt, nhẹ nhàng rơi xuống, đã từ rất lâu rồi, nàng đã nhanh quên đi tư vị hạnh phúc.

Một đêm nay, nàng cao hứng không thể ngủ say.

Nàng đi về phía trước cửa sổ, nhìn sao trên trời, trong miệng lầm bầm nói:” Mẹ..... Con muốn lập gia đình, tuy rằng người kia thực bá đạo, nhưng con thực thích hắn, có thể ở bên người Từ vương, là phúc khí của con, mặc kệ như thế nào, con cũng sẽ không hối hận.....”

Hai hàng nước mắt, nhẹ nhàng rơi xuống, đã từ rất lâu rồi, nàng đã nhanh quên đi tư vị hạnh phúc.

Một đêm nay, nàng cao hứng không thể ngủ say.

Nghi thức nạp thiếp được chọn tiến hành vào một ngày tốt cuối tháng, mặc dù cũng không giống như nghi thức cưới vợ long trọng phức tạp, nhưng cũng không thể qua loa được.

Bắt đầu từ ngày Khương Thế Dung tuyên bố muốn nạp Từ Vi làm thiếp, Khương phủ liền bắt đầu bận rộn không thôi. Có Khương Thế Dung làm hậu thuẫn, Từ Vi có thể chọn trước vài nha hoàn đến hầu hạ nàng, vì thế hôm đó, nàng liền danh chính ngôn thuận nói với Quản thúc muốn Bình Nhi và Ngọc Diệp làm nha hoàn của nàng.

Đám người Bình Nhi chẳng những được cứu vớt như vậy, còn đem những nha hoàn trước đây khi dễ cho dọa cho kinh hãi, các nàng đối với Từ Vi kỳ thực vừa hâm mộ lại vừa ghen tị, nhưng từ nay cũng phải kiêng kị nàng. (Minnamin: hà hà đương nhiên a, may mà các người có mắt sớm, không thì về sau tí trở thành chính thể của ca các người còn thể thảm hơn a...)

Cửa bị đẩy ra, má Lư tuy mập mập nhưng lại linh hoạt lung lay thân mình tiến vào, đồng thời quay mặt ra sau nói thật to hạ mệnh lệnh.

“Đến đến đến, nâng tiến vào!”

Sau chỉ thị của má, chỉ thấy mọi người mỗi người đem một cái thùng nâng tiến vào, đặt trên bàn.

“Toàn bộ để ở trên bàn, nhanh chút.”

“Cái gì vậy a?”

Từ Vi cùng Bình Nhi và Ngọc Diệp ba người nhìn nhau, ánh mắt đều không giấu nổi tò mò, nhìn những người này đem thùng mở ra, đem một loạt những vải dệt thật tinh xảo hoa lệ để lên trên bàn.

“Oa! Đẹp quá a ~” Bình Nhi cùng Ngọc Diệp nhìn không được hô nhỏ.

Sau khi má Lư chỉ huy, trên bàn chưa đầy các thức vải dệt thượng đẳng do Phụng Chức phường các tự tay làm ra .

Má Lư cười hi hi đối với Từ Vi nói:” Phía sau ta đây là sự phụ của Phụng Chức phường, bọn họ vội tới đây để đo vóc dáng của người. chế bộ đồ mới, sau này người sẽ trở thành thiếp của đại thiếu gia, sao có thể rất keo kiệt, hôm đó nạp thiếp, người phải trang điểm ăn mặc thật xứng với danh phận. (Minnamin:thế mới thấy sao thiếp ở đây lại là danh phận cao quý, chứ như ở trong “Xung hỷ tiểu thiếp” ở nhà ss Vivian, làm thiếp là một nỗi ô nhục a... đúng là hoàn cảnh mỗi tỷ mỗi khác...)

Từ Vi sắp thành thiếp, về sau danh phận cùng địa vị của nàng đều cao hơn so với má Lư, cứ việc như thế,nhưng nàng vẫn là thực thức thời, biểu hiện khiêm tốn có lễ.

“Từ Vi có rất nhiều sự không hiểu, về sau còn phải thỉnh giáo má nhiều.”

“Sao có thể nói như vậy, đây là ngài có phúc khí, ta cũng theo không được đâu! Không chỉ có chỗ bộ đồ mới này, còn có trang sức, son cùng rất nhiều các thứ khác nữa đang tiếp tục được đưa đến.” Má Lư một bên vừa cười vừa nói

“Làm phiền má lo lắng.”

Nha đầu kia không đơn giản, thật am hiểu lễ nghi, sẽ không giống với nữ nhân khác một khi vừa được đắc đạo ân sủng, ánh mắt liền chạy lên để ở trên đỉnh đầu, không đem người khác đặt ở trong mắt, má Lư thầm nghĩ mình đúng là không nhìn lầm người, trong số các nha hoàn, chỉ có nha hoàn kia là đặc biệt nhất, khó trách được đại thiếu gia lại thích nàng như vậy.

“Người thực có tài a, làm cho đại thiếu gia nạp người làm thiếp, thực không có đơn giản nha, nha hoàn đến quý phủ không ít, mỗi miền cũng nhiều, nhưng ta chưa từng gặp qua người nào làm đại thiếu gia có hứng thú quá như đối với người đâu.”

“Hắn..... Trước kia không nạp thiếp sao?”

“Đừng nói thiếp, ngay cả bên mình nha hoàn cũng không có, đại thiếu gia luôn luôn chính mình tự để ý, ở bên người hắn, trừ bỏ Thạch Tiểu cùng a Khoan, sẽ không có một ai khác, ngay cả việc thu người làm nha hoàn cũng là lần đầu tiên, hiện tại lại nạp người làm thiếp, là thực phá lệ a.”

Từ Vi nghe xong cũng không ngăn nổi đỏ mặt, khoe miệng bất tri bất giác đặt ra nụ cười ngượng ngùng.

Nàng là nữ nhân đầu tiên mà hắn muốn nạp làm thiếp, chỉ nghĩ đến đó, lòng nàng飘飘 (bay bay, hìhì) thân thủ sờ lên những tấm vải dệt mềm mại

kia, tâm nàng tựa hồ thực hết sức hạnh phúc.

“Từ Vi có ngày hôm nay, cũng là nhờ có má tạo phúc, không bằng mượn hoa hiến phật, mẹ cũng chọn vài khối vải dệt, làm vài món bộ đồ mới đi.”

“Ai nha, này, điều này sao có thể —” Má Lưu nghe được kinh hỉ nẩy ra.

“Yên tâm, đại thiếu gia đã nói qua, ta muốn làm như thế nào, hấn sẽ không phản đối, đây là ngày vui của ta, cũng hy vọng mọi người mặc bộ đồ mới đến chúc mừng ta, Bình Nhi, Ngọc Diệp, các người cũng đến chọn, mọi người cùng nhau đến làm bộ đồ mới đi.”

Nàng luôn luôn tâm tư thông minh, hiểu được đạo lý đối nhân xử thế, sẽ không một khi đắc đạo, liền đem những người khác thấp hèn hơn mình, bởi vì nàng biết rõ bị người khác chen ép thật rất vất vả, cũng hiểu được người làm nô tài lòng chưa xót, cho nên một ngày — nàng thành chủ tử, tuyệt sẽ không ức hiếp người dưới.

Huống chi, nói không chừng nàng sau này còn có cơ hội phải nhờ những người bọn họ hỗ trợ, nghĩ biện pháp đem hai đệ muội từ trong tay nữ nhân xấu xa độc ác kia đoạt lại đây, bởi vậy nàng tuyệt không muốn trộm bí phương của Như ý tửu phòng, càng không nghĩ sẽ phản bội Khương Thế Dung.

Sau khi ràng buộc trong lòng được coi bỏ, nàng liền tâm tư vui vẻ chờ làm thiệp.

Một tháng sau, nơi ở của tân thiếp đã được làm xong, đặt tên là Từ Lan viện, đây là do Khương Thế Dung đặt theo tên nàng.

Từ sau khi làm thiệp, Từ Vi từ dưới nhân phòng chuyển đến Từ Lan viện, Khương Thế Dung dắt tay nàng, mang nàng đi nơi nơi nhìn xem.

“Nàng nghĩ muốn ta tặng lễ vật gì?” Hấn cười cười hỏi, hào phóng tỏ vẻ, nàng là thiếp của hấn, nàng có thể hướng hấn làm những đòi hỏi.

Từ Vi mặc bộ y phục mới màu đỏ, tóc dài sơ thành thánh? Trên tóc có trâm hoa làm từ Nam Hải trân châu, làm cho nàng càng thêm quyến rũ động lòng người.

Nàng sẽ không vì làm thiệp của hấn, mà quên đi chính mình, nàng cẩn thận thủ lễ giáo, mặt nhẹ nhàng cúi xuống, nói: “Đại thiếu gia đã đối no tỳ đủ tốt rồi, no tỳ thấy thực thoả mãn.”

“Nàng không cần khách khí, nàng nghĩ muốn cái gì cứ nói, châu báu? Trang sức? Đều có thể.”

Nàng chính là cười nhẹ.” Châu báu trang sức, đại thiếu gia lúc trước đã phái người đưa tới cho Từ Vi chọn lựa, nô tỳ đã muốn đủ rồi.”

Hấn chọn mi.” Phải không? Ta nghe nói, nàng đem đại bộ phận châu báu trang sức, ban cho hạ nhân của mình, chính mình giữ lại cũng không nhiều lắm.”

Nàng cẩn thận sát sắc mặt cùng lời của hấn, cân nhắc ngữ khí của hấn, nghe không ra trong đó là cao hứng, hay là hờn giận.

“Nô tỳ tự làm theo ý mình, mong đại thiếu gia thứ lỗi, nếu ngài không thích, nô tỳ về sau sẽ không làm như vậy nữa.”

“Ta nói rồi, tặng cho nàng cái gì, nàng có thể chính mình quyết định xử trí như thế nào.”

“Cám ơn đại thiếu gia.”

Hừ, vẫn là câu nệ như vậy, nữ nhân này rốt cuộc khi nào mới đỡ xuống mặt nạ luôn luôn mềm mỏng, đem tâm giao cho hấn? (Minnanin: tâm thì đã giao cho ca rồi, còn mặt nạ chap cuối tỳ đỡ ca nhá, để cho bọn muội có truyện mà đọc.)

Hôm nay hấn tâm tình tốt lắm, không muốn cùng nàng so đo, có lẽ liền bởi vì nàng khó thuyết phục nàng bướng như vậy, cho nên hấn mới thích nàng.

Nhất tưởng đến đợt lát nữa, nàng nhìn thấy đại lễ hấn tặng cho nàng, hấn cũng không tin, nàng còn có thể bảo trì được mặt nạ này bao lâu!

Bọn họ đi vào hoa viên của Từ Lan Viện, từ xa có tiếng kêu to gọi nàng.” Từ Vi tỷ tỷ!”

Đỗ Từ Vi cả người chấn động, dừng lại cước bộ, khi nghe thấy âm thanh quen thuộc này, nàng kinh ngạc quay đầu lại.

Hai đứa nhỏ tám, chín tuổi, hưng phấn chạy vội lại phía nàng, sà vào trong lòng nàng.

“Tỷ tỷ ~”

“Tùng Tùng, Đậu Đậu? Các người làm sao có thể ở trong này?” Bọn họ đi vào hoa viên của Từ Lan Viện, từ xa có tiếng kêu to gọi nàng.” Từ Vi tỷ tỷ!”

Đỗ Từ Vi cả người chấn động, dừng lại cước bộ, khi nghe thấy âm thanh quen thuộc này, nàng kinh ngạc quay đầu lại.

Hai đứa nhỏ tám, chín tuổi, hưng phấn chạy vội lại phía nàng, sà vào trong lòng nàng.

“Tỷ tỷ ~”

“Tùng Tùng, Đậu Đậu? Các người làm sao có thể ở trong này?”

Đỗ Từ Vi vừa mừng vừa sợ, nàng không thể tin vào hai mắt của mình, nàng được nhìn thấy đệ đệ và muội muội mà nàng quan tâm nhất, cả người kinh ngạc không thể nói nên lời, khó nhận được mà kích động.

“Tỷ tỷ, chúng ta rất nhớ người nha!” Đệ đệ Tùng Tùng, cùng với muội muội Đậu Đậu, liền chạy ngay vào lòng nàng, hai tay nhỏ bé ôm chặt lấy nàng, khóc nức nở.

Hốc mắt của nàng cũng bắt đầu đỏ, nhìn qua nhìn lại bọn họ thật nhanh thật nhanh, như để xác định rằng đây không phải là nằm mơ, đúng là bọn họ chân thật chân thật.

“Tỷ tỷ cũng là, tỷ tỷ cũng..... Cũng rất nhớ các người.....”

Nàng thanh âm nghẹn ngào, tầm mắt mờ hồ, từ sau khi mẹ nàng qua đời, trên thế gian này, chỉ có đệ đệ cùng muội muội là người thân duy nhất của nàng. (Minnamin: tỷ giờ đã có ca là người thân nhất a, về sau còn có “tiểu” Thế Dung nữa a... hắc hắc.)

“Tỷ tỷ, về sau chúng ta thật sự có thể ở ở trong này sao?”

Nàng sùng sốt.” Ai nói cho các người có thể ở nơi này?”

“Là ta.”

Nàng kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn Khương Thế Dung.” Đại thiếu gia?”

Một bên Bình Nhi cùng Ngọc Diệp, nhìn thấy một màn cảm động này, cũng đỏ mắt.

“Là đại thiếu gia phái người đem Tùng Tùng cùng Đậu Đậu đến đây, giao cho chúng ta chăm sóc, còn an bài phòng ở cho chúng, về sau hai hài tử này cũng có thể ở trong này.”

“Không chỉ có như thế, đại thiếu gia còn mời thầy giáo tư thực, đến dạy bọn họ học bài viết chữ nữa.”

Nguyên lai Khương Thế Dung sớm an bài tốt hết thảy, cho tới hôm nay mới cho nàng biết được, hẳn chẳng những phái người đem bọn họ về bên cạnh nàng, cho bọn họ chỗ ở, còn muốn cho bọn họ học bài.

Vì sao? Hẳn vì sao lại biết được? Nàng kinh ngạc đến độ không biết nên nói cái gì cho phải.

Có thể thấy nàng loại vẻ mặt này thật tốt, không uống công hân tiêu phí tâm tư, đem này hai tiểu quý đệ đệ muội muội của nàng lừa gạt mẹ kế mang đến đây.

Hắn thật đặc ý cười, thưởng thức trên mặt nàng những phản ứng thật phong phú.

“Các người đã lâu ngày không gặp, nhất định có rất nhiều điều muốn nói với nhau, hãy hào hào đoàn tụ đi.”

Không đợi nàng mở miệng, hân tiêu sai xoay người tránh ra, để cho bọn họ ba người một chỗ không gian.

Ngày ngày hầu hạ hắn thay quần áo rửa mặt chải đầu, đã không biết bao nhiêu lần.

Nhưng tới nay nàng tâm tình lại đặc biệt bất đồng, Khương Thế Dung cũng biết sau khi hắn làm việc này xong, nàng đối hắn, chỉ có càng nhiều cảm kích.

“Đại thiếu gia.....”

Tay hắn nhẹ nhàng nâng mặt nàng lên, nghiêm chỉnh nói: “Như Thế nào bây giờ nàng vẫn còn gọi ta là Đại thiếu gia?”

“Ta.....”

“Nên gọi ta là cái gì?”

Nàng hồng mặt, xấu hổ vì sự thẳng thắn của hắn.

“Gọi ta Thế Dung, hoặc phu quân, nàng chọn một cái.”

Đúng vậy nha, từ hôm nay trở đi, hắn chính là phu quân của nàng, là ông trời của nàng, của nàng, không nên lại gọi hắn đại thiếu gia.

“Phu quân.”

Hắn gật đầu, lại nói:” Tốt lắm, nhưng ta thật ra thích nghe nàng gọi tên của ta.”

Mặt nàng nhè đỏ, cuối cùng thanh thanh yết hầu, thật sự mở miệng.” Thế Dung.”

Thật là nữ nhân không biết làm nũng mà, nếu đã là thiếp của hắn, nàng nên biết tận dụng “quyền lợi” của mình a, nàng thật cũng không biết thừa cơ lợi dụng, nhưng hắn lại nghĩ chính mình là yêu nàng ở điểm này. (Minnamin: ca thật là muốn tỷ xấu xa a, nào là muốn tỷ lộng chức lộng quyền, nào là thừa cơ lợi dụng... đâu phải ai cũng xấu xa như ca đâu..)

“Nàng vừa rồi là có chuyện muốn nói với ta?”

“Đúng vậy.” Nàng gật đầu.

“Nàng muốn nói cái gì?” Hắn chờ, cảm thấy thật sự rất chờ mong, đợi cả một ngày, thật vất vả chịu đựng được đến buổi tối, chính là muốn nhìn một chút chuyển biến của nàng với hắn.

“Phu quân vì Tử Vi làm hết thảy, Tử Vi vĩnh viễn ghi tạc trong lòng, đời này, Tử Vi sinh là Khương gia nhân, tử là Khương gia quý, cho dù làm trâu làm ngựa, Tử Vi cũng sẽ hào hào hầu hạ phu quân.” Đây đó tất cả đều là từ nàng phở phở lý muốn nói trong lời nói, thiệt tình thành ý, tuyệt không nói dối.

“Ân.” Hắn gật gù, chờ nàng tiếp tục nói tiếp. Bất quá đợi nửa ngày, đều không có câu dưới, hắn đành phải nhắc nhở nàng.

“Sau đó đâu?”

Nàng nghĩ nghĩ, trả lời:” Ngại yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không trộm ngải bí phương, cũng tuyệt không hội phản bội ngài, nếu có chút vì này thế, dạy ta không chết từ tế được.”

Là là là, tốt ngày, xin đừng phát loại này thẻ độc.

“Sau đó đâu?”

“Không có.”

“Không có?”

“Ân, những lời mà Tử Vi muốn nói, tất cả đều đã nói xong.”

“..... Nàng có muốn hay không nhớ kỹ lại, còn có cái gì quên thật quan trọng?” Hắn thực cố gắng bảo trì trên mặt mỉm cười, tự cảnh cáo chính mình không thể dọa đến nàng.

Nàng có chút nghi hoặc, nhìn hắn tươi cười, thực cố gắng suy nghĩ một lần, sau đó thật cẩn thận hỏi:” Phu quân muốn nghe cái gì?”

Những lời hắn muốn nghe còn rất nhiều, hắn muốn nghe nàng nói, chính mình cỡ nào thích hắn, không chỉ là cảm kích, mà là giống như một tiểu nữ nhân, y lại hắn, dựa vào hắn, từ đáy lòng thuần phục cùng yêu thương hắn.

Loại sự tình này, nói ra sẽ không ý tứ, nhưng nếu nói là hắn cam tâm tình nguyện để nàng tiếp tục như vậy với hắn, là dối trá.

Trở thành thiếp của hắn, tự nhiên so ra kém hơn cao hứng khi nàng nhìn thấy hai đê muối sao? Nàng nguyện ý vì hắn làm trâu làm ngựa, lại không nỡ đi đến ý tới tâm ý của hắn. (Minnamin: haizz, hai người này thật là hết thuốc chữa, ca không nói ra tâm ý sao tỷ biết được aaaa...)

Xem ra, địa vị của hắn trong lòng nàng so ra còn kém hơn hai tiểu quý kia, cảm giác này, thật sự là làm cho hắn thực mâu thuẫn lại phức tạp.

Khi hắn đem một loạt các châu báu trân quý nhất cho nàng, nàng tuy rằng bên ngoài mặt mày hơn hớn, nhưng hắn biết, nàng chính là đang ứng phó hắn.

Mặc kệ hắn cho nàng nhiều châu báu trang sức đến đâu, đều mê hoặc không được nàng, kết quả là, muốn cho nữ nhân này nói thật, phương pháp tốt nhất, cũng là nhanh nhất, vẫn là rượu.

Mặc kệ hắn cho nàng nhiều châu báu trang sức đến đâu, đều mê hoặc không được nàng, kết quả là, muốn cho nữ nhân này nói thật, phương pháp tốt nhất, cũng là nhanh nhất, vẫn là rượu.

(Minnamin: ca lại bắt đầu sử dụng “tuyệt chiêu”)

Nhìn lên thấy hắn lấy ra một bình rượu nhỏ khắc hoa tinh xảo, nàng đã biết hắn muốn làm gì tiếp theo.

“Nàng đoán xem đây là rượu gì?”

Nàng thấp giọng nói:” Hoa hồng tửu.”

“Khứu giác của nàng vẫn thật tốt.”

Hắn thật sự là yêu chết cái hảo công phu này của nàng.

“Ta không uống không được sao?” Nàng nhỏ giọng cầu xin.

Hắn lại càng yêu chết cái bộ dáng cầu xin tha thứ này của nàng.

“Hôm nay là ngày vui của chúng ta, chúng ta phải uống xong chén rượu này, mới coi như hoàn thành nghi thức.” Hắn ở ngoài mặt luôn tỏ ra đứng đắn, nhưng bên trong thật ra lại tính toán khôn lường từ lâu.

Đúng vậy, hắn là muốn nàng quá chén, muốn nhìn vẻ mặt hồng hồng ương bướng của nàng, muốn nhìn bộ dáng không kiêng kỵ gì, muốn nghe những lời nói thiệt tình của nàng, nghe một chút nàng đối với hắn là cảm giác gì, rốt cuộc là có thích hay không thích hắn? Nếu để cho nàng hiểu được ý đồ này của hắn, quỷ kế này có thể dùng chơi được nữa sao?

Hương rượu nồng đậm, ở trong miệng nàng như hoá thành lửa nóng, nàng nhắm mắt lại, cảm thấy như gió nhẹ thổi qua, chim chóc như đang ở trong đầu nàng treu chọc. (Minnamin: ý ty là trong đầu ong ong như có tiếng chim kêu đó...ta cũng chịu là cảm giác gì luôn, tại ta chưa bao giờ uống say a...)

“Rượu nguyên chất đúng là thật thơm a, có một cỗ hương thật đậm mà không nồng, Hoa hồng tử này, không hổ là tần gia chi bảo của Như Ý tử phùng.”

Hắn uống một ngụm, lạc môi dưới, nhìn hạ xem nàng uống rượu, nếu hắn không ngừng, nàng cũng vẫn tiếp tục phải uống.

Càng nhiều rượu nóng, chảy vào hầu gian, nàng cảm giác được thần hi mưa móc, mùa đông tuyết đầu mùa, trở về chỗ cũ ngân nga, hương khí di lâu. (đoạn nì mình không rõ lắm, tóm lại ty sắp “tuyệt” rồi ^^~)

Hắn không ngừng lấy môi giúp nàng uống rượu, giao triền lời lẽ, tình ý nồng đậm.

Nàng đã phân không rõ, là mùi rượu làm nàng mất tỉnh táo, hay là bị hắn hôn đến thần trí không rõ.

Khương Thế Dung đã có thể nhận ra bộ dáng uống rượu của nàng, nên hắn biết cách cho nàng uống không nhiều lắm nhưng cũng không ít lắm, đến thời điểm nàng đã có men say, hắn cũng đỡ xuống mặt nạ lạnh lùng trên mặt, ánh mắt thật mềm mại nhu tình (Minnamin: nản hai người cứ dùng mặt nạ với nhau aaaa, người thì mặt nạ lạnh lùng, người thì mặt nạ mềm mại dịu dàng ngoài mặt, haizzz, đây có phải lễ halloween đầu aaaa...)

“Từ Vi.” Hắn khinh gọi của nàng khuê danh.

Nàng ánh mắt lơ mơ nhìn hắn.

“Đại thiếu gia.”

Hắn lắc đầu.” Là phu quân mới đúng.”

Nàng lộ ra nụ cười mềm mại đáng yêu, làm nàng đáp trả hắn một tiếng một tiếng.” Phu quân.” Nàng cười với hắn, hơn nữa là cười thật sự vui vẻ.

“Nàng thực sự vui vẻ?”

Nàng dùng sức gật đầu.” Vui vẻ.”

“Bởi vì được gặp lại đệ muội?”

“Àn.”

“Còn có đâu?” Hắn trong lòng nóng bỏng hỏi.

“Còn có được làm thiếp của đại thiếu gia.”

“Làm thiếp của ta, nàng thực vui vẻ sao?”

“Đúng vậy nha.” Nàng không chút nào lo lắng gật đầu.”Nếu không người nghĩ, Từ Vi làm sao phải làm thiếp của người.”

“Ta nghĩ đến nàng là vì giúp hai nhà đầu kia.”

“Cũng đúng a, nhưng trọng yếu là ta thích người thôi, người biết không? Có thể làm thiếp của người, ta đã thật cao hứng biết bao...”

Hắn đáy mắt nhiên rực hỏa.” Nha, nàng không chán ghét ta?” Tay hắn, nhẹ nhàng ôm thắt lưng của nàng.

Nàng lắc đầu.” Mới không đâu, ngay từ đầu là có chút sợ người, nhưng là dần dần, người càng ngày càng ôn nhu, ta cũng không hiểu được sao lại thế này, thấy người, tâm ta nhảy lên thật nhanh, tim đập thật mau a, hầu hạ người, ta thật hảo vui vẻ, người vì thương vụ phải xa nhà một chuyến, mới vài ngày

không trở về, ta một lòng liên lo lắng thật lâu, dường như là giống mất mát cái gì.” Nàng vừa nói, mặt còn úy khuất suy sụp xuống dưới, bộ dáng đáng thương hề hề.

“Nha? Còn có đâu?” Hấn lặng lẽ đem nàng ôm lấy, đặt nàng ở trên giường, giúp nàng cởi giày thêu, chính mình cũng cởi giày, nằm lên giường, một đôi tay, thực tự động cởi bỏ trên người nàng những “chướng ngại vật” trói buộc.

“Ngay từ đầu, ta xác thực không tình nguyện hầu hạ ngươi, bởi vì ngươi bá đạo. Thích khi dễ người khác, nhưng là..... Sau này ngươi lại càng ngày càng ôn nhu, hàng đêm cùng ngươi cộng chằm, dần dần, ta không chán ghét ngươi, mà hôm nay, ngươi đem bọn họ đến cho ta, ta thật sự thật là cao hứng, thật là cao hứng a.....”

Hấn sùng sốt, nhìn nàng hốc mắt biến hồng, những giọt nước mắt như những hạt châu, liền như vậy rơi xuống.

“Nàng như thế nào lại khóc?”

“Ta là vui vẻ quá mà khóc ~”

“Ngốc..”

Hấn nhẹ nhàng lau đi nước mắt của nàng, cũng giống như đang từ từ đỡ xuống mặt nạ của nàng, giờ đây nàng hoàn toàn tựa như một đứa nhỏ đáng yêu đang làm nũng, không hề cố kỵ ở trước mặt hấn rồi.

Giờ khắc này, nhìn gương mặt thật tình của nàng, hấn mềm lòng, đem nàng ôm vào trong ngực, nàng cũng tự động rúc vào trong ngực rắn chắc rộng rãi mà ấm áp của hấn, thuận theo hấn như một con mèo nhỏ, tùy ý cho hấn vuốt ve nàng.

“Ta nhất định sẽ hảo hảo hầu hạ ngươi, trước kia là vì bị ép buộc, nhưng hiện tại, ta là cam tâm tình nguyện.....”

Môi hấn gọi lên nụ cười.

“Ta biết.”

Mỗi khi ôm nàng một hồi, hấn liền càng thêm phát hiện nàng càng ngày càng đẹp, nàng, không phải là một nha đầu, mà là một nữ nhân mềm mại như nước, mỗi khi dựa vào người hấn tròn bóng, nàng càng thêm xinh đẹp diễm lệ vạn phần, nữ tử này đủ để gọi lên dục vọng mãnh liệt trong hấn.

Mà khi ở trước mặt hấn rồi, hấn thấy nàng dường như giống một đứa trẻ, hấn lại cảm thấy nàng nhu nhược bất lực, làm từ đáy lòng hấn dâng lên dục vọng muốn bảo hộ.

Hấn rốt cục hiểu được, nguyên nhân nổi bật nhất chính mình vì sao nóng lòng muốn nạp nàng làm thiếp — hấn không chỉ muốn giữ nàng ở bên người, mà càng muốn bảo hộ nàng.

Thân hình cường tráng, cẩn thận vây khốn bảo vệ thân hình mảnh mai trong lòng, vừa lòng nghe nàng bên tai ní non, đối với hấn nói hết chân ý giấu ở tận đáy lòng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thanh Tể Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Toàn bộ buổi sáng, Khương Thế Dung đều ở từu phùng xử lý trường vụ, ngày thường mãi tới buổi chiều hấn mới trở về, hôm nay hấn là hiếm hoi mới trở về nhà một chuyến giờ này. Vừa bước chân vào cửa lớn, Quân thúc lập tức cung kính chào đón hấn.

“Đại thiếu gia.”

“Ta sắp xa nhà một chuyến, chuẩn bị ngựa cùng lương khô.”

Quân thúc cung kính nói:” Ta lập tức đi chuẩn bị.”

Khương Thế Dung hướng nội viện đi đến, dọc theo đường đi, giao cho Quân thúc xử lý một số việc, phụ trách bảo hộ hấn Thạch Tiều, luôn theo bên người hấn.

Sau khi xuyên qua khúc cầu cùng hành lang dài, khi đang đi qua mai viên, tiếng cười thanh thúy sang sảng truyền đến bên tai, làm cho hấn dừng bước.

“Chuyện gì lại náo nhiệt như vậy?”

Hắn nhìn hướng Mai viên, chỗ có nhất đại phiến lâm viên, thực kinh ngạc không hiểu vì sao chỗ đó trở nên náo nhiệt như vậy từ lúc nào. Trừ bỏ lễ mừng năm mới hằng năm, trong Khương phủ, đã rất nhiều năm không có chuyện gì náo nhiệt như vậy.

“Là nhị thiếu gia cùng tam thiếu gia bọn họ.” Quân thúc khom người nói.

“Nha?”

Việc này cũng khó trách, hắn hiểu được hai đệ đệ tuổi còn trẻ hiếu động, đại khái là theo một ít nha hoàn đang đùa đùa giỡn giỡn. Ngày thường, thương vụ của tửu phường chủ yếu từ hắn này đại ca nắm trong tay, chỉ giao cho hai đệ đệ một ít trưởng vụ đơn giản, có lẽ hắn nên cho bọn hắn công tác nhiều một chút nữa, miễn làm cho bọn họ rất nhàn, cả ngày nếu không phải cười ngựa săn bắn, chính là đấu cùng nha hoàn vui vẻ.

“Phu nhân đâu?” Hắn hỏi.

“Phu nhân cũng đang ở mai viên.”

Khương Thế Dung cước bộ tiếp tục đi lên phía trước sắp rời khỏi, nghe vậy đột nhiên đứng lại, quay đầu lại, nhìn mi nhìn Quân thúc.

“Nàng ở mai viên? Ở cùng với bọn họ?”

Quân thúc cung kính nói: “Đúng vậy.”

Khương Thế Dung tựa hồ không thực tin tưởng đây là sự thực, hắn lập tức thay đổi phương hướng, hướng mai viên đi đến.

Cây mai đại thụ này tuy rằng đến mùa đông mới có thể nở hoa, nhưng nơi này cũng có rất nhiều loại hoa cỏ cây cối bốn mùa, toàn bộ lâm viên, đều là đất đai của Khương phủ.

Khương Thế Dung xuyên qua cổng vòm, nhìn thấy một đám người đang vui vẻ cười đùa, hai đệ đệ Thế Hoài cùng Thế Quảng, quả nhiên cũng ở trong đó.

“Tẩu tử (chị dâu), sao lại lâu như vậy a, có gì không tốt sao?”

“Đừng thúc giục nha! Không thấy ta đang ở chỗ này cố gắng tìm sao!”

Khương Thế Quảng đứng ở dưới tàng cây, dựa vào thân cây, lấy vạt áo làm thành một cái hứng chuẩn bị tiếp theo sẽ rơi người trên cây thả trái cây xuống, mà người còn lại là Khương Thế Hoài đang ngồi một mình trên mặt cỏ, vừa ăn trái cây, vừa một bên cùng Ngọc Diệp bên cạnh nói nói cười cười.

“Phu nhân, cẩn thận một chút nha!” Bình Nhi vẻ mặt lo lắng ngẩng đầu nhìn trên cây.

“Tỷ tỷ! Bên kia! Bên kia!” Hai cái tiểu quỷ, ở dưới hưng phấn vừa nói vừa nhảy nhót lung tung.

“Bên kia? Rốt cuộc là bên nào?”

“Chính là bên kia thôi! Có một quả hồng cực lớn a!”

Có tiếng của nàng đáp lại, nhưng hắn vẫn không hiểu nàng rốt cuộc là đang ở nơi nào?

Khương Thế Dung giật mình nhìn lại, hắn không nhìn lầm đi, nữ nhân đang trèo qua trèo lại trên cây kia, đúng là người mà hắn mới ạp làm thiếp, Đổ Từ Vi.

Nàng cư nhiên trèo cây? Hơn nữa còn không phải là cây bình thường, đây chính là một cây đại thụ rất cao a.

Nhìn thân cây trần trụi kia, vừa thẳng lại vừa thô, nàng là như thế nào trèo lên được tới đó đi? Hắn không thể không tưởng tượng đến cảnh, thiếp của hắn giống như một con khỉ ôm nhánh cây, từ nhánh này nhảy sang nhánh khác, lần lượt đem trái cây hái được quăng xuống dưới.

“Trái cây tới rồi! Tiếp theo!”

“Không thành vấn đề!”

Một quả trái cây lại được quăng xuống, Khương Thế Quảng chuẩn xác tiếp được, nhìn trái cây.

“Hắc! Tẩu tử! Trái cây người vừa hái quả thực rất được nha, vừa to lại vừa chín.” Hắn vừa nói vừa cắn.

“Uy! Ai nói trái đó là cho người ăn, ta muốn cho Bình Nhi!”

Bình Nhi xua tay.” Ta không quan hệ, Thế Quảng thiếu gia ăn thì tốt rồi.”

Khương Thế Quảng cười nói:” Vẫn là Bình Nhi sẵn sóc, không bằng chúng ta cùng ăn trái cây này đi, người nếm thử xem, rất ngon a.”

Được thiếu gia khen ngợi, Bình Nhi toàn bộ mặt trở nên đỏ bừng. “Nô tỳ là nha hoàn, sao có thể cùng thiếu gia ăn chung được?”

“Có quan hệ gì,Bình Nhi người mau ăn, nếu không nhanh ta đảm bảo hấn sẽ lợi dụng thời cơ ăn hết sạch đó.”

“Hắc, tẩu tử, ta có nhỏ mọn như vậy sao?”

“Người là một đại nam nhân, rõ ràng biết trái cây kia còn chưa đủ người tắc hàm răng, cùng ăn chung trái cây với người, cuối cùng chỉ có thể ăn hột.”

Lời này vừa nói ra, mọi người toàn cười thành một đoàn. Khương Thế Dung lẳng lẳng nhìn này một màn, cảm thấy kinh ngạc.

Khi nào thì nàng cùng hai cái đệ đệ như vậy thân thiết? Thực kinh ngạc nhìn nàng cùng bọn đệ đệ, như thế nói nói cười cười thực vui vẻ.

Hắn chưa từng gặp qua nàng hoạt bát vui vẻ như thế. Nàng không hề cố kỵ lớn tiếng cười, không có câu nệ, hoàn toàn thả lỏng, đây là hấn lần đầu thấy nàng hưng phấn một hồi như thế, nàng bây giờ giống như một đứa nhỏ, cười đến vô câu vô thúc, làm cho hấn nhìn thấy mê mẩn.

Cao thẳng thân ảnh chậm rãi hướng đại thụ đi đến, nguyên lai bọn họ đang mãi cười đùa, vừa thấy đại thiếu gia đến, giật nảy mình.

Làm khi Bình Nhi và Ngọc Diệp phát hiện đại thiếu gia đang đứng ở sao người, hai người đều bị dọa đến choáng váng, Khương Thế Hoài và Hương Thế Quảng vừa thấy đại ca đến, cũng kinh ngạc rất nhiều, nguyên bản thái độ hi cười lập tức hoá thành nghiêm trang cẩn thận. Về phần hai hài tử Tùng Tùng và Đậu đậu, nhìn thấy đại thiếu gia uy nghiêm, cũng co rúm lại, trốn sau Bình Nhi và Ngọc Diệp.

“Đại ca.....”

Khương Thế Dung thân thủ, ý bảo an tâm một chút chớ kinh động nàng, sau đó ánh mắt hấn, thẳng tắp khóa trụ cái đã nha đầu đang ở phía trên kia .

Ban ngày, hấn ở tửu phòng bận về việc.. thương vụ, bình thường qua bữa tối mới trở về, cũng không biết được, ban ngày nàng là đáng yêu như vậy, luôn cười to, cũng sẽ nghịch ngợm.

“A, thái đến! Thái đến!”

Từ Vi hưng phấn cầm trong tay quả trái cây cuối cùng, vui vẻ kêu to.” Trái này so với cái khác đều là hồng nhất, thật là xinh đẹp đâu!”

Hiện trường một trận yên lặng, không ai dám lên tiếng.

Từ Vi không nghe được thanh âm của bất luận kẻ, nghĩ rằng mọi người đang ở dưới kia phân chia trái cây, không quan hệ, chờ bọn hấn nhìn thấy trái cây này trong tay nàng xong, khẳng định sẽ hội hô thật to.

Nàng lạnh lợi treo xuống, một tay cẩn thận cầm lấy trái cây; Quả này nàng sẽ giữ làm của riêng nàng, không uống công nàng vất vả nửa ngày đi hái, quả thực thái tốt màu mỡ .

Bởi vì đang cười trộm, cho nên nàng không chú ý tới người ở dưới tàng cây, đang đứng chờ nàng.

Khi nàng đã xuống đến một nhánh cây thấp nhất, một đôi tay rắn chắc thân đến, dễ dàng đem nàng bế xuống dưới.

“A, cảm ơn người, tam thiếu gia —” Nói một nửa nàng bỗng dừng lại, trừng lớn mắt, chống lại một đôi ưng mâu rất quen thuộc.

Nàng không nhìn lầm, người đang ôm nàng, đúng là Khương Thế Dung.

“Phu, phu quân? Người làm sao có thể ở trong này?”

“Phu, phu quân? Người làm sao có thể ở trong này?”

Ông trời! Hấn ở trong này đã bao lâu? Đến đây lúc nào? Lúc này, hấn hấn là phải ở tửu phòng mới đúng nha!

Hấn nhìn gương mặt lem luốc, cùng với sợi tóc có chút hỗn loạn, mùi phấn thật giống như đã nha đầu, so với bộ dáng quý củ ngày thường, giống như cách xa vạn dặm.

Hấn tỉnh tê đánh giá nàng từ trên xuống dưới, rồi làm bộ mặt nghiền ngẫm một chút, ngữ khí có vẻ ý vị thâm trường. “Ta cũng không biết, nguyên lai ngày thường nàng lại thường treo cây như vậy?”

“Ách..... Đây..... Đó là..... Bởi vì.....”

Thực không xong, hấn có thể hay không tức giận? Tức giận nàng không giữ nề nếp? Tức giận nàng không biết thân phận là thiếp của hấn, đã làm mất mặt hấn?

Nếu sớm biết trước hấn sẽ trở về lúc này, nàng sẽ không treo lên cây. Để cho hấn thấy bộ dạng chính mình thô lỗ như vậy, thực là đen đui mà!

(Minnamin: tỷ đâu có bik rằng ca thích bộ dạng thô lỗ này của tỷ a...)

Nàng nhanh chóng rời khỏi vòng tay đang ôm ấp của hắn, sửa sang lại dung nhan, gương mặt khẽ cúi xuống, cửa chi có lẽ, sau khi áp chế bối rối tông lòng, mới cung kính nói. “Là vì hôm nay thời tiết đẹp như vậy, mới nhất thời tâm huyết trào dâng mà thôi.”

Nàng lại hồi phục lại bộ dáng câu nệ với hắn, giống như thường ngày vậy, cung kính mà có vẻ gò bó, chuyển biến này của nàng, làm cho hắn mi tâm ninh ra, bộ mặt không khỏi hờn giận.

Không thích!

Hắn không thích nàng câu nệ như vậy, hắn hy vọng nàng cũng có thể cười thật tự nhiên với hắn.

Vì sao nàng có thể ở trước mặt người khác tận tình thoải mái cười to, đối với hắn lại không được?

Hắn đột nhiên ghen tị với hai đệ đệ, rõ ràng nàng là người của hắn, nhưng hắn lại không có được nụ cười của nàng, nghĩ đến đây, tâm tình hắn trở nên thực buồn bực.

Từ Vi cẩn thận quan sát lời nói cùng sắc mặt hắn, nghĩ rằng nguy rồi! Hắn quả nhiên mất hứng.

Nói cũng đúng, một nữ nhân lại đi treo cây, còn ra thể thống gì, nếu như bị người khác biết, sợ sẽ làm hắn không còn mặt mũi nào, khó trách hắn thật mất hứng. (Minnamin: haizz, tiếc là 2 anh chị hiểu sai ý nhau quá a.)

Càng nhìn thấy hắn gương mặt lãnh trầm, nàng lại càng cẩn thận câu nệ. (Minnamin: thế mới chết chứ...)

“Phu quân cả ngày bận về việc... thương vụ, nhất định là mệt mỏi đi, thiếp lập tức mang nước rửa mặt đến, hầu hạ người nghỉ tạm trong chốc lát.” Nàng xoay người phân phó.” Bình Nhi, các người đem bọn họ dẫn đi ngủ trưa trong chốc lát đi.”

“Vâng.” Bình Nhi cùng Ngọc Diệp hiểu ý, lập tức thức thời đem hai hài tử mang đi.

Hai cái bóng dáng đang lén lút chột dạ bên cạnh, cũng tinh thần không biết quỷ không hay trốn mất.

“Nhị đệ, Tam đệ, các người muốn đi thế nào?” Thanh âm lãnh trầm chất vấn, làm cho hai huynh đệ nguyên lai chuẩn bị trốn thân mình cứng lại, tất cả đều đứng bất động, da căng thẳng.

“A..... Đại ca, còn có cái gì phân phó?”

Đại ca ánh mắt uy nghiêm, trừng mắt lườm làm cho bọn họ lạnh đến tận móng. (Minnamin : cái này là của tác giả, không phải từ của ta nha.)

“Hai người các theo ta lại đây.” Khương Thế Dung bỏ lại mệnh lệnh phía sau, xoay người rời đi.

Khương Thế Hoài cùng Khương Thế Quảng hai huynh đệ nhìn không được liếc mắt một cái nhìn nhau, biểu tình toàn bộ suy sụp xuống dưới, biết lần này thật là thảm thảm! Bọn họ không dám cãi lời đại ca, đành phải đi theo.

Nhìn bóng dáng Khương Thế Dung rời đi, Từ Vi cảm thấy một nỗi cô đơn không nói nên lời.

Phu quân không nói một tiếng liền bỏ lại nàng, xem ra lần này hắn thật sự mất hứng. Nàng một mình đứng lại đó, nhìn trái cây trong tay, có chút buồn bã, thầm nghĩ về sau, nàng đừng treo cây vẫn là tốt hơn... .

Nàng khổ sở nhìn trái cây trong tay, không chú ý tới bóng dáng anh tuấn đang rời bước đi kia, vừa đi mấy bước lại quay lại, hướng nàng bước đến.

Khi người hắn tới trước mặt nàng, nàng kinh nghi bất định, ngây ngốc nhìn Khương Thế Dung.

“Trái cây này, ta muốn.”

A?

Nàng còn không kịp phản ứng, trái cây trong tay đã bị hắn cướp đi, không nói hai lời, hắn lại rời khỏi, để lại nàng một mình đứng tại chỗ, ánh mắt ngây ngốc nhìn theo.

Hắn..... Cưng nhiên đoạt trái cây của nàng?

Hôm nay bữa tối vừa qua, hai huynh đệ Khương Thế Dung cùng Khương Thế Quảng vội vàng tìm đến chỗ Từ Vi, vừa thấy nàng, hai người lập tức phun mật vàng.

“Tẩu tử, người có phải cùng đại ca cãi nhau hay không?”

“Ta?”

“Đúng vậy nha, bằng không đại ca vì sao không vui?”

“Hắn không vui sao?”

“Là chúng ta tới hỏi ngươi, như thế nào ngươi lại hỏi ngược lại chúng ta?”

Nàng lắc đầu.” Ta không biết.”

“Nếu các ngươi cãi nhau, phiền ngươi hãy nhanh nhanh an ủi đại ca.”

“Đúng vậy, bằng không hai chúng ta sẽ mau một chết.”

“Sao lại thế này? Các ngươi thoát nhìn dường như đâu có giống sắp mau một chết.”

“Đã nhiều ngày nay đại ca không biết là như thế nào lại đem hai chúng ta bắt đến tửu phòng làm việc, đã vậy còn giao cho chúng ta một đồng chuyện lớn để giải quyết a.”

“Nhất định là các ngươi thường ngày làm việc không chuyên tâm, cho nên hắn mới có thể đối với các ngươi nghiêm khắc như vậy a.”

“Trời đất chứng giám a, chúng ta tuy rằng bình thường thích vui chơi, nhưng đối với những công việc đại ca giao cho công tác, đều là tận tâm hết sức đi làm.”

Hai huynh đệ khóc không ra nước mắt, biểu tình một bộ thiên muốn thác hạ.

“Cũng không biết đại ca gần đây là ăn nhầm cái gì vậy, thường xuyên nổi nóng, mỗi ngày đem chúng ta theo tập thể dục buổi sáng cho đến muộn.”

“Không chỉ có như thế, đại ca còn quy định từ giờ trở đi, nếu chúng ta phạm vào một chút sai lầm, liền phạt chúng ta ngủ ở tửu phòng, không cho phép trở về phủ.”

Nhìn hai huynh đệ bọn họ bộ dáng thống khổ biểu tình, làm chọc cho nàng nở nụ cười.

“Hắc, ngươi còn có tâm tình vui sướng khi người khác gặp họa sao?”

Bọn họ càng nói, nàng lại cười đến càng vui vẻ, bất quá xem bọn hắn khó chịu năn nỉ, nàng cũng không nhẫn tâm, cuối cùng đáp ứng.

“Được rồi, ta sẽ giúp các ngươi khuyên nhủ hắn, nói hắn đừng với các ngươi quá nghiêm khắc.”

“Đa tạ.”

Từ Vi ở mặt ngoài mỉm cười, kỳ thật trong đáy lòng, cũng có một phần tâm sự, chính là không ở trước mặt hai huynh đệ bọn họ biểu hiện ra ngoài thôi.

Nàng cảm giác được, Khương Thế Dung ngày gần đây đều có chút lãnh đạm, bởi vì, hắn cũng chưa chạm vào nàng.

Hắn ghét nàng rồi sao?

Nàng không thể không để ý, nhưng càng là thương hắn, nàng càng thật cẩn thận, từ khi trở thành thiếp của hắn, nàng hy vọng chính mình cứ chỉ hoà đáng, hợp với thân phận, dù sao hắn cũng là có uy tín danh dự nam nhân của hắn.

Nàng hiểu được, một ngày nào đó, hắn sẽ có khả năng nạp thêm thiếp mới vào, thay thế được vị trí ủa nàng, đến lúc đó nàng sẽ thất sủng.

Đay chính là số mệnh của nữ nhân, phụ thân của nàng cũng có một đồng thiếp, nàng còn có cả mẹ kế, cho nên từ khi còn rất nhỏ nàng đã biết, nữ nhân có thể dựa vào yêu thương ân sủng của nam nhân thời gian không có nhiều lắm.

Nàng đã sớm có chuẩn bị tâm lý, nhưng ngày này tựa hồ như tới quá sớm, trong lòng nàng thật đau.

Nàng hiểu được, một ngày nào đó, hắn sẽ có khả năng nạp thêm thiếp mới vào, thay thế được vị trí ủa nàng, đến lúc đó nàng sẽ thất sủng.

Đay chính là số mệnh của nữ nhân, phụ thân của nàng cũng có một đồng thiếp, nàng còn có cả mẹ kế, cho nên từ khi còn rất nhỏ nàng đã biết, nữ nhân có thể dựa vào yêu thương ân sủng của nam nhân thời gian không có nhiều lắm.

Nàng đã sớm có chuẩn bị tâm lý, nhưng ngày này tựa hồ như tới quá sớm, trong lòng nàng thật đau.

Đứng ở ngoài thư phòng, thấy bên trong đèn đuốc còn sáng, đã nhiều ngày nay, hắn đều ở thư phòng cho đến tận khuya, cũng không cần nàng canh giữ ở một bên để hầu hạ, cho nên hắn đều là một mình tịch tịch đi vào giấc ngủ.

Nàng đẩy cửa ra, đem một ly trà tiến vào, lẳng lặng đặt ở trên bàn, không có làm phiền hấn, mà là đứng lặng một bên, chờ.

Hấn không mở miệng, nàng cũng không quấy rầy, thời gian liền cứ như vậy lẳng lặng trôi qua.

“Có việc gì?” Mãi đến khoảng nửa đêm, thanh âm trầm thấp vang lên, nhưng ánh mắt của hấn cũng không rời khỏi sôa sách trên bàn.

“Thiếp có một chuyện, muốn thỉnh giáo phu quân.”

“Nói.”

Nàng cẩn thận quan sát hấn, cảm thấy hấn đêm nay tâm tình tựa hồ có chút thoải mái hơn, liền mở miệng.

“Là chuyện có liên quan đến nhị thiếu gia cùng tam thiếu gia.”

Hấn vẫn như cũ không ngừng đầu, chuyên chú xem sôa sách, hấn không tiếp tục hỏi, nàng đành phải kiên nhẫn chờ.

Là nàng cảm nhận sai sao? Vì sao nàng luôn lại cảm thấy không khí chung quanh đột nhiên trở nên trầm trọng. (Mình nghĩ là vì mùi dấm chua đó...)

“Bọn họ làm sao vậy?” Ngực khí của hấn rất bình thản, tựa như không có sức nặng, nhưng càng như vậy nàng lại càng ngửi được mùi không ổn. (Mình: Ta đoán đúng mà, mùi dấm, J)

Nàng từ nhỏ đã học cách quan sát sắc mặt, cử chỉ của người xung quanh, bởi với nàng chỉ có như vậy cuộc sống mới có thể yên ổn, mặc dù hiện tại nàng không hiểu vấn đề ở đâu mà ra, nhưng nàng hiểu được vẫn là nên thay đổi tâm ý, quyết định đánh mất ý niệm trong đầu.

Lời này, vẫn là không nên hỏi thì tốt hơn.

“Không có gì, thiếp không quấy rầy ngài nữa, cáo lui.”

Nàng xoay người toan rời đi, nhưng ngay lập tức, bên hông bị cánh tay hữu lực vòng trụ, lại đem nàng kéo trở lại, hơi thở nóng rực ở bên tai nàng ngay cả thổi mạnh, mang theo tức giận.

“Nàng rốt cuộc muốn nói cái gì?”

Nàng trái tim cả kinh, mắt nhìn hấn đang cố nén giận, nhỏ giọng trả lời: “Không có việc gì.”

Nếu đã mở miệng, hấn sẽ không cho phép nàng đem lời đề ở trong lòng nữa.

“Vì sao không nói!”

“Bởi vì ngươi đang tức giận.”

“Ta không có.”

“Ngươi có.”

Hấn trừng mắt nhìn nàng, lửa giận như bốc lên tận mi tâm, hấn cố gắng khắc chế không đúng tức giận nàng, nhưng hấn chính là không nhịn được. Hấn không thể không thừa nhận, hấn xác thực là đang tức giận, bởi vì nghe được nàng nhắc tới chuyện của hai đệ đệ.

Khuôn mặt ngăm đen uy nghiêm kia, cố gắng khôi phục lại bình tĩnh, nếp nhăn ở mi tâm cũng thoáng vuốt lên, ngực khí chuyển thành ôn hòa.

“Ta không tức giận, nàng nói đi.”

Nàng trong lòng bán tín bán nghi, có chút không xác định, lúc này, nàng nhìn không ra Khương Thế Dung rốt cuộc là đang suy nghĩ cái gì?

Nhìn những đường cong nhu hòa trên mặt hấn, nàng bất chợt lại nghĩ đến vẻ mặt khẩn thiết cầu xin của hai vị thiếu gia, nàng lại do dự. nhưng trong lòng mới an tâm thêm một chút mà mở miệng.

“Kỳ thật cũng không có việc gì, chỉ là hai vị thiếu gia gần đây tựa hồ mệt chết đi, đại khái là vì thương thụ tại tửu phòng quá nặng, công việc chồng chất bất quá sinh ra mệt mỏi, cho nên ta suy nghĩ, phu quân có thể đối với bọn họ không cần rất nghiêm khắc như vậy hay không, làm cho bọn họ phải mệt đến thở không ra hơi?”

“Là bọn hấn nhờ nàng nói giúp?”

“Không phải, là ta chính mình muốn nói, bởi vì ta lo lắng bọn họ.” (Mình: tỷ chết do câu nói này, vào tai huynh trở nên mờ ám...) Vì sợ hấn giận chó đánh mèo lại hại hai huynh đệ Thế Hoài Thế Quảng càng thêm, nàng sửa miệng đem trách nhiệm đặt lên người chính mình.

Con người đen lửa giận lại lập tức bốc lên nồng đậm, tương chừng không thể dập tắt được, hấn nhìn không được ghen ghét dữ dội.

Nàng có thể đối với người khác tươi cười, đối với người khác đùa giỡn, hiện tại, lại vì người khác tới cầu tình với hắn, nhưng đối với hắn lại chỉ thấy chung câu nệ có lẽ, tựa như giữa hai người có một bức tường vô hình ngăn cách trong lúc đó vậy.

Nàng cho tới bây giờ cũng không có yêu cầu hắn cái gì, cũng không đối với hắn làm nũng, rõ ràng là thích hắn, lại chính là không chịu biểu hiện ra ngoài, chỉ có khi ban đêm hoan ái, hắn mới có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của nàng, cảm nhận được nàng vì hắn mà lửa nóng.

Trong lòng bức mình làm hắn cảm tức, nhưng hắn nói không nên lời, cũng biết nàng cảm thấy hoang mang.

Thực không hiểu nữ nhân này vì sao lại đối với hắn thật cẩn thận như vậy?

Hắn thực cũng không muốn mỗi lần đều chỉ còn cách đem nàng uống rượu đến khi quá chén, mới có thể thấy được ánh mắt quan tâm yêu mến của nàng, nhìn thấy nàng đỡ xuống mặt nạ, nằm ở bên cạnh hắn, bày ra bộ dáng nhu tình như nước.

Nhưng, hắn nên làm như thế nào, mới có thể làm cho nàng đỡ xuống phòng bị với mình đây?

Nàng cẩn thận quan sát hắn, không rõ hắn vì sao không nói lời nào, về mặt vì sao lại phức tạp như thế?

“Phu quân?” Nàng nhẹ nhàng gọi.

Hắn buông ra nàng, lạnh lùng mệnh lệnh:” Nếu không có việc gì khác, lui ra đi.”

Nàng còn muốn mở miệng nói cái gì đó, nhưng nhìn thấy bóng dáng lạnh như băng này, làm nàng cảm thấy hắn đột nhiên trở nên thật xa cách, xa đến nàng không thể nắm bắt được.

Rốt cục, nàng một chữ cũng nói không nên lời, hối hận chính mình không nên nói chuyện này với hắn.

“Thiếp thân cáo lui.” Nàng khom người vén áo thi lễ, bước ra trước cửa. Quay đầu nhìn hắn một cái, nhẹ nhàng hít một tiếng, rồi đi ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thanh Từ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Sáng sớm ngày hôm sau, nàng mới được biết nguyên lai Khương Thế Dung muốn xa nhà một chuyến, hơn nữa là hôm nay sẽ xuất phát, đại khái đi hai tháng mới trở về.

Hắn cũng không có báo cho nàng biết chuyện này, nàng là từ chỗ má Lư mới biết được

Sáng sớm tinh mơ, mặt trời mới chỉ lấp ló, nàng bước nhanh đi, một đường theo Từ Lan Viên đi đến đại sảnh trước cửa lớn, nhìn thấy một nhóm người đang việc đem hành lý chuyển lên xe ngựa, còn Khương Thế Dung đang đứng hướng Quán thúc chỉ huy dặn dò một số công việc.

Nàng từng bước đi đến, tim đập nhanh liên hồi, nhìn thấy Thế Quảng, nàng bèn vụng trộm kéo hắn đến một bên

“Đại ca ngoại muốn xa nhà một chuyến?”

Thế Quảng kinh ngạc nhìn nàng:” Tẩu không biết?”

“Vô nghĩa, ta nếu biết, còn hỏi ngoại sao? Dĩ?” Nàng lúc này, mới phát hiện Thế Quảng một thân quần dài thúc y, đây là hắn đang giả trang người cười ngựa.” Ngoại cũng đi?”

“Đúng vậy, ta cùng nhị ca đều được đi cùng, chuyến đi chuyển rượu này đến Quảng Châu, đại ca muốn chúng ta đi cùng để học hỏi thêm.” Từ Vi trong mắt tràn ngập buồn chán, ở trong Khương phủ, nàng cùng Thế Quảng là chơi thân nhất, không chỉ vì hai người tuổi tác tương đương, mà Thế Quảng tính tình ngay thẳng, khiến cho nàng cảm thấy có thể an tâm thoải mái mà nói chuyện, cũng không phải lo lắng đắc tội hắn.

“Hắc, nhìn sắc mặt tẩu có vẻ không được tốt?”

“Đương nhiên a, các ngoại đi chỗ đó sao lâu quá a, ta..... sẽ rất nhớ các ngoại.”

Thế Văn tắc hề hề cười nói:” Nếu muốn nhớ thì nhớ đại ca đi là được rồi, hai người cho tới bây giờ chưa từng tách ra lâu như vậy nha.”

Mặt nàng không tự giác đỏ lên, lấy khủy tay huých hần một chút.” Biết là tốt rồi, làm chi còn cười người ta, ta cũng sắp chán muốn chết.”

Thế Quảng xoa xoa nơi bị nàng đánh, vô tội nói: “Nếu tẩu khổ sở, thì phải đi tới kia cùng đại ca khóc lóc kể lể chứ, đánh ta thì có ích lợi gì a?” Cũng không phải hần nói muốn xa nhà nha, nếu đại ca đi một mình, hần cùng nhị ca khẳng định sẽ có hải thánh dễ chịu.

Khương Thế Dung không nói cho nàng chuyện hần đi xa lần này, chính là tỏ vẻ không đem nàng để trong lòng, Tử Vi trong lòng bị thương, giờ đây cả người nàng thoát nhìn tựa hồ thật trong suốt mỏng manh, nhưng là nàng cũng không dám rơi nước mắt. Ở đây hiện có nhiều người như vậy, cho dù có khổ sở đến đâu, nàng cũng phải nhẫn nhịn, tuyệt không cho phép mình rơi nước mắt.

Ngày thường, nàng có thể dùng khuôn mặt tươi cười nguy trang chính mình, vẻn vẹn vân đạm phong khinh, nhưng chuyện này lại đột nhiên xảy đến, phu quân của nàng còn chưa rời đi, nhưng nỗi nhớ nhung trong lòng nàng đã bắt đầu đầy vơi rồi.

Không biết bắt đầu từ khi nào, nàng trở nên không hề rộng rãi như vật, luôn luôn quan tâm để ý từng chút một đến hần, cái loại cảm xúc đầy khúc mắc này, lại sắp sửa như muốn trào dâng ra ngoài, làm cho nàng không biết phải làm như thế nào cho phải.

Nhìn nàng bộ dáng như sắp khóc thật sự, Thế Quảng cũng không dám tiếp tục trêu đùa nàng nữa.

“Được rồi được rồi, đừng khổ sở, bằng không như vậy đi, khi trở về, ta mang lễ vật cho tẩu, ngươi tẩu muốn cái gì?”

“Tùy tiện, còn phải xem thành ý của ngươi.”

“Còn nói tùy tiện, còn nói xem thành ý của ta, làm ta cảm giác giống như mặc kệ mua lễ vật gì, đều không làm vừa lòng tẩu được vậy.”

“Đù nghĩa khí, cũng đừng so đo.”

“Hào hào hảo, bất kể ta ta cũng sẽ không so đo, ai bảo tẩu là tẩu tử của ta đâu.”

Trong lúc mọi người đều bận rộn, bọn họ đều nghĩ rằng không có người chú ý đến mình, nhưng trên thực tế, từ khi nàng xuất hiện, nhất cử nhất động của nàng, đều không một dấu vết được Khương Thế Dung thu vào trong mắt, tuy ở ngoài mặt nhìn hần như gió êm sóng lặng cùng những người khác bàn luận công việc, nhưng lại không buông tha biểu tình khẽ cười cùng động tác nhỏ nhất của nàng.

Hần đang đợi, chờ xem nàng còn tỏ vẻ gì.

Hần cố ý không nói cho nàng nghe việc mình sắp xa nhà, chính là vì muốn nhìn một chút, khi nàng biết được hai tháng tới sẽ không nhìn thấy được hần, sẽ có phản ứng gì?

Nguyên bản Tử Vi còn đang khổ sở cúi thấp đầu, lại nghe hạ nhân bên cạnh nhắc nhở nàng.” Phu nhân, đại thiếu gia tìm người đâu.”

Nàng nâng lên mặt, phát hiện phu quân của mình, trong lòng có chút do dự, sau đó thu hồi tâm thần, chậm rãi đi đến trước mặt hần, bởi vì sợ bị nhìn ra tâm sự, nhịn không được lại thấp đầu.

“Phu quân lên đường bình an.” Nàng nhỏ giọng nói.

Tay hần đột nhiên nhẹ nhàng nâng cằm của nàng lên, cẩn thận xem kỹ.

Nàng tim đập nhanh liên hồi như muốn nhảy ra ngoài, trong lòng không rõ vì sao hần phải nhìn thẳng mình ở khoảng cách gần như vậy.

“Nàng mất hứng?”

“Không có a.”

Rõ ràng là có, mảy rậm giờ giờ lên, cuối cùng hần nhìn thấy trên mặt nàng, có cảm xúc phản ứng rõ ràng.

Hần, xem ra nàng tâm tình phi thường không tốt, một bộ dáng muốn khóc lại đan xen với bộ dáng cứng cỏi chống đỡ.

“Ta muốn ra ngoài hai tháng.”

“..... Ta biết.”

“Nếu sự tình trì hoãn, khả năng sẽ kéo dài tới ba tháng.”

“.....” Nàng nhìn hần, trong mắt thủy quang hình như có gì vô tình lộ lên, lại kiên cường chống đỡ mọi sự thái bình bộ dáng, nhìn như thờ ơ, nhưng thực chất tâm lại như sinh hoạt.

“Có chuyện gì muốn nói cho ta biết sao?”

“..... Không có.”

“Nàng đang tức giận?”

“..... Không.”

Thật sự là một nữ nhân quật cường, với tình cảnh như thế này, nữ nhân khác đã sớm một phen nước mũi một phen nước mắt, muốn trượng phu bảo trọng thân mình, bình an trở về, nàng lại dám đem sở hữu buồn khổ nuốt hết vào trong bụng. Vừa mới khi nàng cùng Thế Quảng nói chuyện, nàng nghĩ rằng không có người phát hiện bộ mặt sắp khóc của nàng sao?

Nhưng hần lại nhìn thấy nhất thanh nhị sở (một cách rõ ràng), chỉ cần nàng rơi một giọt nước mắt trước mắt hần, nói một câu cầu hần thôi, như vậy, cho dù hần có liều mình chạy đi, cũng sẽ trong vòng một tháng lo hết công việc bên ngoài rồi trở về bên cạnh nàng. (Min: hix, ta còn tương 3 tháng cơ mà...)

Xem ra, kích thích này còn chưa đủ lớn, không đủ để làm cho nàng đầu hàng, đối với hần biểu hiện ra thật tình tâm trạng.

Hần xoay người, lưu loát nhảy lên ngựa, hai đệ đệ cùng Thạch Tiều mang theo thủ hạ, cũng theo lên lưng ngựa.

Mang vài xe ngựa hàng hóa, hần hiệu lệnh xuống dưới, chuẩn bị lên đường.

Nhìn bóng dáng hần dần dần đi xa, Từ Vi một người đứng ở bụi đất giờ lên trong gió, thẳng đến khi đội ngũ biến mất ở cuối đường, những giọt lệ trong mắt nàng, mới rốt cục yên lặng chảy xuống.

Khương Thế tài trí bình thường rồi đi không mấy ngày, liền có một nữ nhân tìm đến cửa. (Min : cả nhà đoán xem là ai nào)

Từ Vi đã sớm đoán được, mẹ kế của nàng sớm hay muộn gì cũng sẽ tìm tới cửa, chỉ là vấn đề thời gian sớm hay muộn mà thôi.

Quả nhiên, giống như nàng dự đoán, thừa dịp Khương Thế Dung xuất môn mấy ngày này, cái “hào” nữ nhân kia đích thân đến tận cửa tìm nàng.

Nàng vừa đi vào phòng, Hiệp Hồng Anh thấy nàng đến, lập tức đứng lên đón nhận.

“Nữ nhi a, người xa nhà lâu như vậy, nương còn tưởng tượng người chết bầm?” Dung nhan mỹ mạo như hoa như ngọc, trong mắt khẽ ngăn những giọt nước mắt trong suốt cực đại, nhiệt tình ôm lấy nàng, hi cực mà khóc.

Từ Vi chỉ còn kém nước nôi da gà, rụng đến lông rơi đầy đất . Nàng thầm nghĩ đến vai chính của các gánh hát khắp thiên hạ không ai có thể so được với mẹ kế của nàng, nói rơi lệ liền rơi lệ, than thở khóc lóc đau thương đạt đến không ngớt.

Nàng đã quá rõ ràng hồ ly tinh này giỏi diễn kịch bao nhiêu.

Quả nhiên, nữ nhân này vừa ôm lấy nàng một khắc, bên tai lập tức truyền đến âm thanh bà ta thấp giọng mệnh lệnh~ “Bảo những người khác lui ra.”

Sau đó, nữ nhân này lại tiếp tục khóc lóc, ra dáng y như một người mẹ hiền từ, kể ra mình có bao nhiêu mong nhớ nàng.

Từ Vi hít sâu một hơi, tuy rằng nàng rất muốn lật rõ bộ mặt thật của nữ nhân này, bất quá trước đó vẫn là muốn xem bà ta còn muốn diễn trò xiếc gì.

“Các người lui ra.” Nàng nói nhỏ với hạ nhân, đợi khi tất cả mọi người đều đã đi ra. Nàng liền đem nữ nhân đang ôm lấy mình lạnh lùng đẩy ra. “Người có cái gì cần nói thì nói đi, diễn khóc lóc các kiểu, liền miễn đi.” Nàng đi đến chỗ ngồi của chủ nhà một bên, ngồi xuống, cầm lấy ấm trà, uống một ngụm, mọi cử chỉ giờ tay nhắc chân, đều nghiêm nhiên bày ra tư thế của chủ mẫu (nữ chủ nhân) đương gia bình thường.

Hiệp Hồng Anh chậm rãi lau nước mắt, sắc mặt chuyển sang âm trầm.

“Mấy tháng không thấy, dường như tiểu nha đầu đã biến thành nữ chủ nhân, bây giờ người đang khoe khoang với ta sao?”

Từ Vi đối với lời của nàng thờ ơ, Tùng Tùng cùng Đậu Đậu đã không còn ở trong tay nữ nhân này nữa, nàng cũng không còn gì phải e sợ nữa, ngữ khí bình thản nói: “Ta là nữ nhân của Từ vương, nhất cử nhất động, đều quan hệ tới thanh danh của hần, nếu không có niệm tình người là mẹ kế của ta, người cũng không có cơ hội ngồi ở chỗ này.”

Hiệp Hồng Anh cười lạnh một tiếng.” Nghe xem nghe xem, khẩu khí thật lớn a! Một khi bay lên chi đầu, liền nghĩ có thể bay lên tận trời sao? Người bất quá chỉ là thiếp của hần mà thôi, nói đến đây, thì người còn phải cảm kích ta, nếu không có ta đem người an bài tiến Khương phủ, người nào có phúc phận như vậy.”

Từ Vi mỉm cười, hoàn toàn đồng ý với lời của nàng.” Nói đúng lắm, điểm ấy, ta thật muốn cảm kích người, có thể làm thiếp của hần, là ta tu luyện phúc đức ba kiếp mới có phúc này, hần đối với người thiếp này, chẳng những cho ta ăn, cho ta nơi ở, còn giúp đệ đệ muội muội chúng ta thoát khỏi bàn tay độc ác của người, ta nghĩ, đây là việc thiện duy nhất đời này người đã làm.”

Nàng cười đến thoải mái như thế, cùng với ngữ khí bình thản mang khinh miệt, chọc giận Hiệp Hồng Anh.

Nhà nha đầu chết tiệt kia! Nhiều năm như vậy, chỉ có chính mình ức hiếp nàng, thế nào lại luân được hôm nay chính mình đem nàng đặt lên trên đầu?

Nha đầu kia trên người xiêm y so với chính mình hoa lệ, cây trâm trên đầu so với chính mình có giá trị tiền hơn rất nhiều, còn có chiếc vòng ngọc tử xinh đẹp trên tay kia, lại làm cho người ta đỏ mặt bốc lửa!

Trùng mắt nhìn nha đầu kia trong trắng lộ ra hồng sắc phù quý, nghiêm nhiên đáng vẻ thiếu phu nhân, làm cho Hiệp Hồng Anh càng nhìn càng tức giận, càng nhìn càng ghen tị.

Không chiếm được những rượu bí phương của Như Ý tửu phường, đã làm cho nàng trong cơn giận dữ, giữ lại còn phải ở đây xem nha đầu này hưởng phúc, thật là không cam tâm!

“Hừ, ngươi đừng nghĩ đến trở thành thiếp của hắn rồi, ta cũng không dám đối với ngươi như thế nào, ta cảnh cáo ngươi, tốt nhất đem những rượu bí phương giao ra đây, nếu không ta sẽ không cho ngươi được yên ổn!”

Từ Vi nhẹ nhàng lắc đầu.” Ta sẽ không phản bội hắn, cũng không biết được những rượu bí phương ở đâu, ta khuyên ngươi tốt nhất đừng tiếp tục ý đồ muốn trộm những rượu bí phương, đặc tội Tửu vương, ngươi không biết sẽ phải lãnh hậu quả như thế nào đâu.”

“Ngươi dám uy hiếp ta?”

“Ta là hảo tâm nhắc nhở ngươi.”

Hiệp Hồng Anh hiện ra gian ngoan tươi cười.” Ngươi giỏi lắm, lông cánh cứng rắn rồi, nghĩ đến có thể bay ra khỏi lòng bàn tay của ta? Giờ nam nhân kia sùng ngươi, ngươi liền không đem ta để vào mắt? Ta thật muốn nhìn, khi nam nhân kia đối với ngươi phiền chán, mê luyện nữ nhân khác, ngươi còn có thể hay không kiêu ngạo như vậy? Ta sẽ chờ nhìn kết cục thống khổ của ngươi.” (Min: bà đợi đến kiếp sau đi nhá!)

Ai, nàng đã sớm biết nữ nhân này nghe không vào, nàng tính hết lòng quan tâm giúp đỡ, nhưng nhiều lời cũng vô dụng.

“Ngươi đi đi, từ nay về sau, ta đi đường ta, ngươi đi đường ngươi, ta không mong phải gặp lại ngươi nữa.” Nàng xoay người đi ra khỏi phòng, tính kêu hạ nhân đến tiễn khách.

Mới vừa mở cửa, nàng liền hoảng sợ, thấy đại quân gia đứng ngoài cửa, Quân thúc nhìn thấy nàng, cung kính khom người.

“Phu nhân.”

Từ Vi phủ ngực, kinh hãi đảm khiêu nhìn hắn.” Quân thúc, ngươi..... Đều nghe được?”

“Đúng vậy.” Quân thúc vẻ mặt như trước, ngữ khí cũng vẻ mặt cũng vẫn như vậy, cũng không một tia kinh ngạc.

Đang lúc Từ Vi tâm hoảng ý loạn, tự hỏi nên giải thích với hắn như thế nào, Quân thúc lại mở miệng an ủi nàng.” Phu nhân người làm tốt lắm, đại thiếu gia nếu biết được phu nhân trung thành và tận tâm đối với hắn như thế, nhất định ngài sẽ rất vui mừng và yêu thương phu nhân.”

Nàng ngoài ý muốn cảm thấy kinh sợ, Quân thúc nói như vậy, tương đương coi lòng biết lộ, hắn là đứng về phía nàng.

“Quân thúc.....”

“Đối với những kẻ có mưu đồ gây rối, mưu đồ trộm cắp Như Ý tửu phường những rượu bí, liền sẽ không phải khách nhân của Khương phủ, mà là đạo tặc, đại thiếu gia xưa nay đối với đạo tặc, luôn luôn sẽ không khách khí.”

Từ Vi ngay từ đầu có chút mê hoặc, tiện đà bưng tỉnh đại ngộ, một đôi nhanh nhạy mắt đẹp lấp lánh ánh sao.

“Ý tứ của Quân thúc là.....”

“Hiện giờ các vị thiếu gia đều không có ở đây, hiện tại trong nhà này, phu nhân là chủ tử duy nhất, chủ tử muốn làm như thế nào, bọn hạ nhân mặc cho người sai phải.”

Lời nói của Quân thúc đã minh bạch như vậy, nàng nghe liền đã hiểu, khoé môi nhin không được giờ lên giao hoạt ý cười, hướng ánh nhìn đến Quân thúc bất kính nói cười, khoé miệng cũng đang đồng dạng gọi lên tặc cười, không cần nàng nói nhiều, đối phương liền hiểu được ý tứ. (Min: cái đoạn này đọc mà rợn người quá, hai ông bà nhìn nhau cười nham hiểm... *run run*)

Lúc này Hiệp Hồng Anh đi ra, trùng mắt liếc nhìn Từ Vi một cái, hừ một tiếng, sau đó liền nghênh ngang dời đi.

“Đứng lại.”

Hiệp Hồng Anh ngừng cước bộ, chậm rãi xoay người lại, bất khả tư nghị trừng hướng nàng, nheo mắt lại.” Ngươi kêu ai đứng lại?”

“Đương nhiên là ngươi.”

Tốt! Xú nha đầu này thật chán sống!

“Ngươi dám dùng loại khẩu khí này nói chuyện với nương ngươi? Không sợ việc này truyền đi, sẽ bị mọi người thóa mạ tội bất hiếu sao?”

Từ Vi không sợ nhìn thẳng vào mắt bà ta, vẻ mặt vô cùng trong trẻo nhưng lạnh lùng.

“Mẫu thân của ta, từ đầu đến cuối, chỉ có một, người bất quá chỉ là hồ ly tinh mơ ước gia sản nhà người khác, ta cho tới bây giờ chưa bao giờ thừa nhận người.”

Đây là lần đầu tiên Hiệp Hồng Anh xuất hiện nét mặt cứng đờ bất động, bất động hoàn toàn với dĩ vãng bình tĩnh, giống như con người hoàn toàn thay đổi, không khỏi sững sờ nhìn Từ Vi.

Nhà đầu kia trước giờ luôn đối nàng ngoan ngoãn phục tùng, lấy lòng xu nịnh, giờ đây lại nhìn nàng bằng ánh mắt này?

“Như thế nào, giờ đây thân phận người khác trước, tưởng làm ta sợ?”

“Người còn không hiểu sao? Ta hiện tại là người của Khương gia, phạm là đối với những kẻ có mưu đồ gây rối Khương gia, thì chính là địch nhân. Người hôm nay lại đến trước cửa, nói cho ta biết muốn đánh cắp những rượu bí phương của phu quân ta, ta nếu cho người đi dễ dàng như vậy, sao không làm thất vọng phu quân của ta.”

Hiệp Hồng Anh biến sắc.” Người muốn làm gì?”

Từ Vi lạnh lùng mệnh lệnh.” Quân thúc.”

Quân thúc tiến lên, chấp tay áp lễ.” Phu nhân có gì phân phó?”

“Đem nữ nhân này, hung hăng đánh năm mươi đại bản ,sau đó đuổi ra ngoài, về sau không cho phép bà ta lại bước vào Khương phủ một bước.”

“Vâng, phu nhân.” Quân thúc tiếp mệnh lệnh, sắc mặt cũng là trầm xuống, số mệnh đan điền, thanh âm như sấm mệnh lệnh.” Người đâu!”

Trước sau bất quá trong chớp lát, bốn phương tám hướng liền đầy người tiến đến, hành động nhanh nhẹn, huấn luyện có tổ chức, tất cả đều là luyện công phu hộ viện, người người cường tráng khôi ngô, kiên cường lạnh thấu xương, nghe Quân thúc ra mệnh lệnh, đem Hiệp Hồng Anh bao vây lại.

Hiệp Hồng Anh nhìn thấy tay chân liền hoảng loạn.

“Người, người dám! Đồ Từ Vi! Người nếu dám đụng ta — a — các người làm gì! Cứu mạng a! Phi lễ a — buông tay —”

Bốn đại hán từ bất lấy bốn ty chân Hiệp Hồng Anh, nâng bà ta giống như nâng một con heo bình thường, đem nàng cao giọng lên cao khỏi, mặc kệ nàng giãy dụa la hét cũng không động cho trung, một đường nâng đi ra ngoài.

Từ Vi đứng bên quan sát, cong lên cười, nàng cả đời này, chưa từng thấy thoả mãn như vậy.

Ồn đại hán từ bất lấy bốn ty chân Hiệp Hồng Anh, nâng bà ta giống như nâng một con heo bình thường, đem nàng cao giọng lên cao khỏi, mặc kệ nàng giãy dụa la hét cũng không động cho trung, một đường nâng đi ra ngoài.

Từ Vi đứng bên quan sát, cong lên cười, nàng cả đời này, chưa từng thấy thoả mãn như vậy.

Thời gian hai tháng, nói dài thì cũng không dài lắm, nhưng hai tháng này đối với Từ Vi mà nói, lại lâu giống như hai năm.

Ba ngày trước có thư hồi báo, nói phu quân nàng hôm nay sẽ trở về, vì dễ ngênh đón ba vị thiếu gia, mấy ngày trước Từ Vi cùng với Quân thúc thương lượng chi tiết tiếp đón bọn họ, hôm nay Khương phủ sáng sớm tinh mơ đã bận rộn.

Đến khi gần chạng vang (twilight a!), Ngọc Diệp vội vàng chạy từ ngoài cửa vào.

“Phu nhân! Phu nhân!”

Từ xa nàng chợt nghe thấy Ngọc Diệp kêu to, Từ Vi nguyên bản đang ở trong phòng thêu, lập tức đứng lên, nhìn thấy Ngọc Diệp đang thở hổn hển chạy lại.

“Thế nào? Đã trở lại sao?”

“Đã trở lại, Quân thúc muốn ta đến báo cho phu nhân biết a.”

Từ Vi khó nén vui sướng, lập tức bước ra khỏi cửa, ba bước cũng làm hai bước (ý nói vội vàng ý mà), thiếu chút nữa đã đem Ngọc Diệp và Bình Nhi hù chết.

“Phu nhân, đi chậm một chút nha, hiện giờ thân thể của người quan trọng hơn.”

“Ta mặc kệ.”

Nàng chờ không kịp muốn nhìn thấy hán, hai tháng này không lâu lắm, nhưng lại đủ để dạy nàng nóng ruột nóng gan, tương tự đầy cõi lòng.

Vội vàng việc việc đi vào cửa lớn Khương phủ, Quân thúc cùng bọn hạ nhân đều đã đứng đông đủ ở cửa, nhìn thấy nàng đến, một đám vẻ mặt trở nên cao hứng, lại có vẻ lo lắng, nhưng nàng một lòng muốn gặp phu quân, nên không may chú ý đến.

“Phu nhân.”

“Xe ngựa đến sao?”

“Đến..... Nhưng.....”

“Người đâu? Các người làm sao vậy? Biểu tình sao lại nghiêm túc như vậy?” Nàng kỳ quái nhìn Quân thúc cùng má Lư, lúc này mới nhận thấy thái độ khác thường của bọn họ.

Thông qua đám người, nàng gặp lại nam nhân cao lớn kia, phu quân của nàng, nàng một lòng phấn khởi không thôi, nhưng lập tức cả người sững sờ, bởi vì phu quân của nàng đang tự mình xoắn xiềng lên (cái mảnh che xiềng đoá), sau đó giúp một tiểu mỹ nhân hạ xiềng.

Tình cảnh này, làm cho tất cả mọi người đều ngây dại, Từ Vi kinh ngạc nhìn bọn họ, nàng cảm thấy máu bay lên, ngực giống bị cái gì đó đè chặt đến không thở được.

Nữ nhân kia so với nàng đẹp hơn mấy lần (Min: em thấy chắc tỷ tự ti nên thấy thế thôi, em thấy tỷ mới là đại đại mỹ nữ a *nịnh hót*), đáng người thướt tha uyển chuyển hàm xúc động lòng người, làn da bạch ngọc nõn nà, vừa thấy, đã biết ngay nàng nếu không phải tiểu thư khuê các, cũng nhất định là danh môn chi nữ. (Min: sự thật lại hoàn toàn... hoàn toàn... hắc hắc)

Khương Thế Dung cẩn thận đỡ nữ nhân kia hạ xiềng xong, cùng nàng chậm rãi đi về phía cửa lớn, hần vừa quay đầu, ánh mắt vừa vịn dừng trên người Từ Vi.

Hần tình té đánh giá nàng, hai tháng không gặp, nàng dường như càng ngày càng đẹp ra, lại càng quyến rũ động lòng người, cũng tựa hồ đầy đặn hơn một chút. (Min: tỷ như thế là vì... là vì... hắc hắc, từ này giờ ta toàn spoil mờ ám, nhưng nàng nào thông minh chắc chắn hiểu ý ta nhỉ...^^~, sorry vì spoil linh tinh nha...)

Ánh mắt hai người, giao nhau trong chốc lát, vẫn là tiểu mỹ nhân kia mở miệng, mới làm gián đoạn bọn họ nhìn nhau.

“Khương công tử.” Nữ tử nhẹ nhàng gọi một tiếng, tiếng nói giống như hoàng anh xuất cốc, nam nhân nghe thấy mười phần sẽ bị làm cho mềm yếu.

Khương Thế Dung thu hồi ánh mắt, khoé môi treo lên một nụ cười lãnh đạm.

“Đề ta giới thiệu, vị này là Từ Vi.” Hần kéo hương y mỹ nhân qua, vẻ mặt sung sướng giới thiệu.” Từ Vi, vị này là Dật Tú, thiên kim nhà Tô viên ngoại ở Quảng Châu.” (Min: *nhướn mày* thật không thể ca... Khương ca: người cầm miệng! Từ này đến giờ ta nhìn người đủ rồi, người còn nói nữa, đoạn thù! Min: *mắt rung rung, môi giật giật* ... *xui* O_o)

Tô Dật Tú đối nàng gật đầu mỉm cười, đồng thời, một đôi mắt đẹp cũng tình té đánh giá nàng.

Từ Vi lập tức xoay người phân phó má Lư.” Có khách quý đến, các người dừng chậm trễ, nhanh đi chuẩn bị phòng cho khách.” Tiếp theo nàng hướng phu quân nói.” Các người một đường tàu xe mệt nhọc, nhất định mệt muốn chết rồi, nước trà cùng nước tắm đều đã chuẩn bị tốt, phu quân muốn rửa mặt chải đầu trước, hay là dùng bữa trước?”

Miệng nàng cũng lãnh đạm cười, cũng giống như ngày thường, nhìn không ra có chỗ nào bất mãn gì, vẻ mặt tươi cười kia, cũng giống như là trước lúc hần rời đi, cũng như vậy lấy lòng, mềm mại, hoàn mỹ không thể soi mói.

Hần thu hồi ánh mắt, trong mắt cảm xúc sâu không lường được, quay đầu ôn nhu hỏi Tô Dật Tú.

“Người có đói bụng không?”

Hần không trả lời nàng, lại ở ngay trước mắt nàng, thân thiết hỏi nữ nhân khác có đói bụng không, không chút nào để ý đến cảm nhận của nàng.

Tô Dật Tú nhẹ nhàng gật đầu.” Có một chút.”

Khương Thế Dung lập tức phân phó.” Vậy chúng ta dùng bữa trước, kêu đầu bếp nữ nấu bát canh nóng trước, làm cho Tô cô nương ăn lót dạ.”

“Được, phu quân.” Nàng thần sắc bình tĩnh, không có chút gì hờn giận, lập tức xoay người đi thu xếp, cũng giống như nàng là nha hoàn bên cạnh hần vậy, làm tốt những chuyện hần phân phó.

Đối với Tô cô nương mà đại thiếu gia mang về này, toàn bộ người trong Khương phủ, ai ai cũng cảm thấy thập phần tò mò, bởi vì đại thiếu gia của bọn họ, nhiều năm quan như vậy, cũng chưa bao giờ tùy tiện mang nữ khách trở về, càng không nói đến đại thiếu gia ngày thường lạnh lùng nghiêm túc, nay đối với vị Tô cô nương này chẳng những luôn mỉm cười, hơn nữa lại bày ra bộ dáng ôn nhu có lễ.

Hơn nữa vị Tô cô nương này hình như còn muốn ở trong phủ một thời gian, mọi người đều khe khẽ nói nhỏ, đại thiếu gia khả năng muốn cưới vợ, mà trong đó, cũng không thiếu người bởi vì Từ Vi tổn thương mà cảm thấy bất công.

“Phu nhân, người mau nghĩ biện pháp gì đi nha!”

“Nghĩ biện pháp gì?”

“Đem đại thiếu gia cướp về nha.”

“Vi sao?”

“Còn hỏi vì sao? Đương nhiên là đừng làm cho nữ nhân kia thực hiện được a, mọi người đều nói đại thiếu gia bị nữ nhân kia mê hoặc, người nếu không tích cực một chút, đại thiếu gia có khả năng sẽ thật sự cưới Tô cô nương kia làm vợ.”

“Nếu thế thì cũng tốt a.”

Tốt? Làm sao tốt?

Bình Nhi và Ngọc Diệp thực không thể tin được, đã đến nước này, chủ tử của các nàng còn có thể không lo không nghĩ nói một tiếng” Tốt lắm”

Nhưng nữ nhân khác nếu đang ở trong tình cảnh như vậy, lúc này sẽ chỉ biết kêu trời kêu đất, đấm ngực dậm chân, khóc rống đến nước mắt ròng ròng, ai oán bị ai đến cùng cực, hai người các nàng vì chủ tử mà lo nghĩ, gấp đến bộ đi đi lại lại trong phòng, thế nhưng chủ tử lại tuyệt không khăn trương.

Tuy nói nam nhân ba vợ bốn nàng hầu là chuyện bình thường, mà phu nhân chính là một tiểu thiếp, nhưng từ trước đến giờ, biểu hiện của nàng, luôn được tất cả mọi người già trẻ lớn bé trong Khương phủ yêu thích.

Nàng đối với mỗi hạ nhân đều tốt lắm, sẽ không ý thể hiếp người, sẽ không cậy sủng mà kiêu, hiểu được lời đòi khéo đưa đẩy, những việc đã thuộc bổn phận của nàng, nàng nhất định làm được tốt nhất.

Cho dù có một số hạ nhân bởi vì nàng nguyên lai là thân phận nha hoàn, cho nên tâm sinh không phục, nhưng nàng cũng không để ý, bất luận đối phương với nàng sắc mặt tốt hay xấu, nàng đều một mực đối đãi công bằng, luôn bảo trì mỉm cười một cách khiêm tốn, không kiêu nhưng cũng không chút tự ti, nói về mọi chuyện, thật sự là đoan đoaka đáng.

Dần dần, mọi người càng ngày càng thích nàng, thậm chí có người còn cho rằng, nàng có khí độ của chủ mẫu đương gia, nếu đại thiếu gia đem nàng lập làm chính phòng (cái này là vợ a), mọi người cũng vui vẻ tán thành.

“Phu nhân, chẳng lẽ người một chút cũng không hy vọng sẽ có một ngày, có thể trở thành thê tử của đại thiếu gia sao?”

“Sẽ không, hân có mấy nữ nhân, đó là chuyện của hân, không liên quan đến ta.” Nàng vẫn như cũ thấp đầu, thêu hoa.

“Nhưng là phu nhân –” Các nàng còn muốn khuyên nhủ phu nhân, nói một nửa, lại đột nhiên lại gần quan sát, kinh ngạc trừng mắt nhìn nàng.

Khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của Tử Vi, đã sớm bị nước mắt che kín, đôi mắt ngấn lệ, những giọt lệ như những viên trân châu sắp sửa trào ra.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thanh Tể Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Nhưng giọt nước mắt thật to và trong suốt, cứ từng hạt từng hạt rơi xuống (Min: nước mắt mà gọi hạt nghe hơi lạ cả nhà nhĩ), thấm ướt cả tấm vải thêu của nàng, nhưng trong miệng nàng vẫn còn thì thào nói “Hân muốn cưới thê tử thì phải tự đi mà cưới, cần gì ta phải để ý? Cùng lắm thì thêm một cái lâu.” (Min : cái này hình như mỗi 1 vợ của huynh đều có nơi ở riêng mà). Nàng vừa nói, tay vẫn bận rộn thêu vải, ngay cả kim cũng đâm sai vị trí linh tinh, nhưng nàng như nhìn không thấy, vẫn tiếp tục thêu.

Bình Nhi cùng Ngọc Diệp liếc nàng một cái, rồi quay sang nhìn nhau, lúc này mới tỉnh ngộ, ông trời! Chủ tử của các nàng không phải là không để ý, mà ngược lại là phi thường để ý, nàng lúc này chỉ đang cố che dấu, nhưng dường như đã trở thành vô dụng.

“Phu nhân, người có chỗ nào không khoẻ không? Người hiện giờ nên chú ý giữ gìn sức khoẻ” Hai người nuốt nước miếng, rất cục ý thức được, chủ tử không phải thờ ơ, mà là vô cùng thương tâm, nàng thương tâm nhưng lại không có khóc lớn đại náo, ngược lại là bình tĩnh đến quá đáng, nhưng càng làm như vậy lại khiến cho người ta khiếp đảm cùng đau lòng.

“Ta? Ta thật tốt vô cùng, nhưng ta chỉ hận không thể dùng châm này đi đâm hân, làm cho hân cũng nếm thử tư vị đau lòng là như thế nào.”

“Phu, phu nhân.”

“Khương Thế Dung chết tiết, Khương Thế Dung đáng chết ngàn đao, đối tốt với ta, ôn nhu với ta, đem Tùng Tùng Đậu Đậu đòi lại cho ta, làm cho ta cảm động mà đầu hàng, rốt cuộc đây là vì sao?” (Min: cái đoạn nỳ tỷ rửa ghê quá a,.. về sau ta sẽ nhớ không được đặc tội tỷ...)

Nàng một bên lăm bằm lăm bầu, một bên nước mắt lại tụy ý rơi càng nhiều như những hạt trân châu trong chuỗi hạt bị đứt , cứ không ngừng không ngừng rơi xuống.

“Đến khi ta rốt cục yêu thương hấn sâu đậm, cũng nguyện ý khăng khăng một mực theo hấn không rời, hấn lại bắt đầu tra tấn ta, đầu tiên là lãnh đạm với ta, không để ý tới ta, làm cho nội tâm ta dày vò thống khổ, vì sao?”

Kim thêu hoa đâm xuống, càng lúc càng dùng sức, cái này dường như không phải thêu, mà là phát tiết a!

“Hấn đột nhiên xa nhà, cũng không nói cho ta biết một tiếng, đã làm cho ta kinh ngạc không thôi, ta còn không rõ chính mình làm sai cái gì mà hấn lại lạnh nhạt với ta như vậy? Còn làm cho ta hai tháng này nếm mùi tương tư đau khổ, coi những việc này quên đi, thật vất vả mới đợi được ngày hấn trở về, hấn lại mang theo nữ nhân trở về, lại còn ở trước mặt ta biểu hiện thân thiết, vì sao?”

Nàng càng nói, tầm mắt càng trở nên mơ hồ thắm đậm lệ, ngay cả khi kim đâm vào tay, cũng không cảm nhận được đau, bởi vì, trong lòng nàng còn đau hơn gấp vạn lần.

“Ai nha, phu nhân, tay người chảy máu!

Ngoài cửa sổ truyền đến tiếng vang, làm cho ba người trong phòng không khỏi sùng sốt.

“Ai?”

Ngọc Diệp lo việc vết thương trên tay phu nhân, còn Bình Nhi đi đến cạnh cửa sổ nhìn ra ngoài, ánh Minh Nguyệt (trăng sáng) trên cao, trừ bóng cây có lay động, không phát hiện thấy bóng người nào.

Bình Nhi đối với các nàng lắc đầu trấn tĩnh. “Đại khái là mèo hoang thôi.” (Min : Con mèo hoang họ Khương a ^^~). Nàng lại trở về bên cạnh phu nhân, cùng Bình Nhi hợp lực an ủi chủ tử.

Lúc này, bóng người ngoài cửa sổ mới lặng lẽ tiến lại gần, trong bóng đêm, một đôi mắt tinh nhanh, đang chăm chú nhìn giai nhân đang rơi lệ trong phòng.

Không có người phát hiện, Khương Thế Dung đã sớm đi vào đây lâu rồi, hấn vụng trộm tránh trên cây bên ngoài phòng, muốn thám thính thực hư bên trong.

Hấn biết chính mình đã làm tổn thương lòng của nàng, nhưng sở dĩ làm như vậy, kỳ thật là có nguyên nhân, khi thấy nàng vì chính mình mà rơi lệ, làm hấn vừa vui mừng lại vừa lo lắng.

Nàng quả nhiên là có dễ tâm đến hấn, thật không uống phí hấn tốn biết bao tâm tư. Kỳ thật thấy nàng khổ sở, hấn cũng không chịu nổi, mới vừa nghe thấy nàng bị kim đâm chảy máu, hại hấn một sợ đến nỗi bất cẩn, chân trượt một chút, thiếu chút nữa ngã xuống.

“Phu nhân, người đã để ý như vậy, tại sao lại không hướng đại thiếu gia khóc kể, nói cho ngài biết, dù sao cũng tốt hơn một mình thương tâm nha.”

Đúng nha đúng nha, tới tìm ta khóc kể đi, ta đây cầu còn không được! Nói cho ta biết nàng có bao nhiêu khổ sở, nói cho ta biết nàng sợ ta cưới nữ nhân khác như thế nào.

“Không, loại sự tình này ta làm không được.”

Thật sự là nữ nhân quật cường mà, Khương Thế Dung thật không hiểu rốt cục nàng kiên trì như vậy để làm gì?

“Phu nhân nha, không phải nô tỳ muốn nói ngươi, nhưng từ khi theo hầu hạ ngươi đến bây giờ, chúng ta chưa từng thấy ngươi làm nũng với đại thiếu gia bao giờ.”

Đúng vậy đúng vậy! Nữ nhân cổ chấp này chưa từng theo ta làm nũng, nhưng lại có thể cùng hai đệ đệ của ta nói chuyện vô tư, tận tình cười vui.

“Làm nũng với hấn, ta cũng làm không được.”

“Vì sao?” Bình Nhi cùng Ngọc Diệp đồng thanh hỏi.

Đúng vậy, vì sao?

Vấn đề này cho tới giờ hấn thật ra chưa bao giờ hỏi qua nàng, hiện giờ không chỉ hai nha hoàn kia tò mò, mà hấn đứng ngoài cửa sổ, cũng hết sức chăm chú lắng nghe, hấn thật muốn biết vì sao cả nàng và hấn lại phải chịu khổ như vậy.

Từ Vi dung nhan hai mắt đầm lệ

Kia hai mắt đắm lệ dung nhan, hốt ngơ nhủ mảy, cảm giận nói:” Bởi vì hấn quá kiêu ngạo.”

A?

Mọi người mở to hai mắt, không thể tin được mình vừa nghe thấy là đáp án này.

Vừa tưởng tượng đến thái độ và biểu tình cao ngạo bất tuân của hấn, Từ Vi liền tức giận bất bình, trở bỏ thương tâm ra, cũng bởi vì nàng luôn coi Bình Nhi và Ngọc Diệp như tỷ muội ruột thịt, cho nên mới đem những ý nghĩ dẫu tận sâu trong đáy lòng thiệt tình thổ lộ ra ngoài.

“Hấn trời sinh thích chinh phục kẻ khác, thích nắm lòng người trong tay, không chỉ muốn người ta ngoài mặt thuận theo hấn, mà ngay cả nội tâm cũng phải phục ứng hấn, nếu hấn biết được ta yêu hấn, nhất định sẽ thật đắc ý, sau đó gắt gao đem ta ăn.”

“Như vậy không tốt sao?”

Từ Vi suy sụp hạ mặt.” Đương nhiên không tốt! Nam nhân kia, một khi đã phát hiện có thể nắm trong bắt được tâm của ta, sẽ xâm lược ta, đối ta cần cứ lấy, bởi vì đây đã trở thành bản tính của hấn, hấn là vương, là cường giả, hấn tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ việc người khác làm trái ý hấn.”

Cái người đang vụng trộm nghe lén ngoài cửa sổ không nhận được xấu hổ, hấn có biểu hiện rõ ràng như vậy sao? Nhưng thật đúng là bị nàng nói trúng hết rồi, không thể tưởng tượng được nàng lại hiểu hấn như vậy a.

Từ Vi hấp hấp cái mũi.” Cho nên ta không kiêu căng, cũng không cần cầu ân sủng, mặc kệ hấn đối với ta như thế nào, ta cũng chỉ biểu hiện ra bộ dáng cung kính của nô tỳ phục tùng chủ nhân, bởi vì bất kể chuyện gì ta cũng có thể nhẫn nhịn, nhưng duy nhất không thể tha thứ là vạn nhất ta đem tâm lòng mình không chút nào giao cho hấn, biểu lộ trước mặt hấn, hấn lại bởi vậy mà đắc ý vênh vào, bắt lấy ngược điểm đó của ta đối phó ta, ta, ta sợ..... Ta sợ hấn bởi vậy mà cười nhạo ta, ta sợ hấn một khi nắm được tâm ta trong tay, sẽ đem nó ra chà đạp, đến lúc đó, ta nhất định không thừa nhận cũng không được, cũng nhất định đau đến không chịu nổi.”

Những giọt nước mắt của nàng lại lần nữa rơi xuống, từng giọt từng giọt hết sức thành tâm, hết sức chân thành, đồng thời cũng thức yếu ớt biết bao, nàng có thể tình nguyện vì hấn làm bất kì chuyện gì, nhưng lại không dám đem tâm giao cho hấn.

Người đứng ngoài cửa bây giờ rốt cục bừng tỉnh đại ngộ. Hấn cho tới giờ mới hiểu được, nguyên lai nàng cẩn thận như vậy không bộc lộ tình cảm với hấn ra ngoài, là vì nàng sợ hãi.

Nếu không phải là hấn đứng bên ngoài nghe lén, không chừng những lời này của nàng, chỉ sợ đến lúc chết, nàng cũng sẽ không tình nguyện nói cho hấn nghe, mà cho dù hấn có muốn cho nàng uống bao nhiêu rượu, hấn cũng không nghĩ đến hỏi vấn đề này.

“Phu nhân, người đừng khóc nha, cẩn thận đứa nhỏ trong bụng a.”

Ngoài cửa khổ truyền đến tiếng vang như vậy gì rơi thật mạnh xuống, lúc này mới đem ba người trong phòng giật mình hoảng hốt, trái tim như nhảy dựng lên, không ngờ lại có người đứng ngoài cửa nghe lén.

“Là ai!”

Đang lúc các nàng còn đang kinh ngạc đến bất định, cửa đột nhiên bị đẩy ra, một bóng đen sét đánh không kịp bưng tai (ý nghĩ là rất nhanh ý a ^^ công nhân ca hành động nhanh thật...) lao đến trước mặt Từ Vi, ngay sau đó, nàng bị một vòng tay quen thuộc ôm vào trong ngực, lời nói mang theo ngữ khí kích động vang lên.

“Nàng có thai?”

Hiện tại ba người ở trong phòng vừa rồi, không chỉ có Bình Nhi và Ngọc Diệp còn đang ngây ra không hiểu chuyện gì, Từ Vi so với các nàng còn biểu hiện kinh khủng hơn, nàng về mặt ngây ngốc đứng yên bất động, ngọc ngạc nhìn Khương Thế Dung đang đứng trước mặt, nhìn về mặt hấn kích động, gắt gao đem nàng ôm vào trong ngực, hoàng toàn không thông báo gì, liền đột nhiên đứng trước mặt nàng.

Lúc nàng còn trưng miêng, trừng hấn, chưa hoàn hồn, hấn đã liền vội kiểm tra bụng của nàng.

“Ông trời, nàng thế nhưng mang thai! Đã bao lâu? Bụng vẫn còn bằng phẳng không thấy gì như vậy, hoàn toàn nhìn không ra đến, đại phu nói như thế nào? Nàng có hay không nôn ọe? Vì sao không nói cho ta biết?”

Hấn liên tục hỏi một loạt vấn đề, nhưng nàng chính là giống nhau không nghe được, chỉ đứng đó ngốc mắt ghen hống trần trời nhìn hấn, khiếp sợ vẫn còn chưa hoàn hồn. (Min : khổ, em bik tỷ bị shock nặng lắm, từ nãy đến giờ mà chưa hoàn hồn a...)

Theo hấn chỉ thị, Bình Nhi và Ngọc Diệp cũng biết thức thời rời khỏi phòng, trước khi ra còn không quên đóng cửa lại, để cho bọn họ một chút không gian.

Hấn nhìn nàng, cảm thấy tình ngộ, khó trách hấn cảm thấy nàng có chỗ nào khang khác, cả người cũng trở nên đầy đà, nguyên lai là có đứa nhỏ của hấn trong bụng, tin tức này, thực làm hấn mừng như điên không thôi. (Min : ca có vẻ nhấn mạnh chữ đứa nhỏ của hấn quá a)

Rất lâu sau đó, nàng rốt cục mới tìm lại được thanh âm của chính mình.

“Ngươi..... Ở bên ngoài nghe lén?”

Mày rậm nhủ lại tức khời, sửa chữa lời của nàng.” Cái gì nghe lén, chính là vừa vặn đúng lúc đi ngang qua thôi mà.”

Nàng đột nhiên thở mạnh một hơi, đột nhiên như tỉnh ngộ cái gì, trên mặt lộ ra vẻ không dám tin. “Ngươi luôn luôn đứng ở bên ngoài đúng hay không?”

“..... Cũng không phải luôn luôn.” Hắn nói vậy nhưng nàng nhìn thấy trên gương mặt kia rõ ràng là đang bày ra biểu tình “trợn mắt nói dối”.

“Ngươi ở bên ngoài đã bao lâu? Nghe lén bao nhiêu?”

“Ta ở bên ngoài bao lâu không quan trọng, nàng mang thai bao lâu rồi mới là trọng yếu.”

“Nói cho ta biết, ngươi rút cuộc đến đây bao lâu?” Nàng kiên trì chất vấn, làm mày hắn đại nhủ .

“Việc này rất quan trọng sao?”

“Đương nhiên!”

Nàng thở phì phì nói, vẻ mặt thể hiện rõ thái độ kiên quyết làm cho hắn không thể không thành thật trở lời.

Thật sự là nữ nhân cổ chấp mà, được rồi, nói thì nói, hắn cũng không sợ trả lời nàng.

“Đến đây một hồi lâu nhĩ.”

“Ngươi nghe được cái gì?”

“Rất nhiều.”

“Rất nhiều là bao nhiêu?”

“Chính là rất nhiều.”

Nàng cắn môi, ép hỏi hắn.” Những lời không nên nói của ta, ngươi tất cả đều nghe được?”

Hắn nâng cằm lên, tự nhiên có chút bất giác chột dạ cùng áy náy, đương nhiên thừa nhận.” Đúng vậy.”

Từ Vi giống như là bị ngũ lôi đánh trúng, hai gò má nàng nóng lên như có lửa đốt, trong cơ thể lửa giận bùng bùng như thiêu cháy tất cả

Hắn toàn nghe được!

Hắn toàn nghe được!

Hắn, toàn, nghe, đến,!

Nàng cố gắng khống chế mình, cố gắng áp lực bình tĩnh, nhưng rút cuộc vẫn không thể bảo trì bình tĩnh được nữa, cảm xúc kích động tràn đầy, tiếng nói trở nên vô cùng sắc nhọn.

“Ngươi làm sao có thể nghe lén! Ngươi ti bỉ! Gian trá! Giao hoạt –” Nàng nắm chặt hai tay thành quyền đánh hắn, nước mắt như nước sông vỡ òa, rút cuộc nhìn không được nữa, đối hắn vừa khóc lại mắng.

Hắn vừa kinh vừa sợ, kinh, là vì nàng rút cuộc đã một hồi tức giận như bệnh tâm thần mất kiểm soát; Sợ, là vì nàng trong mình đang mang thai a. (Mình tức giận là được rồi, có sao ca còn bảo tử bệnh tâm thần... *lờm lờm*)

“Nàng bình tĩnh một chút, cẩn thận đứa nhỏ trong bụng.”

“Ngươi khi dễ người ta, ngươi quá đáng –”

“Đừng kích động, ai..... Sao nàng lại khóc? Nàng đừng khóc nữa mà! ”

“Ngươi vì sao cười?” Nàng hung hăng trừng mắt nhìn hắn.

“Ta không có.”

“Ngươi có!”

Được rồi, hắn xác thực có, đó là bởi vì hắn thật cao hứng, bởi vì nữ nhân này rốt cục đã ở trước mặt hắn đỡ xuống mặt nạ, thậm chí, hắn còn có một chút đắc ý như vậy.

“Ngươi dám cười ta? Họ Khương, ngươi hiện tại nhất định rất đắc ý đúng hay không! Đắc ý vì ta rốt cục vẫn là thần phục ngươi, bị ngươi nắm trong tay đúng hay không?” (Min: con giận của tỷ bắt đầu “bùng phát mạnh mẽ”, mình phải *xch dép chạy trước* cái đã...hix)

Hắn không thừa nhận, cũng không phủ nhận, kỳ thật đúng như nàng nói, hắn là nam nhân thích chinh phục cùng không chế người khác, nhưng hắn đồng thời cảnh giác cũng không nói ra lời, bởi vì ngài được một tia không ổn.

Hắn mặc dù không nói, nhưng biểu tình của hắn lại không thể gạt được ánh mắt của nàng.

Nàng thật sự tức giận!

“Ngươi, ngươi đáng chết! Ta mặc kệ! Ta không cần mang thai hài tử của ngươi!” Tay nàng nguyên bản đang đánh vào trên ngực hắn, lại đột nhiên hướng bụng mình mà đánh.

Nàng thật sự tức giận!

“Ngươi, ngươi đáng chết! Ta mặc kệ! Ta không cần mang thai hài tử của ngươi!” Tay nàng nguyên bản đang đánh vào trên ngực hắn, lại đột nhiên hướng bụng mình mà đánh.

Khương Thế Dung đã từng gặp qua vô số sóng to gió lớn, cho dù núi Thái Sơn có đổ ngay trước mặt, cũng không thể làm cho mặt hắn đổi sắc, thế nhưng hắn lại bị cử động này của nàng làm cho sợ hãi tột cùng.

Hai tay nhanh chóng bẫy lấy tay nàng. “Dừng tay!” Nữ nhân này, thực muốn hù chết hắn sao!

“Buông tay! Ngươi tránh ra! Ta không muốn nhìn thấy ngươi nữa!”

Khương Thế Dung hoảng hốt không biết nên làm như thế nào cho phải, cuộc đời này đây là lần đầu tiên, hắn cảm thấy sợ hãi như vậy, sợ nàng thương tổn chính mình, hắn giờ giống như bị người khác nắm được nhược điểm, khó không được bày ra tư thế cầu xin.

“Hào, hào, nàng đừng tức giận, ta đáng chết, được không?”

Như là động lại của nhiều năm ỳu khuất, nước mắt của nàng cứ thế rơi xuống không thể kìm lại được, nàng khóc giống như một đứa nhỏ, bộ dáng đáng thương hề hề, muốn đem hắn đẩy ra, lại tránh không được cánh tay mạnh mẽ mà ôn nhu này.

Mà hắn, một bên vì nàng lau nước mắt, một bên nhẹ giọng dỗ nàng. Hắn hoàn toàn cam chịu, không thể nói được gì, xứng đáng hắn tự tìm, ý định chọc cho nàng hảo khóc, đem người ta làm khóc xong, mới phát hiện chính mình không thể trêu vào, vì không cho nàng thương tổn chính mình, hắn đánh chết cũng không buông tay.

Huống chi tiểu nữ nhân này còn đang mang thai đứa nhỏ của hắn a! Niềm kinh hỷ này làm cho hắn cao hứng cơ hồ muốn điên lên.

Hắn không biết nói những phải nói những lời như thế nào để dỗ nữ nhân, bất quá hắn lại biết một phương thức an ủi khác đi, hắn liền phải thử xem.

Hắn cúi thấp mặt xuống, muốn hôn nàng, tiểu nữ nhân này lại tùy hứng, đương nhiên không chịu ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, nhưng mặc kệ nàng trốn tránh như thế nào, hắn chính là có biện pháp bắt được cái miệng nhỏ nhắn quậy rũ của nàng.

Một cái hôn thâm tình, thành công tiến chiếm môi của nàng, mặc kệ nàng như thế nào đánh hắn cũng không quan hệ, chỉ cần nàng đừng đánh bụng của mình là được.

Ngon lửa dây dưa, thành công làm cho tiểu nữ nhân ngừng khóc, đồng thời cũng làm cho dục hỏa nóng cháy trong cơ thể hắn bùng lên.

Trời ơi! Hắn đã lâu như vậy chưa ăn nàng! Thân mình mềm mại nộn hương thơm này, đã sở hữu toàn bộ tâm trí hắn, đi qua vô số đêm cùng nàng triền miên, hắn là như vậy làm sao trên người nàng được đến thỏa mãn, đúng vậy, hắn là không có thỏa mãn, chỉ biết một lần so với một lần nhu cầu càng nhiều.

“Thế Dung.....” Nàng bị hôn mơ màng trầm trầm, hai tay vòng qua ôm lấy cổ hắn, nhịn không được khẽ “um” một tiếng yêu kiều.

Hắn gầm nhẹ một tiếng, đem nàng đặt lên giường, thối tất ánh nến, dùng tốc độ nhanh nhất dỡ xuống những xiêm y cản trở, khẩn cấp muốn nàng.

Hắn hôn lên mỗi một tác da thịt của nàng, dùng hành động thực tế nói cho nàng, hắn đối với nàng nhiệt tình vẫn như cũ không hề giảm, chỉ có yêu cầu càng nhiều.

Nhưng mà, khi ăn nàng, hắn vẫn không quên thật cẩn thận bảo hộ nàng, động tác vô cùng mềm nhẹ, không để làm thương tổn tiểu sinh mệnh trong bụng nàng.

Khắp thiên hạ, nữ nhân làm cho hắn không nhịn được thờ dài, chỉ có nàng a.....

Qua đi, Khương Thế Dung ôm nàng, một khối nằm ở trên giường.

Hắn vẫn đang thân thiết ôn nhu hôn lên cánh môi nàng, cũng muốn cho tiểu nữ nhân này hiểu được tâm tình của hắn, vì thế, hắn quyết định nói cho nàng

chân tướng sự thật.

“Cái gì?” Nàng ngơ ngác trừng mắt nhìn hắn, không thể tin được điều mình vừa nghe.” Giả?”

“Đúng.”

“Chính là các người diễn kịch?”

“Đúng vậy.” Nhìn nàng biểu tình há hốc mồm kinh ngạc, Khương Thế Dung lại còn làm ra vẻ mặt đắc ý, đôi môi tràn đầy tươi cười, nói cho nàng tình hình thực tế.” Tô cô nương kia không phải cái gì thiên kim của Tô viên ngoại, chính là một ca kỹ.”

“Ca kỹ?”

“Đúng.”

Hắn càng nói nàng càng không hiểu, chỉ có nghi hoặc càng sâu.” Vì sao?”

“Ta mời nàng đến, vừa vặn có thể ở ngày vui của chúng ta hôm đó, liền hát một khúc. Nàng hiện tại đã có thai, vì vậy việc này cũng nên tiến hành nhanh, vốn ta nghĩ một tháng nữa mới thực hiện, nhưng hiện tại ta quyết định đổi thành nửa tháng sau, chính thức cưới nàng làm vợ.”

Lần này trở về, hắn đã sớm tính phải mang nàng trở thành chính phòng, hắn không muốn nữ nhân này làm thiếp, mà là trở thành thê tử của Khương Thế Dung hắn.

Hai tháng nay hắn không được thấy nàng, thương nhớ yêu thương đối với nàng không hề giảm, ngược lại chỉ biết càng ngày càng tăng, hắn tin tưởng, tiểu nữ nhân này sau khi nghe được như vậy, khẳng định sẽ cao hứng cực hi mà khóc.

“Không, ta là hỏi, chẳng vì sao muốn làm bộ cùng nàng thân thiết tình nồng ý đậm, làm tổn thương tâm của ta, cũng không nói rõ?”

Khương Thế Dung trên mặt tươi cười như trước, nhưng trong lòng lại thâm cảm thán, tiểu nữ nhân này thế nhưng không có mừng như điên, không có đầu óc choáng váng, ngược lại thật sự lý trí, còn nhớ rõ hồi hắn việc này, vốn là hắn muốn tránh không nói.

Hắn rất muốn chuyển chủ đề, để cho thiên hạ được thái bình, nhưng chỉ sợ không cho nàng một đáp án, nàng sẽ không chết tâm (từ bỏ ý định).

“Bởi vì ta muốn nghe lời nói thật lòng của nàng.”

“Lời nói thật?”

“Đúng, nếu không làm như vậy, nàng sẽ vĩnh viễn không bao giờ đối với ta bày ra bộ mặt thật, không phải sao?” Việc này, làm hắn buồn bã thật lâu, hắn cố ý muốn Tô Dật Tử phối hợp cùng hắn diễn, chính là từ nay về sau muốn nụ cười của nàng, chỉ thuộc về hắn, muốn khi nàng khóc, chỉ có thể đối với hắn.

Hắn muốn tiểu nữ nhân này, không hề giữ lại hi nộ ái ố trong lòng, mà là hoàn toàn toàn toàn đem tâm giao cho hắn. Thừa dịp cơ hội này, hắn phải nói rõ hết với nàng, phải biết rằng, hắn làm bao nhiêu việc như vậy, cũng rất nhọc lòng, nếu thay bằng nữ nhân khác, hắn căn bản là không rảnh rỗi làm nhiều việc như vậy, cũng không có hưng trí như vậy, chỉ nàng, nàng là nữ nhân duy nhất hắn yêu thương.

Hiện tại, nàng rốt cục hiểu được chính mình có bao nhiêu may mắn đi? Chuyện có thể làm cho hắn lo lắng vốn không nhiều, sau khi nghe xong lời giải thích của hắn, nàng nên cao hứng mới đúng.

Từ Vi kinh ngạc thật lâu, nhìn hắn, đến giờ mới tỉnh ngộ hết thấy từ đầu đến cuối, nhưng ngược lại, nàng chẳng những không có biểu tình vui vẻ, mà còn có vẻ mặt khóc tang.

“Nói như vậy, chẳng muốn ta hoàn toàn thần phục chàng, làm cho chàng có thể hoàn toàn nắm được ta trong lòng bàn tay, nếu ngày nào đó không vui, là có thể đem tâm của ta ra đùa cợt.”

Hắn lập tức thu hồi tươi cười.” Sẽ không.”

“Chàng miệng nói sẽ không, trên thực tế chính là có.” Nàng nói, hốc mắt lại đỏ.

Hắn tâm thu hạ, hết sức chân thành thốt ra nói.” Ta không phải người như thế.” Vừa nói xong, hắn ngẫm lại lời này tựa hồ cũng không phải chân thật như vậy, lập tức sửa miệng.” Được rồi, có đôi khi..... Ta có điểm bá đạo, nhưng nàng yên tâm, ta sẽ không đối với nàng như vậy.”

“Lời hứa của nam nhân với nữ nhân, có năng lực duy trì bao lâu? Chàng hiện tại không chán ghét ta, không có nghĩa tương lai sẽ không, ta không tin.” Nước mắt đã dâng đầy, lại từng giọt lớn từng giọt lớn rơi xuống.

“Đừng khóc.” Hắn vội vàng vì nàng lau lệ, tiểu nữ nhân này vừa khóc, nhưng lại chọc cho người ta thương tiếc như thế, hận không thể đem cả thiên hạ đều dâng cho nàng, đổi lấy nụ cười khuyh thành của giai nhân a.

Xứng đáng hắn muốn chọc nàng, lại phát hiện chính mình rất khó thu dọn tàn cục.

“Hào hào hảo, nàng đừng thương tâm, ta thì được không, ta Khương Thế Dung đời này chỉ cưới một mình nàng làm vợ, không hề nạp thiếp.” (Min: =]] Dung ca bắt đầu chuỗi ngày khổ cực rồi, cứ muốn tỷ làm nũng, bây giờ tỷ bắt đầu làm nũng cho ca xem. . . =]]]]]]]

“Ô ô ô..... Buông tay, không cho phép sờ bụng ta.”

“Hào hào hảo, không sờ, đừng khóc.”

“Ta muốn khóc, không được sao?”

“Được được được , nàng muốn thế nào, đều được.”

Đi? Hắn nghe lời như vậy từ lúc nào?

Nàng một bên điệu lệ, một bên vụng trộm cảm thấy kinh ngạc, giống như phát hiện, nguyên lai có đứa nhỏ của hắn, có thể đối hắn muốn làm gì thì làm nha. (Min: chết ca... =]])

“Ta đã đói bụng.”

“Hào, ta lập tức kêu đầu bếp làm chút cháo nóng cho nàng.”

Oa..... Thực nghe lời.

“Ai nói ta muốn ăn cháo, ta muốn ăn mỳ không thể sao?”

“Có thể, mặc kệ là ăn cháo, ăn mỳ, chỉ cần nàng muốn ăn, ta đều cho nàng.”

Nàng rốt cục nín khóc mỉm cười, chuyển buồn thành vui .

Nguyên lai nàng cũng có thể sai bảo hắn, đối hắn muốn làm gì thì làm, đi đến trên đầu hắn, điều này làm cho nàng trong lòng mừng thầm không thôi.

Lòng nàng rốt cục cũng an tâm, không thể tưởng được mang đứa nhỏ của hắn, lại khiến cho hắn lập tức giờ tay đầu hàng, như vậy nếu là sau này mang càng nhiều đứa nhỏ, hắn chẳng phải sẽ cúi đầu xưng thần?

Có kim bài miễn tử này, nàng sẽ không phải lo lắng chính mình sẽ bị hắn khi dễ nữa. (Min: vâng ạ, và tỷ bắt đầu khi dễ người ta a...)

Àn, bí mật này, nàng phải hảo hảo lợi dụng mới được.

Thân hình mềm mại, tựa vào trong lòng hắn, nàng giờ đây không hề mang mặt nạ, có vẻ dễ phòng khắp nơi nữa, mà là dễ xuống toàn bộ phòng bị, đem tâm giao cho hắn.

“Phu quân.....”

“Nàng yên tâm, ta sẽ hảo hảo thương nàng, cũng sẽ mau chóng gọi người chuẩn bị công việc thành thân, ta muốn nàng làm thê tử duy nhất của Khương Thế Dung ta.” Hắn thâm tình ôm nàng, kiên định nói lời thề, tâm này làm chứng.

Nàng nhẹ nhàng gật đầu, rốt cục có thể mở rộng tấm lòng, rõ ràng nở nụ cười.

Nam nhân này có thể nhìn thấu nàng, hiểu biết hết thảy về nàng, có thể mở được tấm lòng của nàng, mặc kệ tương lai như thế nào, nàng tin tưởng, người này sẽ không phụ nàng.

Nửa tháng sau, Tể tướng Khương Thế Dung, cưới thiếp của hắn, chính thức trở thành thê tử.

Tuy rằng của nàng xuất thân không cao, chính là một nha hoàn, nhưng hắn vốn là nam nhi phượng bá, cũng không câu nệ thế tục lễ giáo, bởi vì hắn hiểu được, nữ nhân này, so với kho rượu được coi là ngon nhất thiên hạ của hắn, đều trân quý hơn gấp trăm gấp vạn lần.

Đại thanh Tể tướng, chứa rượu vô số, duy độc nàng này, trên đời khó được, đáng giá tình tể thương thức, giữ làm của riêng, tương giai đến lão, càng trân càng hương.

Toàn thư hoàn

Bạn đang đọc truyện *Đại Thanh Tể Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

